

» **“Kuvvetler ayrılığı” üzerine...**

Özel mülkiyet ve ücretli emeğin sömürüsüne dayalı kapitalist sistemin çıkarları söz konusu olunca, kuvvetler tam bir birlik içinde hareket ederler. Olağan dönemlerde burjuvazinin siyasal sınıf iktidarının “demokratik şalı” işlevi gören kuvvetler ayrılığı kuralı, egemen sınıflar arasındaki iktidar paylaşımı kavgalarında, önemli bir rol oynar. Ancak işçi sınıfı ve emekçilerle çatışma söz konusu olduğunda, bu kuvvetler tam bir birlik içinde hücumla geçerler. Zira ayrı olduklarında da birlik olduklarında da bu kuvvetlerin varlık nedeni, iktidara egemen olan burjuvazi çıkarlarını savunmaktır. (s.3)

» **2013: İşçi sınıfı öfke biriktirdi!**

Geride bıraktığımız yıl boyunca, kapitalist sömürüye, baskılara, kölece ve kurlsız çalışma koşullarına karşı sınıf bölükleri sürekli bir eylem içerisinde bulundular. Sömürünün geldiği boyutla bağlantılı olarak işçi sınıfının saflarında biriken hoşnutsuzluk, kin ve öfke sınıfı çeşitli eylem biçimlerine itti.

2013 yılı; Türkiye'nin birçok sanayi havzasında ve hatta kent merkezlerinde yaygın işçi direnişlerine, grevlere ve eylemlere sahne oldu. Bu tabloyu birçok sanayi havzasında artan yoğun bir örgütlenme eğilimi tamamladı. (s.14-15)

Yolsuzluk, yağma ve sömürü düzeninden hesap sormaya...

11 Ocak'ta Ankara'ya!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, “Bozuk düzende sağlam çark olmaz!” şiarıyla 11 Ocak'ta Ankara'da miting yapacağını duyurdu. Neo-liberal saldırılara, yolsuzluk ve yağma düzenine “Artık yeter!” demek ve hesap sormak için Ankara'da buluşalım.

Hayatımızı ve ekmeğimizi çalan, geleceğimizi karartıp saltanatlar kuran haramiler, birbirlerine düşünce tüm pisliklerini ortalığa saçtılar. Böylelikle milyonları kölece bir yaşama mahkum edenlerin milyon milyon götördüğü anlaşıldı. Dinden imandan söz edip milyonlara ahlak dersi vermeye kalkanların, “dünya nimetleri” için her türlü ahlaksızlığı ve düşkünlüğü yaptıkları açığa çıktı.

Bu yolsuzluk, çürüme ve kokuşma ne sadece AKP'ye aittir, ne onunla başlamıştır. Çürüme, kokuşma kurulu kapitalist sömürü düzeninin mayasında vardır. Çünkü bu düzen emeğin gaspı üzerine kuruludur. Her türlü rant ve yolsuzluk da

milyonlarca emekçinin yarattığı zenginliklerin yeniden pay edilmesinden başka birşey değildir. Burjuva devlet aygıtı, emperyalizm ve teknelci burjuvazi için, bu soygun çarkının sorunsuzca çalışması için vardır.

Hırsızların hizmet ettiği bu kapitalist yağma düzenine karşı alanlara çıkmaya hazırlanıyoruz!

AKP'si, cemaati ve bilumum işbirlikçisinin hizmet ettiği emperyalizm ve burjuvaziye karşı birleşiyoruz!

Geleceğimizi ve hayatımızı haramilere bırakmamak için 11 Ocak'ta yüz binler olup bir sel gibi Ankara'ya akıyoruz!

Cürümüş düzende sağlam çark olmaz...

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!

Dinci-gericiliğin 2013'ün son günlerine damgasını vuran iç iktidar kavgası sürüyor. Gerici koalisyon artık dikiş tutmayacak şekilde parçalanmış durumda. Cemaatin yargı ve polisteki gücünü kullanarak 17 Aralık'ta gerçekleştirdiği ve aralarında üç bakan oğlunun da içinde olduğu yolsuzluk operasyonu ile tüm dünyanın gündemine oturan dalaşma, hükümet kanadının polis şeflerini görevden almasıyla devam etti. Polis teşkilatındaki bu operasyon yeni yılın ilk günlerine kadar sarktı ve son rakamlara göre bu tasfiyeden 700 civarında polis nasibini aldı. AKP bununla da yetinmedi; kolluk yönetmeliğini değiştirerek soruşturmada amiri bilgilendirme zorunluluğu getirdi.

Çivisi çoktan çıkmış devlet yapısı

Yönetmelik hamlesi aynı zamanda savcılar üzerinden yargıyı, dalaşmada cemaatin en güçlü olduğu cepheyi de etkiliyordu. Cemaatin ikinci hamlesi ise Tayyip Erdoğan'ın oğlunu da kapsayan yeni bir yolsuzluk operasyonuydu. Fakat emniyetteki görevden almaların işe yaradığını, gerek polis gerekse jandarmanın savcılığın talimatlarını yerine getirmemesiyle görmüş olduk. Bu, başsavcılık tarafından yalanlanmış olsa da bizzat ilgili savcının adliye önünde dağıttığı basın bildirisi ve AKP iktidarını suçlayan açıklamasıyla ilan edildi.

Bu arada yargı cephesinde, Erdoğan'ın referandum yoluyla şekillendirdiği HSYK'yı hemen her konuşmada suçlaması, hatta işi "elimde olsa HSYK'yı ben yargıladım" diyecek boyuta vardırmasıyla kavga iyice kızıştı. HSYK ise kolluk yönetmeliğindeki değişikliğin anayasa ihlali anlamına geldiği uyarısı yaparken, Danıştay da yönetmelikteki değişikliği iptal etti.

AKP'nin öteki bir hamlesi ise teşhir olmuş bakanları istifa ettirmek ve parti içindeki açık cemaat destekçisi milletvekillerini kovmaktır. Fakat denebilir ki en büyük yarayı da bu hamle sırasında aldı. TOKİ'lerdeki vurgun ve talanın yürütücüsü konumundaki Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar giderayak, Erdoğan tarafından "rüşvet ve yolsuzluk ifadelerinin bulunduğu bir operasyon sebebiyle istifa ediniz ve beni rahatlatacak deklarasyonu yayınlayınız şeklinde" kendisine baskı yapıldığını, soruşturma dosyasındaki imar planlarının doğrudan Erdoğan'ın onayıyla yapıldığını, dolayısıyla Erdoğan'ın da istifa etmesi gerektiğini söyledi. Haliyle pisliğin üzerini kapatmakta ne istifa ettirmeler, ne de yeni kabine revizyonu bir işe yaradı. Tam tersine bu hamle, AKP'yi ve şefini rezil etmede polis ve yargı alanındaki operasyonlardan daha fazla etkili oldu.

Dalaşmanın ön hatları

Dinci güçler arasındaki iktidar kavgası, bakanların gecikmeli olarak istifa etmesinden ve kabine revizyonundan itibaren, ağırlıklı olarak tarafların medya alanındaki kaleşörleri ve program yapımcıları üzerinden devam ediyor. Şimdilik ön hatlarda bu

alandan ne kadar yandaş, yalaka, yiyici yazar-çizer, televizyoncu varsa canhıraş bir çarpışma halindeler. Kokuşmuşluğun bini bir para. Kavganın sahnesi ise oldukça geniş. Sadece doğrudan taraflara ait basın kuvvetleri değil, burjuva medyanın tüm TV, gazete, internet vb. yayın organları bu dalaşmanın arenası durumunda. Buralarda eski kirli çamaşırlar ister istemez etrafa saçılıyor. Bir yandan da dualar-beddualar, camilerdeki taraflaşmalar yansıyor ekranlara.

İlginç olan kavganın kendisi veya ortalığa saçılan pisliğin boyutları değil aslında. Çünkü dinci koalisyonun 11 yıllık iktidarı boyunca hem sürekli olarak açık veya örtülü bir iktidar ve rant çekişmesinin eşlik ettiği, hem de bunun devasa boyutlarda bir hırsızlık olanağı sunduğu ve servetin kitlesel el değiştirmesine yaradığı belliydi. Bunun toplumun burjuva ideolojilerin etkisi altındaki yığınlardan bugüne kadar gizlenmesi de zor değildi. Nihayetinde koalisyonun gerici güçlerini bugüne kadar birlikte davranmak zorunda bırakan karşıt dengeler vardı. Rejimin geleneksel güçlerinin altedilmesi bunların başında geliyordu. Emperyalist efendilerin icazetinin ve tekelci burjuvazinin zımnı desteğinin başlıca nedeni olan kitle desteğini elde tutup büyütme sıkı bir işbirliği gerektiriyordu. Oy desteği korunmadan, tek başına hükümet, bu olmadan ekonomide sıcak para akışına dayalı görece "istikrar", onsuz da devlette kurumsallaşmış iktidarlaşma mümkün olmazdı.

Bunların ve bir dizi başka etkenin zorunlu kıldığı sıkı işbirliği 2012'nin başlarında MİT başkanının ifadeye çağrılmasına kadar korunabildi. O zamana kadar Tayyip Erdoğan kişiliğinde ifrata varan güç yığılmasının terbiyesi arayışları alttan alta gündeme geliyordu zaten. 7 Şubat ifade olayında yine de kontrol sağlanabildi. Şayet Haziran Direnişi olmasa idi kavga karşılıklı tavizlerle, daha doğrusu zayıf olanların sinmesi sonucunda hala da kontrol edilebilir sınırlarda kalabilirdi. Fakat Haziran Direnişi Tayyip Erdoğan şahsında AKP'nin tüm büyüsunü yerle bir etti, hem Türkiye'de hem de emperyalist efendileri nezdinde. Nitekim cemaatin ikinci açık salvosunun Haziran günlerinde gerçekleşmesi boşuna değil. Sonrasında AKP ve şefinin cemaatin temel örgütlenme alanı olan öğrenci evleri ve dershanelere yönelik hamleleri geldi. Tarafların kamuoyu önündeki sözcülerinin yatıştırma gayretlerine rağmen ok yaydan çıkmıştı bir kere. 17 Aralık'ın 1,5 yıllık bir hazırlığın ürünü olarak gündeme gelmesi bile çok şey anlatıyor zaten.

İrin yayarken bile pişkinler

İlginç olan, gericiliğin her yanından irin akan kokuşmuşluğuna rağmen iç iktidar kavgasını bu denli pişkince, hatta pervasızca sürdürebilmesidir. Bunu ise ilkin CHP başta olmak üzere düzen muhalefetine verilmiş zayıflığına borçludur. Düzen muhalefeti, ABD'nin arkaladığını düşündüğü cemaat saflarında kavgaya katılarak, henüz belirgin bir alternatif olamayacağını ayrıca ortaya koymuş bulunuyor.

Dinci-gericilerin iç kavgasındaki pervasızlıklarının ikinci nedeni ise Kürt hareketi ve dolayısıyla onun yedeğinde hareket eden (HDP'de biraraya gelmiş bulunan) reformist solun inanılmaz tutumudur. Bu kesimden bazıları AKP-cemaat kapışmasını "çözüm süreci"nde AKP'yi ve "Sayın Başbakan'ı" zayıflatma hamlesi olarak ilan edip, zımnın ona arka çıkmakta hiçbir tuhafılık görmüyorlar. Reformist solun tüm politikasını AKP karşıtlığı üzerinden sürdüren geriye kalan kesimi ise parlamenter hayallerin gerçekleşmesi hasebiyle aynı çizgide devam ediyor. Tam da tüm unsurlarıyla dinci-gerici akımın çürümesini ele alıp bunu sermaye düzeni gerçeğine bağlamak zamanı iken, onlar gözlerini AKP'nin zayıflamasına, seçimlerde köhnemiş düzeni onarıp yenilemeye, fakat sadece buna dikmiş durumdalar.

İşçi ve emekçi kitleleri bekleyen mücadele sahnesi

Dinci-gerici güçlerdeki rahatlığın en büyük sebebi ise hiç kuşku yok ki işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hala da seyirci konumunda olması, hatta yer yer gerici güçler arasında taraf olmasıdır. Elbette olayın patlak vermesinin ertesinde bir dizi kentte militan çatışmalara da varan, "Gezi 2. sezon başladı" vb. söylemlerle Haziran'a atıflar yapan kitle eylemleri yaşandı. Ama bunlar hala da sol ve ilerici kitlenin katılımı sınırlarını geçebilmiş değil. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin harekete geçmesi günün en yakıcı ihtiyacıdır. Bu çerçevede, AKP-cemaat kavgasından saçılan pislik üzerinden, onları ve benzerlerini üreten sermaye düzenini topyekûn hedef alan etkin bir ajitasyon, propaganda ve teşhir çalışması ile kitleleri eyleme teşvik eden çıkışlar süreklileştirilebilmelidir. 11 Ocak Ankara eyleminin cemaati ve AKP'si ile birlikte sermaye düzenine yöneltilmesi, bu doğrultudaki çabalar kadar işçi ve emekçilerin mücadeleyi sahiplenmesine de bakmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler harekete geçmediği sürece, bu pisliğe yönelik içten içe biriken tepkinin AKP ve cemaat başta olmak üzere tüm sermaye düzenine yönelmesi mümkün olamayacaktır. Dahası bu edilgenlik, bu iki gerici odak ekseninde taraflaşmada da yedeklenmek anlamına gelmektedir. Meseleyi AKP-cemaat kavgası sınırlarında tutup sermayenin kokuşmuş gerçeğini gözlerden gizlemek isteyen burjuva partiler ile reformist akımlara da prim verilmemelidir. Onlar her zamanki gibi şimdi de devrimci mücadeleyi, demek oluyor ki, toplumu kirleten sınıf olan burjuvaziyi tarih sahnesinden silecek yegane kurtuluş yolunu parlamenter koltuklara feda etmeye azmetmiş durumdalar. İşçi sınıfı ve emekçiler hangisi haklı-haksız tartışmasına girmek yerine, dincisi, faşisti, ulusalcısı, liberali, "demokrati" ile kokuşmadan, çürümeden, pislikten başka bir şey üretmeyen sömürü düzenine karşı "Bu pisliği devrim temizler!" şiarıyla eylem sahnesine çıkmalı, kaderini kendi ellerine almalıdır. Diğer türlü, pisliğin içinde çürüyüp gitmek kaçınılmazdır.

AKP-cemaat çatışması ve “kuvvetler ayrılığı”

AKP-cemaat koalisyonunun çatlamasıyla şiddetlenen iktidar ve rant savaşı, dinci-gericiliğin rezaletlerini ortaya sermekle kalmadı, burjuva cumhuriyetteki çürüme ve yozlaşmayı da gözler önüne serdi. Burjuva hukukunu ayaklar altına alan iktidar, “gücün hukuku”na dayalı politikasını pervasızca icra ederek, rejimi demokratikleştirme yanılsamalarına yer olmadığını herkese hatırlatıyor.

Koalisyon devam ederken, özel yetkilerle donatılan savcılarının eline giyotin veren iktidar, dinci-gericiliğin muhaliflerini adeta biçerek yol alıyordu. Hem AKP hem cemaat, gidişattan memnundu. Ne cemaat AKP şeflerinin yolsuzluk ve rüşvet bataklığı içinde yüzmelerine bir şey diyordu ne AKP “paralel devlet” diye feryat-figan ediyordu. Ancak ortaklık bozulunca her biri diğeri hakkındaki dosyalarını açmaya başladı. İş öyle bir noktaya vardırıdılar ki, burjuva cumhuriyetin kolluk kuvvetleri, yargı kurumu ve medyası, “çeteler savaşı”nda başı çekmeye başladılar. Görüldü ki, çatışma şiddetlenince, burjuva hukukunun hiçbir kıymet-i harbiyesi kalmıyor. Anayasa, bir paçavra gibi kenara atılıyor, belirleyici sözü, “güç” söylüyor.

Soruşturmayı yapan savcılar hükümetin hedefi oluyor, polis şefleri kızığa çekiliyor, Tayyip Erdoğan hakim ve savcılara ateş püskürüyor, AKP güdümündeki polis şefleri, savcıların talimatına uymuyor, jandarma yargıyı dikkate almıyor, savcılar işten el çektiliyor, isim listeleri yayınlanan (aralarında Tayyip Erdoğan’ın oğlunun da bulunduğu) hırsız ve rüşvetçilerin kılına bile dokunulmuyor... Burjuva hukukuna göre bile görüntü, rezaletin daniskası...

Hal böyleyken hukukun üstünlüğünden, kuvvetler ayrılığında, yasalar önünde eşitlikten söz edilebiliyor. Burjuva cumhuriyetteki dejenerasyonun vardıği boyutun ortalığa serilmesinden rahatsız olan liberaller ise, kuvvetler ayrılığı ilkesinin hiçe sayılmasının yasını tutuyor, gidişatın demokrasi için ciddi bir risk oluşturmaya başladığı konusunda uyarıyorlar...

Kuvvetler ayrı mı?

İktidarda ‘kuvvetler ayrılığı’, aristokrasinin egemenliğine karşı mücadele eden burjuvazi tarafından gündeme getirildiğinde, devrimci bir içerik taşıyordu. Zira iktidar tekeli elinde bulunduran aristokrasi, iktidarı tanrısal kaynağa dayandırıyor ve diğer sınıflara söz hakkı tanımıyordu. Burjuvazinin iktidara ortak olabilmesi için, kaynağı ‘tanrı katı’ndan yeryüzüne indirmesi gerekiyordu. Kuşkusuz ki, o tarihsel koşullarda aristokrasinin mutlak egemenliğini

sarsan bu mücadele, devrimci bir nitelik taşıyordu.

1689 yılında iktidarda kuvvetler ayrılığını savunan İngiliz düşünür John Locke, “hayat, özgürlük, mülkiyet” haklarını en temel üç hak olarak tanımlıyor ve bunların Tanrı bağışı olduğunu savunuyor; meşruiyetini korumak isteyen “dünyevi iktidarlar”ın ise, bu temel haklara saygı göstermesi gerektiğini belirtiyordu.

Farklı düşünürler tarafından da savunulan kuvvetler ayrılığı ilkesi, 1789 Fransız İhtilali’nden sonra yayınlanan İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirisi’nin temel maddelerinden biri oluyor. Bildirgeye göre “kuvvetler ayrılığı” ilkesi gereğince yasama, yürütme ve yargı kurumlarının hiçbirisi bir diğerrinin üstünde olamaz.

Burjuvazinin iktidarı ele geçirmesinden sonra, “kuvvetler ayrılığı” ilkesi, siyasal iktidarın paylaşılmasının bir aracı olarak, ‘modern anayasa’ metinlerinde temel bir yer kaplamaya başladı. Ancak bu ilkeler, burjuvazinin egemenliğinde ilerici özünü yitirmiş, egemen sınıfların kendi aralarında iktidar paylaşımını düzenleyen bir kural haline gelmiştir.

Burjuva devletin ayrı gibi görünen kuvvetleri, gerçekte her kritik anda birleşir. Özel mülkiyet ve ücretli emeğin sömürsüne dayalı kapitalist sistemin çıkarları söz konusu olduğu yerde, kuvvetler tam bir birlik içinde hareket ederler.

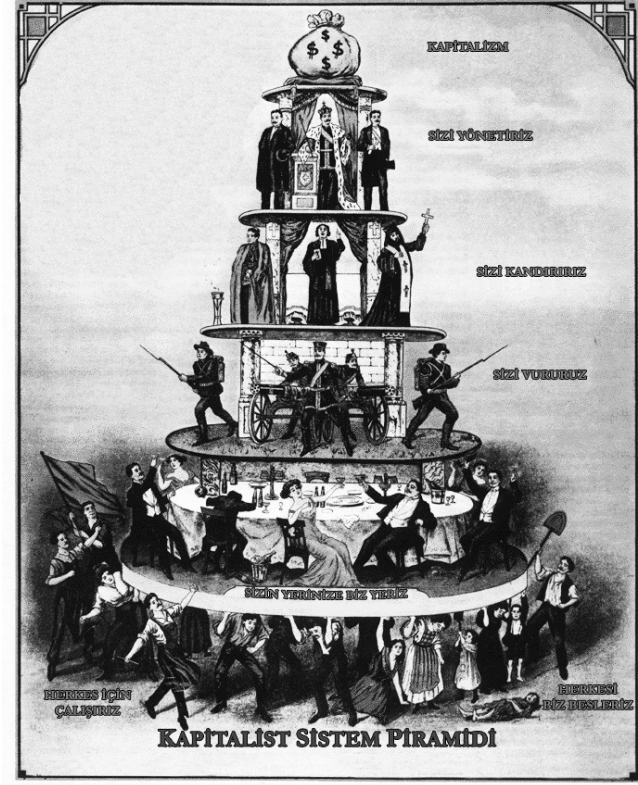
Olağan dönemlerde burjuvazinin siyasal sınıf iktidarının “demokratik şalı” işlevi gören kuvvetler ayrılığı kuralı, egemen sınıflar arasındaki iktidar paylaşımı kavgalarında, önemli bir rol oynar. Ancak işçi sınıfı ve emekçilerle çatışma söz konusu olduğunda, bu kuvvetler tam bir birlik içinde hücuma geçerler. Zira ayrı olduklarında da birlik

olduklarında da bu kuvvetlerin varlık nedeni, iktidara egemen olan burjuvazinin sınıf çıkarlarını savunmaktır.

Düzenin tüm kuvvetleri emekçilere karşı...

Dinci-gerici koalisyonun çatlamasından sonra yaşananlar, kuvvetler ayrılığı tartışmasını yeniden gündeme getirdi. Egemen sınıflar arasında cereyan eden bu iktidar kavgasında taraflar, egemen oldukları kuvvetleri pervasızca kullanarak, rejimin “demokratik” görünümünü yerle bir ettiler. Yargı, polis, medya ve diğer alanlarda belirgin bir hal alan çatışmada taraflar, sermaye iktidarında belirleyici olanın ‘ilke veya kurallar’ değil, ‘güç’ olduğunu gösterdiler.

Dinci-gericiliğin iki kanadı arasında yaşanan çatışma

“kuvvetler ayrılığı”, “hukuk devleti”, “yargı bağımsızlığı”, “anayasada eşitlik ilkesi” gibi söylemlerin gerçek hayatta bir karşılığının olmadığını gözler önüne serdi. İlke, kural, yasa, değer tanımayan gerici odaklar birlik olurlar, ayrılırlar, çatışırlar, geçici ateşkes ilan ederler, tekrar çatışırlar vb... Bu çatışmada gücü yeten iradesini dayatır; esas kural budur.

Çatışma, işçi sınıfıyla emekçilerin sorunlarını çözemez elbet. Ancak tarafların, sistemin çürümüşlüğüne gözler önüne seren kirli icraatlarını açıklamaları ve böylece birbirlerini teşhir edip zayıflatmaları açısından hayırlıdır. Ancak ne kadar çatışsalar da, kuvvetleri ayrı da birlik de olsa, işçi sınıfı ve emekçilere düşmanlık söz konusu olduğunda, aynı safta yer almakta biran bile tereddüt etmezler. Zira onlar iktidar için çatışsalar da, sınıf düşmanlarının emekçiler olduğunu biran bile unutmazlar. Diğer bir ifadeyle, burjuvazinin resmi ve gayri resmi tüm kuvvetleri, her koşulda emekçilere karşı aynı safta yer alırlar.

Burjuvazinin dinci-gerici iki kanadı arasında yaşanan çatışma, bu gerçeğin tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmesini sağlıyor. Bu koşullarda çirkefin içine batan dinci-gericiliğin iki kanadının, yozlaşan burjuva cumhuriyetin ve “muhalafet” sıfatı taşıyan sermaye partilerinin aynı safta yer aldıklarının gösterilmesi, buna bağlı olarak işçi sınıfı ve emekçilerin kokuşmuş düzene karşı mücadele alanlarına taşınmasının önemi her zamankinden büyüktür. Yanı sıra, bu kokuşmuş cumhuriyeti demokratikleştirme veya bağımsızlaştırma vaatlerinin safsatadan başka bir anlam taşımadığını anlatmak da kritik önemdedir ve geçmişe göre çok daha kolaydır.

17 Aralık'ta yapılan operasyonun ardından burjuva basın da kılıçları çekti. İki taraftan birine sırtını dayayan basın üzerinden yürüyen çatışma ile aslında muazzam bir manipülasyon yaratılmış oldu. Bu konuda başı çekense özel olarak dinci-gerici basın oldu elbette. Bir taraf "hükümeti devirmeye yönelik hamle" nidaları atarken, yolsuzluğa karşı çıktığını iddia edenler ise gerici çatışmanın taraflarından biri olarak, tüm pisliklerin ardında sömürü düzeni olduğu gerçeğinin üzerini örttüler.

Düne kadar AKP'nin ve Erdoğan'ın elini temizlemeyi görev edinmiş olan *Bugün* ve *Zaman* gibi gazetelerin şimdiki pek muhalif yayın politikası bundan dolayı görülmeye değerdir. Yine bazı köşelerin sahipleri kalemlerini daha da sivrilte imkânı bulurken, rüzgâra göre rota belirlemeyi kimlik haline getiren Ilıcak gibileri de açığa çıkan yolsuzluk olayından sonra pişmanlıklarını belirtmekte, vuku bulan hırsızlıkların yılmaz düşmanı olduklarını gösterme çabasındadırlar. Sadık kalmaya devam edenlerse tüm bu yaşananları AKP'nin mazlumluğuna gösterge yapmaya çalışmaktadır. Devletin önemli yönetim mekanizmalarını hükümetleri süresince ele geçirmiş olan Erdoğan ve ekibine karşı komploların, derin organizasyonların, paralel bir devlet yapısının işbaşında olduğunu kanıtlama çabasındalar.

Burjuva medyanın görsel, işitsel, yazılı tüm organlarıyla sermaye devletin hizmetinde olmaya devam ettiği gerçeği ise orta yerde durmaktadır. Özü itibarıyla karşı karşıya bulunan kanatlar, parçalanmış koalisyona işin varabileceği tehlikenin farkındalıklarını ise yeri geldiğinde göstermekten geri kalmamaktadır. Kızıyan kavganın rejimin kendisini tehlikeye sokmaması için sağduyu çağrıları yapılmakta, emekçilerin gösterdiği haklı tepki provokasyon olarak yansıtılmaya çalışılmaktadır. Cemaatin sesi *Zaman* gibi gazeteler Erdoğan'a ve AKP'ye telkinlerde bulunarak sürecin rejimin bekasına zarar vermemesi için dikkatli olunması gerektiği hatırlatılmaktadır.

Tüm çeşitliliğiyle sermaye medyası, her ne kadar farklı cephelerin mevziisi olarak karşılıklı bir savaşım içindeymiş gibi bir görüntü verse de tüm bunlar işçi ve emekçilerin gözünde yanıltıcı olmamalıdır. Zira bu mevzilerden karşılıklı atışlar yapanlar, temize çıkarmakla mükellef oldukları sermaye sınıfının refahının tehlikeye gireceğini hissettikleri andan itibaren, aynı mevzilerden ortak düşmanlarına karşı taarruza geçebilme yeteneğine fazlasıyla sahiptirler. Ortak düşmanın kimler, hangi sınıf, milliyet ve inanç kesimleri olduğu ise yeterince ortadadır. Zaten bu da şaşırtıcı olmamalıdır. Çünkü onların bir bölümü çekici sözcüklerle değişim isterken bile kastettikleri sadece vitrinin bir kısmıdır. Bunu yaparken de tek dertleri

rejimin temel direklerini daha da sağlamlaştırabilmektir.

Mevzilerinde kendilerine verilen direktifleri yerine getiren kalemşörlerin, barutunu dolduran siyasal güç odaklarıyla birlikte güttükleri ortak kaygı onların yayın çizgisini belirler. İşçi ve emekçileri yıkıma sürükleyen ücretli kölelik düzenine karşı geliştirecek tüm eylemlilikler, tıpkı sermaye devletin tüm kanatlarında görüleceği gibi onları daha da güçlü yeniden aynı safta toplayabilir. Bu nedenle sınıflar mücadelesinde aldıkları pozisyon onları işçi ve emekçilerin, Kürt halkının, Aleviler'in karşısında net bir şekilde konumlandırmaktadır.

Bu nedenlerden ötürü dikkatle bakılırsa işin rengi değiştiğinde, çıkar odaklı tüm sahte saflaşmaların tek bir cephede bulunduğu kolayca görülebilecektir. Hem de bu kaynaşma, onları karşı karşıya getiren süreçlerden daha sorunsuz gerçekleşebilmektedir. İşte tam da bu gerçeklik üzerinden hareketle işçi sınıfı, Kürt halkı ve Alevi emekçiler bu sahte saflaşmalardan kendisine uygun bir cephe seçme hatasına düşmemelidir. Sermaye medyasının uğursuz rolü de tam da budur. Yaratacağı manipülasyonla bizleri böyle bir seçime zorlamakta, siyasetin bu sınırlarda yapılmasını sağlamaya çalışmaktadır.

Ortalığa saçılan tüm pisliklerin arkasında koca bir düzen gerçeği durmaktadır. Sermaye medyası taraf olduğu düzen siyasetinde bu gerçeğin üzerini örtmeye çalışmaktadır. Eğer bir fatura kesilecekse, bunun tüm kötülüklerin kaynağı olan kapitalist sisteme değil, sadece bu sistemin basit uygulayıcılarına kesilmesi için uğraşmaktadırlar. Tüm kanatlarıyla burjuva medyaya düşen görev ise düzenin pisliğini açığa çıkarmak değil aksine onun üzerini örtmektir. Bazılarınca kimi düzen unsurlarının özel hedef seçilmesinin gerisinde de böyle bir mecburiyet vardır.

Bir kez daha ifade etmek gerekirse bu düzenden hiçbir çıkarı olmayan tek kesim işçi ve emekçiler, yoksul Kürt halkı ve Alevi emekçileridir. O halde düzen siyasetinin kendi çıkarlarına göre işleyişine, yeri geldiğinde zıtlaşmasına umut bağlayamayacağımız gibi, bu düzenin medyasından da bizlere asıl gerçeği ulaştırmasını bekleyemeyiz. Bizler bizzat kendi ellerimizle yarattığımız tüm zenginliklerin yegâne sahibi olan bir sınıfın, işçi sınıfının üyeleriyiz. Bu nedenle kulak vermemiz gereken asıl ses devrimci-sosyalist yayın organları olmalıdır. Çünkü tek denetlenemez ve sesi susturulamaz olan ancak devrimci-sosyalist basın organlarıdır.

Eğer düzenin tüm pisliğini gerçek manada devrim temizleyecekse, bu pislği tüm açıklığıyla bizlere gösterebilecek olan da kelimenin gerçek anlamıyla özgür olan devrimci yayınlarımızdır.

Gazetecilerin şartları her yıl daha da kötüye gidiyor

Gazetecileri Koruma Komitesi (Committee to Protect Journalists - CPJ) 2013 raporunda, katledilen, tutsak edilen gazetecilere dikkat çekildi.

Komitenin yıl sonunda topladığı verilerle açıkladığı raporda gazeteciler için en kötü yıllardan birinin yaşandığına, şartların daha da kötüye gittiğine dikkat çekildi.

CPJ, 2013 yılında Suriye'de 28, Irak'ta 10 ve Mısır'da 6 gazetecinin öldürüldüğünü açıkladı. 2013'te 211 gazetecinin ise tutsak olduğunu ifade etti. CPJ raporunda Türkiye tutsak gazeteci sayısıyla dünyada birinciliğini koruyor.

Gazeteciler için en tehlikeli çalışma ortamları Suriye, Irak ve Mısır olarak sıralandı.

Ortadoğu'da ya ölüm ya zindan

Gazetecileri Koruma Komitesi Müdür Yardımcısı Robert Mahoney, Ortadoğu'nun gazeteciler için bir "ölüm bölgesi" haline geldiğine işaret ederek şunları ifade etti: "Uluslararası toplum, bütün hükümetlere ve silahlı gruplara gazetecilerin sivil statüsüne saygı göstermeleri ve gazetecilerin katillerini adalet karşısına çıkarmaları için baskı yapmalıdır."

Emperyalist işgaller ve gerici çeteler eliyle gerçekleştirilen saldırılar Ortadoğu'yu kan gölüne çevirirken gazeteciler de hedef oluyor. Son olarak 23 Aralık günü Reuters'ın, Suriye'de görev yapan 17 yaşındaki foto muhabiri Molhem Bereket öldürüldü. 17 yaşında bir çocuğu ucuz iş gücü olarak kullanan Reuters'ın kapitalist bir şirket olarak kâr odaklı işleyişi de açığa çıkmıştı.

Basın çalışanları haber aktarabilmek için savaş bölgelerinde çalışırken, şirketler çalışanlarını ölüme gönderiyor. Keza Milliyet foto muhabiri Bünyamin Aygün Suriye'de kaçırılalı haftalar oldu fakat Milliyet gazetesi basın çalışanlarının yaygın eylemlerini yansıtmak dışında ses vermiyor.

İşçi ve emekçileri baskı altında tutmaya çalışan devletler gazetecilere yönelik tutuklamalarda da başı çekiyor. Bahreyn, Rusya ve Türkiye gibi ülkeler gazetecilere yönelik polis terörü, tutuklama kararları ile her yıl listede üst sıralarda yer alıyorlar. Basın tekelleriyse zaten sermaye hükümetleriyle dengeli olarak muhalif gazetecilere karşı oto-sansürü devreye sokuyor, durduramadığı takdirde işten atma saldırılarını devreye sokuyor.

Gazetecilere kölelik dayatmaları

Patronlar kâr hırsıyla tensikatlara giderek, daha az çalışanla faaliyetlerini devam ettirmeye çalışıyor. Stajyer gazeteciler, yoğun sömürü çarkları arasında eziliyor. Maaşlar zamanında yatırılmayarak gazetecilerin hakları gasp ediliyor.

Riyakarlıkta sınırları yok!

Irak sınırında F-16'lar kaçakçıları vurdu: 35 ölü

AKP ve cemaat kavgası devam ediyor. Cemaatin yolsuzlukları deşifre eden hamlesinin ardından AKP karşı saldırıya başladı. Dinci parti, cemaatin benzer bir saldırıyı yeniden hayata geçirmesinin önünü almak için polis ve yargıdaki cemaatçi kadrolara yöneldi. Rant ve iktidar dalaşı yolsuzluk tutuklamaları, istifalar ve görevden almalarla devam ederken her iki taraftan da birbirinden riyakar adımlar atılıyor. Kendi kimliklerini gizlemenin bir yolu olarak karşı tarafı karalıyor. Bunu yaparken işçi ve emekçileri gerici boğazlaşmaya yedeklemek için her türlü yöntem kullanılıyor. İki gerici düzen kliği de oldukça iyi düşünülmüş ilk hamlelerin ardından kitleleri yedekleme politikasına hız verdiler.

AKP kanadı Kürt hareketine yönelik baskı ve saldırganlık politikalarını cemaat kadrolarına yıkmaya çalışıyor. BDP'nin tutsak milletvekilleri için serbest bırakılmaları gerektiğini söyleyen Beşir Atalay'ın mesajı Kürt hareketini yedekleme niyetini açıkça gösteriyor. Tam da bu süreçte cemaat tarafı da aynı riyakar tutumla Kürt halkına yönelik propagandalarına başladı. Roboski Katliamı'nın yıldönümü yaklaştıkça cemaatin resmi yayın organı işlevi gören *Zaman* gazetesi "Uludere Katliamı" tanımıyla haberler servis etmeye başladı. Dün "Irak sınırında F-16'lar kaçakçıları vurdu" başlığını atanlar şimdi Roboski'de yaşananın katliam olduğunu 'fark' ediyorlar. Arşivi Kürt halkına yönelik düşmanca tutumlar içeren yazılarla dolu olan *Zaman* gazetesi, AKP'ye karşı Kürt halkını etkileme çabasına hız vermiş görünüyor.

Kürt sorununda devreye sokulan bu yapmacık hamlelere karşın her iki tarafın da Kürt halkına yönelik politikalarda inkar ve imha çizgisinde olduğu biliniyor. Aldatmaca çabaları bunu gizleyemeyecek kadar açık. Zaten söylevde kalan tutsakların bırakılması mesajı ve "Uludere Katliamı" yıldönümü vesilesiyle bir-iki haber dışında attıkları herhangi bir adım da bulunmuyor.

Haziran Direnişi'ne yaslanma yarışı...

Benzer bir riyakarlık Haziran Direnişi üzerine yapılan açıklamalar üzerinden de devam ediyor. Son olarak AKP Burdur Milletvekili Hasan Hami Yıldırım, istifasının ardından AKP'nin direnişe yönelik tutumunu eleştirdiğini iddia etti. Yine benzer bir mesaj Ertuğrul

Uludere katliamı 3. yılına giriyor Uludere,726 gündür adalet bekliyor

Günay tarafından Gezi Parkı'na gidilerek verildi. AKP'den ayrılanlar uygulanan politikaları tasvip etmediklerini, eleştirdiklerini açıklayarak işçi ve emekçilerle aynı paydada oldukları izlenimi vermeye çalışıyor.

Ertuğrul Günay, Topçu Kışlası AVM projesi ile gündeme gelen kültür ve doğa talanına sessiz kalıp parçası olurken o dönem istifa etmek gibi bir tutumu 'tasvip' etmiyordu. Aynı Günay, bugün çıkıp Gezi Parkı'nda dolaşarak eylemcilere destek mesajı vermeye kalkıyor. Ombudusman M. Nihat Ömeroğlu, raporunda polis şiddetine karşı tavsiyeler açıklarken "yasadışı eylem" vurgusunun altını çiziyor, çözüm için polise yönelik ekonomik, sosyal iyileştirmeler gerektiğini belirtiyor!

Bu ve benzeri düzen güçleri yolsuzluk ve yağmaya karşı sokağa çıkan kitleler karşısında da ikiye bölünmüş tutumlarını sürdürmektedirler. İşçi ve emekçilerin sokaklara çıkarak yağma ve talanı protesto eylemleri gerçekleştirmesini "Taksim'e gitme gündemi değiştirme", "bunlar cemaat ve Gezicilerin ortak planı" gibi argümanlarla karalamaya çalıştılar. Bu eylemleri hedef alan polis şiddeti, yolsuzlukları teşhir eden cemaatçilerin gündemi olmadı. Hatta *Zaman* gazetesi yine bir adım öne çıkarak Taksim Dayanışması'ndan Tayfun Kahraman'ın görüşlerine yer vererek 'şiddet eylemleri yolsuzlukları gölgeler' diyen haber-analiz yayınladı.

Düzene karşı devrim

Bakan istifaları, cemaatçi milletvekillerin istifaları, savcı soruşturmasına müdahale, Başsavcı açıklaması, HSYK bildirisi, Danıştay kararı, polisleri görevden alma, eski İçişleri Bakanı Muammer Güler'in oğlu Barış Güler'in malları üzerine konulan tedbir kararının kaldırılması gibi suyu bulandıran karşılıklı hamleler düzen içi kavganın süreceğini gösteriyor.

Fakat her iki tarafın riyakar tutumlarla gizlemeye çalıştığı gerçekleri emekçilere göstermek gittikçe daha önemli bir hal alıyor. Zira düzene karşı devrim alternatifini büyütmek gerçek anlamda düzen güçlerinin oyununu bozacaktır.

Balcalı Hastanesi'nde 2014 mücadeleye karşılandı!

13 Ocak 2010 tarihinde Çalışma Bakanlığı ve Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün aldığı kararla hastane yönetimi tarafından açılan ihaleler hukuksuz duruma düşmüştü. Ancak buna rağmen hastane yönetimi ihaleler açmaya devam etmiş, sağlık işçileri de bu hukuksuzluğa karşı mücadelelerini devam ettirmişlerdi. Gelinek noktada işçiler haklarını aramaya iş bırakma eylemleriyle devam ediyor.

Önceki hafta yapılan iş bırakma eylemlerinin ardından, 30 Aralık'ta Acil Servis dışındaki bütün bölümlerde iş durduruldu.

31 Aralık'ta devam eden eylemin etkisiyle, rektörle bir görüşme sağlandı. Rektörün, sorunu çözmek için bir kurul oluşturarak adım atacağı belirtildi. Atılacak bu adımlara göre eylemin seyri hakkında karar verileceği ifade edildi.

"Haklarımızı sonuna kadar savunmak zorundayız"

Dev Sağlık-İş Çukurova Bölge Şube Başkanı

Hüseyin Türkmen: Biz taleplerimizle ilgili üniversite yönetimiyle 1.5 yıldır görüşüyoruz. Taleplerimizi ilettik, sürekli zaman istediler. En sonunda yaklaşık 2 ay önce yeni yılla birlikte ihalelerin yapılacağını biliyorduk. Bu ihalelerin ve taşeronun kaldırılmasını istiyorduk. İhalelerin hiçbirini kabul etmiyorduk. Rektörlükle son olarak görüşüldükten sonra madem ihale yapılacak, işçilerin de talepleri var. Bu taleplerin de hayata geçmesini istiyoruz dedik. Taleplerimiz şunlardı; Asgari ücret istemiyoruz. Açlık sınırın üstünde bir maaş istiyoruz. 2 tane sosyal hak talebimiz vardı. Ramazan Bayramı'nda 15 günlük, Kurban Bayramı'nda 1 aylık bayram parası istemiştik. Yıllık izinlerin ikiser gün arttırılması... yanı sıra kendilerine 2014 yılına ait ikramiyelerimizi bu talepler içinde bir madde olarak eklenmesini istemiştik. Geçen hafta Çarşamba ve Cuma günü uyarı eylemleri yapmıştık. Bizle bu uyarı eylemlerinden sonra bir görüşme yapmadılar. Pazartesi günü üretimden gelen gücümüzü kullanarak eylemimize 2 gündür devam ediyoruz. Taleplerimiz kabul edilmeye kadar üretimden gelen gücümüzü kullanmaya devam edeceğiz. Tabip Odası, SES ve Balcalı Hastanesi hocaları eylemimize destek verdiler. Poliklinik katılımı çok iyiydi. 1845 çalışandan sadece 480'ine kısmi bir iyileştirme yapılıyor. 1400 işçiye hiçbir şey yok.

Mücadelemizi "taşeronda örgütlenilemez" denilen günden buyana, 8-9 yıldır devam ettiriyoruz. Sonuçta taşeronda örgütlendik. Bu örgütlenme mücadelesinde biz şunu fark ettik ve inanıyoruz. Haklarımızı sonuna kadar savunmak zorundayız, bunun mücadelesini vereceğiz.

"Sonuna kadar gideceğim"

Taşeron bir sağlık işçisi: Bekleyeceğiz. Olumlu bir yanıt alırsak çalışacağız. Eğer olumlu bir yanıt alamazsak gerekirse ölüm orucuna gideceğiz. Sonuna kadar direneceğiz, kararlıyız. Mücadeleye devam edeceğiz. İşten kovulsak da kelimizi koltuğumuza aldık. Eğer bugün açıklamadan bir şey çıkmazsa, bedenimi bile kaybetsem sonuna kadar gideceğim.

Kızıl Bayrak / Adana

Her dönemin has uşağı: CHP

CHP, cumhuriyetin kurulmasından bu yana her dönem düzen siyasetinde kurtarıcı roller üslenmiştir.

AKP iktidarının bir dizi etken üzerinden yıpranması ve geline yerde bu sürecin hız kazanması, sermayenin has partisi CHP'ye düzen siyasetinde daha ileri görevler yüklemiş görünüyor.

CHP, cumhuriyetin kurulmasından bu yana her dönem düzen siyasetinde kurtarıcı roller üslenmiştir. Yeri geldiğinde düzen siyasetinin dizaynında aktif bir rol oynamıştır, yeri geldiğinde emekçilerin öfkesini dizginleyen bir dalgakıran olmuştur. Ayrıca iç ve dış politika alanında büyük sermaye çevreleri ve onların uluslararası bağlantılarının çıkarlarını zedeleyen gelişmeler söz konusu olduğunda düzen içi siyaseti dengeleme unsuru olarak kullanılmıştır.

Yakın tarihimize baktığımızda bile bu gerçekliği görebiliriz. 1970'li yıllarda, sınıf ve kitle hareketinin yükseldiği günlerde CHP bu hareketi düzen içine çekme görevi ile görevlendirilmiştir. Ecevit hükümetinin sosyal içerikli söylemleri böyle bir ihtiyacın ürünü olarak emperyalist güçler ve Türk sermayesi tarafından desteklenmiştir. '80'li ve '90'lı yıllarda iktidar ortağı olan, dönem dönem ise düzen içi ana muhalefet partisi olan CHP işçi ve emekçilere yönelik saldırıları meşrulaştırmak için kılıf olarak kullanılmıştır.

CHP ve aynı geleneğin temsilcisi olan partiler her dönem düzene hizmette kusur etmemişlerdir. Bu hizmetlerinin ödülü olarak dönem dönem burjuva devletin temsili kurumlarında daha aktif görevlere getirilmişlerdir. Şimdi de böyle bir hazırlığın olduğu burjuva siyaset sahnesindeki gelişmelerden görülmektedir.

Düzen siyasetinin yeniden parlatılan yüzü

CHP düzen siyasetinin yeniden parlatılan yüzüdür. Dün sosyal söylemlerle CHP'yi parlatan sermaye güçleri bugün için böyle bir ihtiyaç duymuyorlar. Misyonu her dönem sermaye düzenine hizmet olan CHP'nin bugünkü vizyonu ise, cemaat ve çeşitli dinci çevrelerin desteğini alacak şekilde yapılandırılmasıdır.

Kamuoyuna AKP-cemaat kapışması üzerinden gündeme gelen ve geline yerde düzen siyasetine ayar çekme operasyonuna dönen süreç, CHP ve cemaat

güçlerini yan yana getirmiş görünüyor. Bu tablo esasta sermayenin güncel ihtiyaçlarının bir yansımasıdır.

Gerçekleştirilen operasyonun tabii ki cemaatle doğrudan bir bağlantısı vardır. Cemaatin AKP hükümeti ile kurduğu ittifakta devlet mekanizmasında elde ettiği mevzileri kullandığı ortadadır. Fakat bunun kendisi gerçekleştirilen operasyonun emperyalistlerin ve sermayenin ihtiyaçlarının bir ürünü olduğu gerçeğinin üzerini örtmez. Aksine gelişmeler bu bağlantıyı tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Uluslararası güçlerin AKP hükümetinin uygulamaları karşısındaki temkinli yaklaşımı, cemaatin AKP'yi uyaran söylemler ve CHP'nin her iki güçle paralel bir dil kullanması bunun bir göstergesidir.

Kılıçdaroğlu'nun yakın zamanda yaptığı ABD gezisi ise her şeye ayna tutmaktadır. Tıpkı 2000'li yılların başında Tayyip Erdoğan'ın yaptığı gibi Amerika'ya giden Kılıçdaroğlu burada çeşitli emperyalist kuruluşlarla görüşmeler gerçekleştirmiştir. Aynı zamanda cemaatin ABD'deki temsilcileri ile de görüşerek atacakları adımları belirlemişlerdir. CHP heyeti Türkiye'ye döndüğünde ise farklı düzen partilerinde yer alan kimi isimleri CHP'ye davet etme işini hızlandırdılar.

Aynı senaryo 2000 yılların başında Tayyip Erdoğan öncülüğünde sahnelenmişti. Değişen tek şey aktörler oldu. Bu adımlar düzen partisi CHP'nin kime hizmet ettiğini bir kere daha gözler önüne sermiştir.

Kılıçdaroğlu'nun solcu, CHP'yi sola çekecek kişi ve hatta devrimci olduğunu söyleyenlerin hezimetini ortadadır. Bu güçlerin başında gelen siyasi çevreler CHP'nin "sağın karşısına sağcı adaylar" çıkarmasından yakınıyorlar. Halen CHP'nin sol bir parti olmadığını kabullenmek istemiyorlar. Hatta sağın karşısına sağcı adaylarla çıkılan yerlerde (CHP'nin adaylarını kastediyorlar) solcu aday çıkarma çağrısı yapıyorlar. CHP'nin düzenin sadık uşağı olduğu gerçeğini inatla görmek istemiyorlar.

Sadece komünistler düzen partilerine ve düzen içi çözüm hayalleri yayanlara karşı işçi sınıfını aydınlatan ve mücadeleye çağırarak bir pratik içerisindeler. Emekçilerin kafasını bulandıran başta CHP olmak üzere tüm düzen partilerinin iç yüzünü işçi ve emekçilere teşhir etmektedirler.

2014'te soyguna zamlarla devam...

Bakanlar Kurulu kararıyla belirlenen zamlar 1 Ocak'tan itibaren uygulanmaya kondu. Vergi zamları başta yeni binek otomobil, alkollü içkiler, tütün ürünleri ve cep telefonları fiyatlarını etkileyecek. Bu kategorideki ürünlerde uygulanan ÖTV'de artışa gidildi. Ayrıca pasaport, ehliyet gibi devletten alınan belgelerin harçlarına da zam geldi.

Değişikliğe ilişkin karar *Resmi Gazete*'nin 1 Ocak sayısında yayımlanarak, yürürlüğe girdi. Açıklanan zamlara göre, yeni binek otomobil alımında ödenen ÖTV'de, motor silindir hacmi 1600 cm³'ü geçmeyenler için uygulanan yüzde 40 vergi oranı yüzde 45'e, motor silindir hacmi 1600 cm³'ü geçen fakat 2000 cm³'ün altında olanlar için uygulanan yüzde 80 vergi oranı yüzde 90'a, motor silindir hacmi 2000 cm³'ü geçenler için uygulanan yüzde 130 vergi oranı ise yüzde 145'e yükseltildi. Cep telefonlarından adet başına uygulanan 100 liralık vergi de 120 liraya yükseltildi. Emlak Vergisi'ne tabi değerler ise yüzde 3,93 olan yeniden değerlendirme oranının yarısı kadar artış görecek. Çevre temizlik vergileri de yüzde 3,93 oranında artırıldı. Buna göre binaların ait oldukları gruplara göre 'çöp vergileri' 19 TL ile 2.300 TL arasında değişen tutarlarda yeniden belirlendi. Konutlara ait Çevre Temizlik Vergisi, su tüketim miktarı esas alınmak suretiyle metreküp başına büyükşehir belediyelerinde 24 Kuruş, diğer belediyelerde 19 Kuruş olarak uygulanacak.

Ayrıca alkollü içkilerde de asgari maktu vergi tutarı birada yüzde 15, diğer alkollü içkilerde yüzde 10 oranında artırıldı. Bakanlar Kurulu, tütün mamullerinde uygulanan ÖTV'de de artışa gitti. Buna göre, paket başına asgari maktu vergi 3,22 liradan 3,75 liraya, paket başına maktu vergi de 9,22 kuruştan 13 kuruşa çıkarıldı.

ÖTV'deki değişikliklerle birlikte, vergilerine zam gelen ürünlerin fiyatlarının artması bekleniyor.

Motorin fiyatları yılın ilk günü saat 00.01'den itibaren 9 kuruş zamlandı. Böylece İstanbul'da litresi 4,54 liradan satılan Eurodizel mazotun litresi 4,63 lirayla Türkiye'de tarihinin en yüksek değerine ulaştı. Böylece mazot fiyatları 4,96 kuruştan satılan benzin fiyatına yaklaştı. 5 liralık akaryakıt fiyatının 3 lirası vergi olarak devlete ödeniyor. Mazot fiyatlarının yükselmesi dolaysız olarak temel tüketim hanelerindeki ürünlere de gelecek zammın habercisi oluyor. Alınan zam kararlarıyla sermaye devleti soyguna devam ederken kasayı doldurmayı planlıyor. Asgari ücretten vergiyi kaldırma yalanlarını sunanlar vergileri, harçları yükselterek işçi ve emekçilerin cebindeki üç kuruşa da göz diyor.

Yolsuzluk, yağma ve sömürü düzeninden hesap sormaya...

11 Ocak'ta Ankara'ya!

Kardeşler!

Hayatımızı ve ekmeğimizi çalan, geleceğimizi karartıp saltanatlar kuran haramiler, birbirlerine düşünce tüm pisliklerini ortalığa saçtılar. Böylelikle milyonları kölece bir yaşama mahkum edenlerin milyon milyon götürdüğü anlaşıldı. Dinden imandan söz edip milyonlara ahlak dersi vermeye kalkanların, “dünya nimetleri” için her türlü ahlaksızlığı ve düşkünlüğü yaptıkları açığa çıktı.

Kardeşler!

Şunu da iyi bilmeliyiz ki bu yolsuzluk, çürüme ve kokuşma ne sadece AKP'ye aittir, ne onunla başlamıştır. Çürüme, kokuşma kurulu kapitalist sömürü düzenin mayasında vardır. Çünkü bu düzen emeğin gaspı üzerine kuruludur. Her türlü rant ve yolsuzluk da milyonlarca emekçinin yarattığı zenginliklerin yeniden pay edilmesinden başka birşey değildir. Burjuva devlet aygıtı, emperyalizm ve tekelci burjuvazi için, bu soygun çarkının sorunsuzca çalışması için vardır.

Bu aygıtta hükümet etmek için iş başına getirilen AKP gibi düzen partileri de kullanım ömürleri boyunca bu yağma ve yolsuzluk düzeninden paylarını almakta, ömürlerini doldurunca günah keçisi ilan edilip kapının önüne konulmaktadırlar. Türkiye'nin tüm bir tarihi bunun için yolsuzluklar, vurgunlar, kullanım ömrü dolduktan sonra çöplüğe gönderilen düzen partileriyle doludur.

Kardeşler!

Bugün karşımıza rakip olarak çıkanların hepsinin kumaşı aynıdır. Hepsi emperyalizmin uşağıdır. Hepsi burjuvazinin uşağıdır. Hepsi boğazlarına kadar yolsuzluk ve yağmaya batmıştır. Hepsi işçinin ve emekçinin düşmanlarıdır.

İşte bunun için aralarındaki kavgaya aldanmayalım. Hiçbirinin arkasından gitmeyelim. Unutmayalım

gidersek onlara dolgu malzemesi olur, belimizi büken bu düzenin yeni aktörlerle düze çıkmasından başka bir sonuç elde edemeyiz.

Bunun için yapmamız gereken mevcut oyunu izleyicisi olmaktan çıkarak mücadelenin yolunu tutmaktır. AKP'si, cemaati, ana ve yavru muhalefetiyle bu düzenin tüm aktörlerine, onların hizmette ortaklaştıkları emperyalizme ve burjuvaziye karşı saf tutmalıyız. Çünkü emeğimizi çalanlar, hayatımızı karartanlar, yolsuzluk ve yağmanın başındakiler bunlardır.

Bunun için “Bu pisliği devrim temizler!” diyoruz. Devrim tüm zenginlikleri yaratan işçi ve emekçilerin ülke yönetimine de el koyması, bu sömürü ve soygun çarkını durdurması, pisliğin kökünü kazıması demektir.

Kardeşler!

Kutu kutu çalan haramilere karşı alanlara çıkıyoruz! Milyonları aç bırakıp milyon milyon götürenlerden hesap sormak için alanlara çıkıyoruz!

Ülkeyi yağmalayıp talan eden, peşkeş çekenlerin karşısına dikiliyoruz!

Hırsızların hizmet ettiği bu kapitalist yağma düzenini yıkmak için alanlara çıkıyoruz!

AKP'si, cemaati ve bilumum işbirlikçisinin hizmet ettiği emperyalizm ve burjuvaziye karşı birleşiyoruz! Geleceğimizi ve hayatımızı haramilere bırakmamak için 11 Ocak'ta yüz binler olup bir sel gibi Ankara'ya akıyoruz!

Haydi sen de bu mücadelede yerini al, 11 Ocak mitingine katıl!

Geleceğine, hayatına, emeğine, onuruna sahip çık! **Kahrolsun sermaye iktidarı!**

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Haramilerin saltanatını yıkacağız, sosyalizmi kuracağız!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

'2013 yılında en az 1203 işçi yaşamını yitirdi'

Yılın sonu yaklaşırken sermaye hükümeti siyasal krizin sarsıntısını yaşıyor. Her gün ortaya yeni pislikler saçılıyor. AKP-cemaat kavgası bir dizi pisliği ortaya dökerken, iki tarafın da hizmet ettiği sermaye düzeninin suçlarıysa beraberce örtbas ediliyor. İşçilere, emekçilere karşı suç ortağı olan iki taraf da sermaye düzeninin işçi kaniyle beslendiği gerçeğini gizlemeye, sömürü üzerine kurulu düzeni korumaya/sürdürmeye hizmet ediyor.

İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi, bu gerçeğe işaret eden bir açıklama yayınladı. Bu yıl içinde, tespit edilebildiği kadarıyla en az 1203 işçinin hayatını kaybettiğini ifade eden İSİG Meclisi, sermaye hükümetinin iş cinayetlerine yaklaşımına dikkat çekti.

İSİG Meclisi'nin açıklaması şöyle:

Son günlerde devlet içindeki çatışma büyüdükçe ayakkabı kutularındaki milyonlar, yolsuzluklar, aşırımlar bir bir ortaya saçılıyor...

Bütün bu gelişmeler üç Bakanın yolsuzluk nedeniyle istifa ettiği;

Asgari ücret görüşmelerinde yüzde 3 zammı yeterli bulan ve '800 TL'ye bal gibi geçinilir' sözlerini söyleyen Faruk Çelik'in Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı olduğu;

'İş kazaları medeniyet göstergesidir' diyen Nihat Zeybekçi'nin Ekonomi Bakanı olarak göreve geldiği;

'Kadın da olsa çocuk da olsa güvenlik görevlilerimiz gereğini yapacaktır' diyen ve her hak talebine şiddet uygulanmasını buyuran Recep Tayyip Erdoğan'ın Başbakan olduğu ülkemizde yaşanıyor...

İşte tam da bu noktada yine gizlenmeye çalışılan bir gerçeği haykırmak istiyoruz...

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi olarak yazılı, görsel, dijital basından takip edebildiğimiz ve emek-meslek örgütlerinden gelen bilgiler ışığında tespit edebildiğimiz kadarıyla 2013 yılında (26 Aralık itibarıyla) en az 1203 işçi yaşamını yitirdi...

İnşaatlar, tarım, taşımacılık, ticaret, maden, metal, kimya ve tekstil sektörleri yangın yeri oldu...

Yaşamını yitirenlerin 59'u çocuk işçi, 101'i kadın işçi...

İşte ekonomik büyümeniz, ileri demokrasiniz, yeni Türkiye'niz... İşte para düzeniniz...

Yağmanın, yolsuzluğun, talanın, şiddetin sorumlusu olduğunuz gibi 1203 işçinin yaşamını yitirmesinin de sorumlusu sizsiniz...

Üç bakan yetmez, hükümet istifa...

Yağma, yolsuzluk, talan ve şiddet düzenine karşı sokağa...

Dayanışma, eşitlik, özgürlük ve adalet için sokağa...

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi

Sınıf devrimcilerinden yolsuzluk eylemleri

Sınıf devrimcileri, bir dizi yerelde yaptıkları eylemlerle yolsuzluk, rüşvet ve rant düzenine karşı mücadeleyi büyötmeye çağırıldı.

Çiğli’de sınıf devrimcileri AKP-cemaat dalaşının ortaya serdiği rüşvet ve yolsuzluk skandalını yürüyüşle protesto etti.

Kasaplar Meydanı’nda başlayan yürüyüş Anadolu Caddesi’nde devam etti. Çiğli Belediyesi önüne kadar süren yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı.

BDSP adına gerçekleştirilen açıklamada “Çözüm ne AKP’de, ne CHP’de ne de MHP’dedir. Ne başka bir partide, ne de parlamentodadır. Çürümüş düzende sağlam çark aramak boşunadır. Bu düzen, bu kapitalist sistem, yargısından, ordusuna, meclisinden, sermayesine kadar tamamen bataklığa batmıştır. Bizlere işçi ve emekçilere düşen bataklıkta sinek avlamak değil, bataklığı kurutmak olmalıdır.” denildi.

Buca’da Forbes sonundan yürüyüşe başlayan sınıf devrimcilerine Bucalı emekçiler de alkışlar ve sloganlarla destek verdi. Tansaş önünde yapılan basın açıklamasında “Sermaye devletin tarihi bu ve benzeri operasyonlarla doludur. Ortaya saçılan pisliklerin bugünkü muhatapları AKP iktidarı ve onun dünkü yol arkadaşları olabilir. Ancak bu türden pisliklerin kaynağı temelde kar ve rant üzerine kurulu olan sermaye düzeninin ta kendisidir.” sözleri kaydedildi.

Ümraniye’den sınıf devrimcileri uzun süredir yaşanan AKP ve cemaat gerginliğinin iyice kızışması sonucunda yaşanan ‘yolsuzluk operasyonları’ ve aynı dönemde milyonlarca işçiye reva görülen % 3’lük sefalet zammıyla ilgili Sarıgazi’de yürüyüş gerçekleştirdi.

Derya Market önünde başlanıp Demokrasi

Caddesi’ne doğru gerçekleşen yürüyüş boyunca konuşmalarla yolsuzluk ve yağmanın bu düzenin mayasında bulunduğu, kapitalizmin milyonlarca işçinin emek gücünün sömürüsüne dayalı bir sistem olduğu ifade edildi. “Yarisından fazlası işçilerden kesintilerle oluşturulan 2014 bütçesi başlı başına bir yolsuzluk örneğidir” denerek asgari ücretle dayatılan sefalet vurgu yapıldı.

Küçükçekmece BDSP Sefaköy metrobüs çıkışında yaptığı basın açıklamasında “AKP hükümeti 11 yıllık iktidarı boyunca sermayeye hizmette kusur etmedi. İşçilerin ve emekçilerin elinde avucunda ne varsa çalarak sermayeye peşkeş çekti.” dedi. Basın açıklamasının ardından Gümüşçüler Çarşısı’na sloganlarla yüründü ve Gümüşçüler Çarşısı’nda da gerçekleştirilen konuşmayla düzenin çürümüşlüğü teşhir edildi.

Ankara’da Mamak İşçi Kültür Evi önünde toplanan sınıf devrimcileri Tuzluçayır’ın ara sokaklarında ajitasyon konuşmalarıyla, ayyuka çıkmış olan yolsuzluğa karşı mücadele çağrısı yaptılar. Kimi emekçiler pencerelerinden destek verirken kimileriye eyleme katıldılar. Tuzluçayır Meydanı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasında, gerici odakların rant kavgası sırasında ortalığa saçılan yolsuzluk ve rüşvet batağının sermaye düzeninin kendisinden kaynaklandığı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ümraniye-Küçükçekmece-Ankara

Devrimci faaliyetlerden...

BDSP, AKP ve cemaatin rant kavgası sırasında ortaya saçılan yolsuzluk ve rüşvet batağını, özünde de yolsuzluk ve rüşvet üzerine kurulu düzeni teşhir ediyor.

Bursa’da “AKP ve cemaat milyonları soyup soğana çevirdi, paylaşamayınca birbirine girdi... Haramilerin saltanatını yıkalım, sosyalizmi kuralım!” şiarlı afişler Kestel Meydan, Kale Mahallesi ve Kestel Cemevi çevresine yapıldı. Aynı başlığı taşıyan bildiriler Bursa İşçi Bülteni ve Metal İşçileri Bülteni’nin Aralık sayısının içerisine konularak, Küçük sanayi metro çıkışı ve servis güzergahı olan Mesken’e dağıtıldı.

“Bu pıslığı devrim temizler!” başlıklı ve Devrimci Liseliler Birliği imzalı çıkartılan bildirilerin dağıtımı da devam ediyor. Ertuğrul Gazi Anadolu Lisesi’nin akşam çıkışına bildiriler dağıtıldı.

Çorlu’da da “Bu pıslığı devrim temizler!” ve “Haramilerin saltanatını yıkacağız, sosyalizmi kuracağız!” şiarlı ozalitler merkezi noktalara yapıldı. Ayrıca yine Çorlu merkez ve Sağlık Mahallesi’nde yazılamamalarla kapitalist düzenin teşhiri yapıldı.

Sincan’da bölgede bir dizi fabrikadaki işten atılmaları teşhir eden ve örgütlenmeye çağırılan bir bildiri ve Ankara İşçi Bülteni işçilere ulaştırıldı. Ülke gündemini çalkalayan yolsuzluk ile ilgili ‘Yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı ses çıkar’ başlıklı bildiri hazırlanarak Sincan İşçi Birliği imzasıyla servis noktalarına dağıtım yapıldı. Ayrıca bu konu ile afiş ve duvar gazetesi hazırlanarak Sincan’ın bir çok noktasına asıldı. Dağıtımlar Plevne Mahallesi’nde, Gimsa’da, Yaşar Kemal Caddesi’nde ve Vatan Caddesi’nde gerçekleştirildi.

DLB’liler bu hafta yolsuzluk ile ilgili “Bu pıslığı devrim temizler!” şiarıyla hazırladıkları afiş Sincan Endüstri Meslek Lisesi, Selahattin Akbilek Lisesi, Sincan Lisesi ve Nefise Andıçen Lisesi’nin etrafında kullandılar.

Sarıgazi’de yolsuzlukların saçılmasına rağmen yaklaşan yerel seçimler üzerinden sandığın alternatif gösterilmesine karşı “Devrim” şiarı gündemleştirildi. Bu bağlamda “Yosuzluk, rüşvet, yağma, talan... Bu pıslığı devrim temizler!” şiarlı afişler Sarıgazi’nin merkezi noktalarına yapıldı.

DLB ise yaşanan yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarını konu alan bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. Sabah ve öğlenci öğrencilerin giriş-çıkış saatlerinde Çekmeköy Endüstri Meslek Lisesi önünde gerçekleştirilen dağıtımda öğrencilerle yolsuzluk üzerine sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / Bursa-Çorlu-Sincan-Ümraniye

İzmir BDSP 2014 kavga yılını selamladı

İzmir BDSP, 2014’ün de mücadele yılı olması için 2013’ün son gününde eyleme çıktı. Eylem öncesi Çiğli ve Karşıyaka’da emekçileri eyleme çağırان el ilanları dağıtıldı.

Karşıyaka İzban çıkışında toplanan BDSP, “2014 Kavga yılı olacak!” şiarlı pankartın arkasında yürüyüş için kortejler oluşturdu.

Yürüyüş boyunca Karşıyaka’da bulunan emekçilerin eyleme ilgisi oldukça iyiydi. Karşıyaka İş Bankası önünde okunan basın metninde iş cinayetlerinden, temel hak ve özgürlüklerin tırpanlanmasına kadar bir dizi konuda 2013 yılının işçi ve emekçiler üzerindeki etkilerinden bahsedildi ve “Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak; tüm işçi sınıfının, emekçi kadınların, gençlerin, zindanlardaki devrimci tutsakların, İzmir’deki 13 Gezi tutsağının kavga yılını kutluyoruz. Geride bıraktığımız 2013 yılında mücadele alalarında dövüşene düşene bin selam olsun.” açıklaması yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Yolsuzluklar protesto edildi

Yolsuzluk ve rüşvet skandalı ülke genelinde protesto edildi. Birçok yerelde polis salırları yaşandı ve çatışmalar çıktı.

Kütahya'da 26 Aralık'ta ilericiler ve devrimci öğrenciler Cumhuriyet Caddesi girişinde toplandı. Polis, valiliğin 20 metre etrafında toplanma ve yürüyüş yapılmasının yasak olduğunu söyleyerek kitleyi dağıtmaya ve uzaklaştırmaya çalıştı.

Basın açıklamasının okunmasının ardından kitle tekrar Sevgi Yolu'nun girişine yürüyüşe geçti ve polis yürüyüşe izin vermedi. Kitlenin polis barikatının üzerine yürümesiyle barikat açıldı, burada kitle dağılarak eylem sonlandırıldı.

Bursa'da 26 Aralık akşamı Setbaşı'nda biraraya gelen kitle buradan Heykel'e yürüdü. Heykel'de konuşmalar yapıldı. Eylemde şu ana kadar olan gelişmelerin birçok gerçeği gözler önüne serdiği söylenerek, din kisvesi altında milyonların soyup soğana çevrildiği dile getirildi.

Adana'da KESK, DİSK, TMMOB ve Adana Tabip Odası tarafından "Hırsızlığa, yolsuzluğa hayır!" yürüyüşü düzenlenmek istendi.

İnönü Parkı'ndan Atatürk Parkı'na yürüyecek kitleye izin vermedi. Polisin yasakçı tavrına karşılık 200 kişi yola çıkarak yürüyüş kararlılığını gösterdi. Bunun üzerine TOMA'lar ve polis tarafından yürüyüşçülerin önü kesildi. Yürüyüşte ısrar edilmesi üzerine ilk olarak basınçlı su sıkıldı, ardından biber gazı atıldı. Bu esnada atılan gaz bombası kapsüllerinden yaralananlar oldu. Eylem bir süre ana caddelerde sloganlarla sürdürüldü.

Ertesi gün ise KESK, DİSK, TMMOB ve TTB polis saldırısını kınayan bir eylem yaptılar. İlerleyen saatlerde ise ülke genelinde gerçekleşecek eylemlere paralel olarak, Atatürk Parkı'nda eylem yapıldı.

İzmir'de KESK, DİSK ve TMMOB'un çağrısıyla 26 Aralık'ta Sevinç Pastanesi önünde buluşarak AKP Konak İlçe Binası'nın bulunduğu Basmane Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi.

Kitle, öfkeli ve coşkulu sloganlarla Talat Paşa Bulvarı'ndan Fuar Lozan Kapısı'na, oradan da Basmane'ye yürüdü. Sınıf devrimcileri yürüyüşe, "Bu pisliği devrim temizler!" şiarlı pankart ve BDSP flamaları ile katıldı. Kitle Basmane Meydanı'na vardığında, meydan girişinin TOMA ve çevik kuvvet

polisleriyle kapalı olduğu görüldü. Ancak kısa sürede, meydan açtırıldı.

28 Aralık günü ise Alsancak Sevinç Pastanesi önünden başlayan yürüyüş gerçekleştirildi. Basmane yolu üzerinde polis biber gazı ve biber gazlı su ile kitleye saldırdı. İlk geri çekilişin ardından Lozan Meydanı'na çıkan cadde üzerinde barikatlar kurulmaya başlandı. Basmane ve Lozan Meydanı çevresinde süren çatışmalarda 20 kişi gözaltına alındı.

Kartal Dayanışma, ortaya saçılan yolsuzluk ve rüşvet pisliğine karşı 26 Aralık'ta yürüyüş gerçekleştirdi. Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanan kitleyi AKP Kartal İlçe Binası'nın önünde polis barikatı karşıladı. Polisin engeline rağmen yürüyüş devam ettirildi. Ardından Bankalar Caddesi'ne girildi. Halkbank'a yumurta atıldı ve "İşte burası yolsuzluk yuvası!" sloganı atıldı.

Kartal Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştiren kitle basın metninin okunmasından sonra eylemi sonlandırdı.

Taksim Dayanışması'nın "Yolsuzluğa, yağmaya,

talana karşı hesap soruyoruz" şiarıyla çağrısını yaptığı eylem 27 Aralık akşamı polisin saldırısı ile başladı. Polisin saldırısı karşısında kitle ilk başta ara sokaklara çekildi. Sonrasında tekrardan İstiklal Caddesi üzerine çıkarak sloganlar atmaya devam etti.

Polis saldırısı karşısında ilerleyen saatlerde kitle hava fişek ve taşlarla karşılık verdi. Mis Sokak ve Galatasaray Lisesi arasındaki kısımda barikatlar kuran kitle polisle çatıştı. Saldırının arkasından polis iş makinalarıyla barikatları kaldırdı. Fakat Tarlabası, Sıraselviler ve Cihangir'e çekilen kitle buralarda polisle çatışmaya devam etti.

Polis saldırısında 30'dan fazla kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu ve **Türk-İş** İstanbul Şubeleri 30 Aralık'ta Cevahir AVM önünden AKP Şişli İlçe Başkanlığı'na yürüyerek yolsuzluk ve talan politikalarını protesto etti.

Ankara Dayanışması'nın çağrısıyla 27 Aralık'ta Güvenpark'ta binden fazla kişi biraraya geldi. Basın açıklamasının ardından Güvenpark'tan Kolej'e yürümek isteyen kitleye Mithatpaşa Köprüsü'nde polis gaz bombalarıyla saldırdı. Ara sokaklara dağılan kitle bir süre sonra tekrar Ziya Gökalp Caddesi'ne çıktı. Çevik kuvvet polislerinin saldırdığı kitle bu sefer de Kolej Meydanı'nda toplandı. Ara sokaklarda polisin döverek insanları gözaltına aldığı kaydedilirken eylem bir süre sonra sonlandırıldı.

Tuzluca'yır'da BDSP, Halkevi ve Aka-Der'in yer aldığı eyleme Süleyman Ayten Caddesi üzerinde polis saldırısı oldu. Tuzluca'yır'da çatışmalar ertesi günlerde de devam etti.

Eskişehir'de devrimci ve ilericiler güçler, 27 Aralık'ta, yolsuzluk, hırsızlık ve talana karşı yürüyüş gerçekleştirdi. Üniversite Caddesi'nden başlayan yürüyüş, İsmet İnönü Caddesi üzerinden, AKP Binası'nın bulunduğu Yunus Emre Caddesi'ne kadar devam etti.

Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul-Adana-İzmir-Bursa- Kütahya-Eskişehir-Kartal

Ankara'da gençlikten yolsuzluk protestosu

Açığa çıkan yolsuzluklar, 28 Aralık günü Ankara DLB ve Ekim Gençliği tarafından bir basın açıklamasıyla teşhir edildi.

Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen kitle "Bu pisliği ancak devrim temizler!", "Hırsızlara değil, eğitime bütçe!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" ve "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" sloganlarını gür bir şekilde attı.

Gerçekleştirilen basın açıklamasında çürüyen sisteme karşı gençliğin devrim ve sosyalizm bayrağını yükselteceği vurgulanırken yolsuzluklar teşhir edildi.

Açıklama, yolsuzlukları yapan sermaye temsilcilerinden hesap sorma çağrısıyla devam etti.

Açıklamada işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin cebinden çıkan paraların ayakkağı kutularında milyon

dolarlar olduğu belirtilirken bu paralarla insanca yaşam için gerekli her türlü talebin karşılanabileceği ve tam da bu yüzden hırsızlara, ranta, talana ayrılan bütçenin eğitime, sağlığa ve ülkenin üreten emekçilerine ayrılması taleplerini yineledikleri ifade edildi.

Sorunun kapitalist sistemin çürümüşlüğünden kaynaklandığı belirtilen açıklama şu ifadelerle sonlandırıldı: "Bizlere işçi ve emekçilere düşen bataklıkta sinek avlamak değil, bataklığı kurutmak olmalıdır. Gençliğin yanı sıra devrimin safıdır. Çürüyen düzene, kokuşan hükümete karşı tek seçenek devrim, kurtuluşumuz ise sosyalizmdir!"

Eyleme Dev-Lis de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Oyak Renault'ta patron-Türk Metal işbirliğiyle işçi kıyımı...

İşçilerin hayatı oyuncağınız değildir, hesabını soracağız!

Oyak Renault yönetimi yeni yıla işçi kıyımı yaparak girdi. 30 Ocak tarihinde başlayan kıyımın aldığımız bilgilere göre 51 işçi kapının önüne konuldu. Böylelikle atılan işçiler ve onların yüzlerce yakını yeni yıla büyük bir yıkımla girmiş oldu.

İşten atılan işçiler, kapının önüne konulduklarını yılbaşı arifesinde evlerine gönderilen noter tasdikli çıkış belgelerinden öğrendiler. İşçilerin sırtından büyük servetler elde edenler, bunu yaparken böylesine pervasız, böylesine vicdansızca davrandılar.

Ama unutmayalım ki onlar sadece kendi sınıf çıkarlarının gereğini yaptılar. Daha fazla sömürmek için faturayı işçilere kestiler. Oysa bu kararın altında sadece onların değil, aynı zamanda Türk Metal'i yönetenlerin de imzası var. Öyle ki işçiden kesilen aidatlarla beslenen bu çete takımı, bizzat çıkış listelerinin oluşturulmasında görev aldı. Bunun için işten atılmada kriter, ne performans düşüklüğü, ne de kıdemi düşük olanlardı. Kriter muhalif ve mücadeleci görünen işçiler oldu. Keza gelen bilgilere göre atılan işçilerden bazılarının çalıştıkları bölüm şeflerinin itirazları dahi, "sendikanın isteği bu" denilerek dikkate alınmadı. Yani Türk Metal çetesi, geçtiğimiz yılın Kasım ayında yarım kalan hesabını görüyordu.

Bunun için altını kalınca çizelim ki, Türk Metal çetesi yaşanan bu işçi kıyımının birinci elden sorumlusudur. İşçinin sırtından geçinen bu karanlık çete, düzeni bozulmasın diye onlarca işçinin ekmeğiyle oynamıştır.

Öyle ki daha önce Oyak Renault'ta vurgun yaptıkları için görevden alınan yöneticiler için eylem

yapan Türk Metalciler, yapılan işçi kıyımı karşısında tek bir laf etmekten dahi uzak duruyorlar. Duruyorlar, çünkü bugün yapılan kıyımın en önemli nedeni aynı zamanda, bu büyük vurgunun faturasını işçilere kesmektir. Binlerce işçinin ürettiği zenginlikleri yağmalayanlar, işçilerin ekmeğiyle ve işiyle, hayatlarıyla oynuyorlar.

Bu vicdansızlığı gösterenler, bugüne kadar olduğu gibi işçiden tazminatlarını alıp susmasını bekliyor. Bunu yaparken paranın gücüne ve yasaların onlara verdiği bazı kolaylıklara dayanıyorlar. Ama metal işçileri susmamalı, haksız ve hiçbir meşru temeli olmayan bu kıyımı kabul etmemelidir. Parayla satın alınmış sendikacılar ve uşak takımı eliyle yapılmış yasalar ne derse desin, biz işçilerin sırtından geçinen bu asalakların işçilerin hayatlarıyla istedikleri gibi oynama hakkı yoktur. Böyle bir hakkı biz onlara vermiyoruz. Milyon milyon çalanların hükümdar olduğu bir ülkede iliklerine kadar sömürülüp canına okunanların hayatlarıyla oynanmasını kabul etmiyoruz.

Metal İşçileri Birliği, başta işten atılan arkadaşlarımız olmak üzere metal işçilerini, bu arsız ve kurlsız patron keyfiyetine, aidatlarımızla beslenip arkamızdan hançerleyen soysuz uşak takımına karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırılmaktadır.

İşçi kıyımına son, atılan işçiler geri alınsın!
İşbirlikçi-asalak sendikacılık düzenine son!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Metal İşçileri Birliği

1 Ocak 2014

Esenyurt'ta yolsuzluğa karşı yürüyüş

Yılın ilk günü Esenyurt BDSP tarafından yolsuzluk ve rüşvet skandalını protesto etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirildi. Depo girişinde toplanan kitle cadde üzerinde "Yolsuzluk, rant ve rüşvet düzenine son! / Bu pisliği devrim temizler! -BDSP" pankartını açarak yürüyüşe geçti.

Emekçilere tüm çarpıklıklarıyla düzeni, kölelik politikalarını teşhir eden ve hesap sormaya çağıran konuşmalar yapıldı. Devrim mücadelesinin önemine vurgu yapıldı. Yürüyüş boyunca alkışlarla, ısıklarla ve coşkulu sloganlarla yürüyen kitle etraftan da alkışlarla yaygın bir destek gördü.

Yürüyüşün ardından okunan basın metninde düzenin pislikleri ortaya serildi, asgari ücret süreci, Taksim Direnişi ve düzen partilerine değinildi. Kölelik düzeninden kurtulmak için sokağa çıkma ve devrim mücadelesine katılma çağrısı yapıldı.

Basın metninin okunmasının ardından sendikalaşma mücadelesi yürüten Ambarlı Limanı işçileri adına, işten çıkarılan bir işçi söz aldı. Mücadelenin öneminden bahsetti, bu ülkede aynı zamanda büyük bir emek yolsuzluğu olduğunu belirtti. Ambarlı liman işçisi buna sessiz kalmamak gerektiğini söyleyerek konuşmasını tamamladı.

Eylemin sonunda yolsuzluk ve rüşvet skandalının simgesi haline gelen ayakkabı kutuları ateşe verildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Bosch'ta "bilirkişi" gölgesi

Bosch'ta Türk Metal ile Birleşik Metal-İş arasında Bursa 3. İş Mahkemesi'nde görülen yetki davasının 25 Aralık'ta yapılan duruşmasına "bilirkişi" gölgesi düştü.

Duruşmadan bir hafta önce içeriği ortaya çıkan bilirkişi raporunda, Türk Metal'in fabrikada çoğunluğa sahip olduğu iddia edildi. Oysa yetki başvurusu yapıldığında Birleşik Metal-İş'in ezici bir çoğunluğu bulunuyordu. Ayrıca Türk Metal'in başvuru için üye yazarken bir dizi usulsüzlük yanında işçiler üzerinde ciddi baskılar yapıldığı bilinmekteydi.

25 Aralık günü görülen duruşmada Birleşik Metal-İş'in avukatları bilirkişi raporuna itiraz ederek yeni bir bilirkişi heyetinin atanması talebinde bulundular. Mahkeme heyeti talebi kabul ederek duruşmayı 23 Ocak tarihine erteledi.

Türk-İş asgari ücrete ‘muhalif’ kaldığını açıkladı!

Patronların da kendi çıkarlarını savunduğu açık. Ancak konumuna uygun davranmayan, “işçileri temsil etme” iddiasıyla komisyonda yer alan Türk-İş’tir.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nda işçileri ‘temsil eden’ Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş), asgari ücretin patron-devlet kesimi temsilcilerinin oy çokluğuyla belirlendiğini açıkladı. Türk-İş’in karara katılmadığı ve muhalif kaldığını belirtti.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nda geçim koşullarını hesaplaması için TÜİK’in görevlendirildiğini aktaran Türk-İş, devletin resmi kurumu olarak TÜİK’in 1.205,10 lira belirlediğini vurguladı. Bu hesaplamada ‘çalışanın ailesi’ dikkate alınmadığına dikkat çekilen açıklamada, 2014 enflasyon oranlarıyla bu ücretin dikkate alınması görüşünün aktarıldığı ifade edildi. Açıklamada patronların ve sermaye hükümetinin tutumu için şunlar ifade edildi: “Ancak devletin resmi kurumu TÜİK tarafından belirlenen tutar bile Komisyonunda görev yapan işveren-devlet kesimi temsilcileri tarafından pazarlık konusu yapılmış ve asgari ücret daha düşük belirlenerek, oy çokluğuyla kabul ve ilan edilmiştir. Asgari ücret belirlenirken çalışanların değil işverenlerin durumu dikkate alınmış ve talepleri belirleyici olmuştur. Ülkenin ve işletmelerin rekabet şartlarını düşük ücret politikasıyla sağlamak ve sürdürmek anlayışı egemen kılınmıştır.”

Yani AKP’nin sermayeye hizmete devam ettiği, patronların da kendi çıkarlarını savunduğu açık. Ancak konumuna uygun davranmayan, “işçileri temsil etme” iddiasıyla komisyonda yer alan Türk-İş’tir. Patronlar ve hükümetin açık tavır karşısında muhalefet şerhi düşmek dışında Türk-İş’in karşı duruşu yoktur.

Türk-İş sendika konfederasyonu olarak sorumluluklarını atlamak için yaptığı açıklamada şu mazaretleri ifade etti: “Komisyon çalışmalarında kamu temsilcileri tarafından yıllık program, ekonomik göstergeler temel alınarak ifade edilen ülkenin ekonomik durumuyla ilgili olumlu gelişmeler, işçilerin günlük yaşantısına ve gelirine yansıtılmamıştır. Bu yaklaşım gelir eşitsizliğini ve adaletsizliği daha da büyütmektedir. Devlet sosyal koruma görevini iktisaden zayıf olan işçiden yana kullanmamıştır. Belirlenen bu asgari ücret, ülkede uygulanmakta olan ekonomik ve sosyal politikaların önemli bir göstergesi, siyasal iktidarın ve işverenlerin çalışanlara yaklaşımının yansımasıdır. Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nun işveren-devlet kesimi temsilcilerinin oy çoğunluğuyla belirlenen asgari ücrete, gerek miktar ve gerek belirleme yöntemi açısından yukarıda sıraladığımız gerekçelerle katılmıyoruz ve işçi kesimi olarak muhalif kalıyoruz.”

Kidem tazminatının fona devri konusunda da aynı ‘muhalif’ sınırlarını koruyan Türk-İş bürokratları, Üçlü Danışma Kurulu’nda sözlü eleştiriler dışında adım atmamıştır. İşçilerin eylemli tepkisinin açığa çıkmaması için çalışan Türk-İş, aynı argümanlarla “devlet ve patronlar kol kola” demekle yetiniyor. Böylece bürokratlar işbirlikçi-uzlaşmacı çizgilerini gizlemeye çalışıyor. “İşçileri temsil etme” iddiasındaki Türk-İş bürokratları, hak gasplarında ve sefalet ücretinde patronlar ve sermaye hükümeti kadar karara ortaktır.

Asil Çelik’te sözleşme imzalandı

Grev kararı alınan Asil Çelik’te toplu iş sözleşmesi imzalandı. Sözleşme konusunda 27 Aralık günü Birleşik Metal-İş Genel Sekteteri Selçuk Göktaş fabrika önünde bir bilgilendirme toplantısı yaptı.

Anlaşmaya göre birinci 6 ay (Eylül 2013) saat ücretlerine 60 kuruş, ikinci 6 ay 6 aylık dönem enflasyon oranına ek olarak 12 kuruş ücret zammı yapıldı. Bu zam uygulamasından önce saat ücreti 5 TL’nin altında olanların ücreti 5 TL’ye tamamlandı.

Taraflar arasındaki anlaşmazlık sendikanın saat ücretine 1 TL istemesi karşısında patronun 25 kuruş dayatması nedeniyle ortaya çıkmıştı.

Asgari ücrete sefalet zammı

Asgari Ücret Tespit Komisyonu son toplantısını 31 Aralık’ta tamamlayarak 2014 yılı için asgari ücreti belirledi. Komisyon toplantısının ardından açıklama yapan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, 2014 yılında asgari ücretin yılın ilk altı ayı için yüzde 5, ikinci altı ayı için de yüzde 6 artırıldığını açıkladı.

Çelik’in açıklamasına göre, 2014 yılı ilk 6 ayında yüzde 5 ücret artışı ile asgari ücret net 846, brüt olarak 1071 TL oldu. İkinci 6 ayda ise yüzde 6 ücret artışı ile net 891, brüt olarak 1134 TL oldu.

Asgari ücrette 16 yaş ayrımı kaldırılırken, asgari geçim uygulamasındaki 4 çocuk sınırı 3 çocuğa indirildi.

Yine sefalet ücreti!

Yıllık ortalama yüzde 11 olarak açıklanan zam oranı, yıllardır tekrarlanan sefalet zamlarının yeni bir örneği oldu. Zira 2014 yılı için belirlenen asgari ücret de açlık ve yoksulluk sınırlarının yakınından dahi geçmiyor.

Ayakkabı kutularında milyon dolarları götürenler ya da buna göz yumanlar, sıra işçi ve emekçilere gelince bir kez daha sefaleti dayatıyor. Öyle ki, yapılan hesaplamalara göre, bir asgari ücretlinin o meşhur ayakkabı kutusunu doldurabilmek için, hiç harcama yapmadan 953 yıl para biriktirmesi gerekiyor.

Yüzde 11 zammı bir ‘lütuf olarak’ sunan sermaye hükümeti, bir yandan da bunu, son günlerde yıpranan imajını kurtarmak için şova çeviriyor.

DDSB’den asgari ücret eylemi

Ankara DDSB, 28 Aralık’ta Yüksel Caddesi’nde biraraya gelerek asgari ücret ile ilgili basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Asgari kölelik ücretine hayır! İnsanca yaşam, yaşanabilir ücret/DDSB” pankartı açılarak, asgari ücret görüşmeleri protesto edildi. Basın açıklamasında bütçe görüşmeleri teşhir edildi. Soygun operasyonuna da değinilen basın açıklamasında, işadamlarının ayakkabı kutularından milyar dolarlar çıkarken emekçiye yine zamların, işsizliğin, sefalet ücretinin ve yoksulluğun reva görüldüğü söylendi.

Bir DDSB’li emekçinin ayakkabı kutusundan ne çıkabileceğinin somut olarak göstermek için getirdiği ayakkabı kutusundan, faturalar ve %4,5 asgari ücret zammı çıktı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Esenyurt'ta işçiler foruma hazırlanıyor

Esenyurt'ta farklı sektörlerden öncü işçilerin katıldığı toplantıda, bölgedeki gelişmeler ve örgütlenme sorunu tartışıldı.

Esenyurt'ta 29 Aralık Pazar günü gerçekleştirilen toplantıya metal, gıda, petro-kimya, tekstil, deri, lojistik ve inşaat gibi sektörlerin yanısıra Ambarlı Limanı'nda sendikal örgütlenme mücadelelerini sürdüren liman işçileri de katılım sağladı.

Oldukça canlı geçen toplantıda, bölgedeki fabrikalardaki somut gelişmeler ve örgütlenme sorunu üzerine tartışmalar yürüten işçiler, Amerikan tekeli Greif'ta örgütlenme açısından sağlanan başarının farklı fabrikalara taşınması gerektiğini ifade ettiler. Toplantının açılış konuşmasını yapan bir tekstil işçisi, Greif fabrikasındaki mücadeleyi örnek göstererek zor olanın da başarılabilirliğini ifade etti.

İşçiler örgütlenmeyi tartıştı

Farklı sektörlerde çalışan işçiler toplantıda söz alarak bölgedeki fabrikalardaki örgütlülük durumu ve atılabilecek somut adımlar üzerine görüş ve önerilerini

dile getirdiler. Toplantıda konuşan işçiler kendi örgütlenme deneyimlerini aktarırken işçi sınıfındaki güven probleminin aşılması gerektiğini ifade ettiler.

Fabrikalarda işçiler arasında yaşanan yapay ayrımlara da dikkat çekilen konuşmalarda ırk, mezhep, din farklılıklarının örgütlenme süreçlerinde önemli bir engel olduğu ve bu engelin ortadan kaldırılması için yoğun bir çaba ortaya konması gerektiği dile getirildi. Gerçek ayrımın zengin ve yoksul, patron işçi, ezen ezilen temelde de emek ve sermaye ayrımı olduğu tüm diğer farklılıkların ötesinde sınıf kimliğinde birleşilmesi gerektiği ifade edildi.

Toplantıda biraraya gelen öncü işçiler, bölgedeki işçilerin katılımıyla, başta kıdem tazminatı olmak üzere, sermaye iktidarının hedeflediği hak gasplarına karşı örgütlenme sorununun tartışılacağı işçi forumu düzenlemeyi hedefliyor. 26 Ocak'ta düzenlenecek işçi forumunun hazırlıkları da toplantıda kolektif bir emekle planlandı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Buca'da devrimci faaliyet

28 Aralık Cumartesi günü Şirinyer Tansaş önünde imza standı açıldı. Standda Gezi şarkıları ve devrimci marşların yayını yapılırken bir yandan da ajitasyon konuşmalarıyla Gezi tutsakları için imza istendi, hazırlanan bildiri dağıtıldı. Gezi tutsaklarının resimlerinin ve karanfillerin kullanıldığı imza standı Şirinyer Tansaş önünde yoğun ilgiye konu olurken standda işçi ve emekçilerle sohbetler gerçekleştirildi.

30 Aralık Pazartesi akşamı ise birkez daha sınıf devrimcileri Mehtap Mahallesi'nde idi. Bir önceki hafta imza föyleri bırakılan evlere ziyaret gerçekleştirilip föyler toplandı. Ayrıca kapılar çalınarak gezi tutsakları için imza istendi. Mahallede bulunan kahvelerde ajitasyon konuşmaları yapıldı.

1 Ocak Çarşamba günü de Şirinyer Tansaş önüne yağmurdan kaynaklı olarak bir saat gecikmeli de olsa imza standı açıldı. Müzik yayını ve sesli ajitasyonların yapıldığı imza standında bir saat içinde 200'e yakın imza toplandı.

Buca'da her Cumartesi ve Çarşamba günleri saat 14.00-16.00 arasında Şirinyer Tansaş önünde imza standı açılmaya devam edilecek.

Kızıl Bayrak / Buca

Binlerce maden ve enerji işçisi direniş için buluştu!

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santrallerinin özelleştirilmesi için yasal sürecin ilerlemesi üzerine alınan eylem kararları uygulanmaya devam ediliyor. 29 Aralık'ta Milas'ta Maden-İş ve Tes-İş sendikaları tarafından Özelleştirmeye Karşı Emek ve Bağımsızlık Mitingi düzenlendi.

Milas Şehir Stadyumu'nda toplanan işçiler kortejler oluşturarak Atatürk'e yürüdü. İşçiler daha önce bölgede özelleştirilen Yatağan Süt Fabrikası, TEKEL gibi kurumları simgeleyen tabutlar taşıdı. Binlerce maden işçisi baretleriyle yürüyüş kolunda yerini aldı.

Miting için bölge illerinden de enerji ve maden işçileri geldi. Binlerce işçi coşkulu ve kararlı sloganlarla özelleştirmeye karşı mücadele edeceklerini haykırdı. İşçiler yürüyüş boyunca "Hükümet istifa!", "Hırsız var!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganlarını atarak yürüdüler. Yolsuzluklar ve rüşvetler de eylemde protesto edildi. İşçiler ellerinde taşıdıkları ayakkabı kutuları ile para saklayanlara gönderme yaptılar.

Maden- İş Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin şunları söyledi: "Halkın desteği ile haklı, meşru ve demokratik direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Emeliğimiz, yarınlarımız ve ülkemiz için Özelleştirmeye Karşı Emek ve Bağımsızlık Mitingi'ne destek veren tüm emekçilerimize teşekkür ediyoruz."

İşçiler, mitingin ardından dönüşümlü devam ettikleri açlık grevini de sonlandırdılar. Enerji ve maden işçileri özelleştirmeye karşı eylemliliklerini Ocak ayında Ankara'ya yürüyüşle devam ettirecekler.

İzmir'de Metal İşçileri Bülteni dağıtımı

Metal İşçileri Bülteni'nin asgari ücret gündemine yer verdiği yeni sayısı, çürümüş düzene karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağıran bildirilerle birlikte dağıtıldı.

Bu kapsamda, **İDÇ, Habaş, Kocaer, Kardemir, Sider, Özkanlar, Akdemir** işçilerinin servis noktası olan Asarlık'ta, *Metal İşçileri Bülteni*, sesli ajitasyonlar eşliğinde dağıtıldı ve işçiler mücadeleye davet edildi.

Özel olarak asgari ücret tartışmalarının yoğun olduğu bugünlerde, milyon dolarlarla oynayan sermayedarlar teşhir edilerek, hesap sormaya çağrıldı.

Metal İşçileri Bülteni, Çiğli Organize'de bulunan ve Birleşik Metal-İş'te örgütlü bulunan **ZF Lenfönder** işçilerine de ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Liman işçileri FİBA Holding önündeydi!

Liman-İş Sendikası'na üye olan işçilerin keyfi gerekçelerle işten atılmasına ve sendika düşmanlığına karşı 30 Aralık'ta holding binası önünde eylem yapan işçiler FİBA Holding'e bağlı Kumport firmasındaki sendikal örgütlenme mücadelesinin engellenemeyeceğini ifade ettiler.

Metrocity Alışveriş Merkezi önünde toplanarak "Köle değil işçiyiz sendikayla güçlüyüz" pankartını açan liman işçileri, FİBA Holding önüne yürümelerinin ardından basın açıklaması yaptılar. Liman işçileri eylemde, AKP-cemaat kavgasıyla beraber ortalığa saçılan yolsuzluk ve rüşvet gerçeğini de teşhir ettiler.

Ayakkabı kutularının içerisine koydukları simitlerle, işçilere dayatılan sefalet ve köleliği anlatan liman işçileri, "Bize simit parası size milyon dolar" yazılı kutuları öne koydular. İşçiler adına okunan basın açıklamasında ise liman patronlarının kölelik dayatmaları anlatıldı.

"Köle değil işçiyiz sendikayla güçlüyüz!", "Kumport'a sendika girecek başka yolu yok!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarının atıldığı eyleme BDSP ve ÜİD-DER de destek verdi.

FİBA Holding'e bağlı Kumport, Marport, Mardaş ana firmalarında yaklaşık 3 bin işçi çalışıyor. Limanda sendikal örgütlenme nedeniyle Ocak ayında 10, Şubat'ta 110 ve belli aralıklarla beşer kişi olmak üzere toplamda 150 işçi işten çıkarıldı. Liman-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler işçi kıyımının durmasını ve sendikal haklarının tanınmasını istiyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kaçak madenler 1 işçiyi daha öldürdü

İş cinayeti 29 Aralık'ta Zonguldak-Kilimli'de meydana geldi. Tavandan kopan kömür yığını 42 yaşındaki Yüksel isimli işçinin üzerine düştü. Yüksel diğer işçiler tarafından göçükten çıkarıldı ve özel araba ile hastaneye götürülmeye çalışıldı. Yolda ambulansa alınan Yüksel'in cesedi, otopsi için Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Yüksel'in hayatına mal olan maden ocağının bir süre önce mühürlendiği söylendi. Bu yüzden iş cinayeti polisten gizlenmiş. Yüksel hastaneye kaldırıldıktan sonra polise haber verildiği ifade edildi.

Hacettepe işçisinden zafer kutlaması!

46 gün direnen ve direnişi zaferle taçlandıran Hacettepe Üniversitesi taşeron işçileri 30 Aralık günü verdikleri yemek ile zaferlerini kutladılar.

Vedat Dalokay Düğün Salonu'nda gerçekleşen etkinliğe işçiler sloganlarla katıldılar. Coşkuları tüm salonu kaplayan işçiler "Zafer direnen emekçinin olacak!" dediler.

Etkinlikte kendi hazırladıkları bir tiyatro oyununu da oynayan işçiler, oyunda direnişe çıkma evrelerini anlattılar. Ardından, direniş çadırında çekilen video ve fotoğraflardan oluşan ve "Mücadeleye devam!" diyen bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

İşçiler adına gerçekleştirilen konuşmada direniş ve direnişi kazanma süreci anlatılırken, tüm taşeron işçilerinin kaderi değişinceye kadar mücadeleye devam edecekleri vurgusu yapıldı.

Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu da Hacettepe işçisinin kazanımının Türkiye işçi sınıfının kazanımı olduğunu belirterek şunları söyledi: "Taşeron yolsuzluktur. Taşeron geleceksizliktir. Tam da bu yüzden taşeron işçisinin kazanımı Türkiye işçi sınıfının kazanımıdır. Biz ilk günden beri tereddüt etmedik.

Kazanacağımızı biliyorduk. Direnirken yalnız değildik. Tüm Türkiye ayaktaydı. Türkiye'nin birçok yerinde #DirenİŞÇİ eylemleriyle Türkiye işçi sınıfı ayaktaydı. Hırsızların ellerine kelepçeyi işçi sınıfı takabilir. İşçi sınıfı takacak!"

Genel-İş Genel Sekreteri Remzi Çalışkan ise hep birlikte direnildiğini ve hep birlikte kazanıldığını vurgularken işçilerin zaferini kutladığını dile getirdi.

SES Genel Başkanı Çetin Erdolu'nun gerçekleştirdiği konuşmada ise şunlar kaydedildi: "Siz direnişinizle kıdem tazminatını gasp edenlere, bizi baskı altına almaya çalışanlara gücümüzü gösterdiniz. Direndiniz, direndik. Başardınız, başardık. Ama daha bitmedi Balcalı'daki işçiler de kazanacak. Hepinizi tebrik ediyorum."

Konuşmaların ardından Grup Mesel ezgileriyle etkinliğe renk kattı. Çekilen halaylarla etkinlik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Migros işçileri hakları için direnişte!

İstanbul Şekerpınar'da kurulu olan Migros marketler grubuna bağlı depoda CEVA Lojistik ve MBM Taşımacılık adında taşeron firmada çalışırken DGD-Sen'e üye olan işçiler, kıdem ve ihbar tazminatları verilmeden işten atıldılar. 24 Aralık'ta iş akitleri fesh edilen 31 işçi, sendikal ve ücret hakları için direnişe başladılar. İşçiler, direnişlerinin 4. gününde (31 Aralık) Kadıköy'de bulunan Migros mağazaları önünde eylem yaptılar.

Kadıköy'de Boğa Heykeli önünde biraraya gelen işçiler, yürüyüşle üç mağaza dolaştılar. "Yaşasın Migros CEVA direnişimiz. İşimizi geri alacağız taşeron düzenini yıkacağız!" pankartı taşıyan işçiler, eylem boyunca "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "Migros'tan alma emeğimi çalma!", "Bu daha başlangıç örgütlenmeye devam!" sloganları attılar.

Gittikleri mağazalarda içeri giren işçiler, yaşadıkları süreci müşterilere anlatarak alışveriş yapmamalarını, direnişlerine destek olmalarını istediler. Alkışlarla çevredekilerin desteklerini alan işçiler, son mağaza önünde basın açıklaması yaptılar.

İşçiler adına DGD-Sen Başkanı Murat Bostancı'nın okuduğu açıklamada, işten atılma sürecine değinilerek direniş amacı belirtildi. İşten çıkarmaların keyfililiğine değinilerek işçilerin sömürsü üzerinden servetini katlayan patronlar teşhir edildi.

Sendikal hakkın anayasada tanınmasına rağmen işçilerin bu hakkı kullanmadığının belirtildiği açıklamada, bu düzenin temelini yolsuzluk olduğu ifade edildi. Açıklama direnişe destek çağrısı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

2013: İşçi sınıfı kin ve öfke biriktirdi!

Geride bıraktığımız yıl boyunca, kapitalist sömürüye, baskılara, kölece ve kurlsız çalışma koşullarına karşı sınıf bölükleri sürekli bir eylem içerisinde bulundular.

2013 yılının Haziran ayında yaygın ve militan eylemlerle bütün bir yıla damgasını vuran Gezi Direnişi üzerine çok şey yazıldı, söylendi. Milyonların ayağa kalktığı Haziran Direnişi, harekete rengini veren sınıfsal karakter açısından işçi sınıfının damgasını taşımıyordu. İsyan dalgasının böyle bir niteliğe sahip olması, işçi sınıfı ve emekçilerin bütün bir seneyi suskunlukla geçirdiği anlamına gelmedi. Geride bıraktığımız yıl boyunca, kapitalist sömürüye, baskılara, kölece ve kurlsız çalışma koşullarına karşı sınıf bölükleri sürekli bir eylem içerisinde bulundular. Sömürünün geldiği boyutla bağlantılı olarak işçi sınıfının saflarında biriken hoşnutsuzluk, kin ve öfke sınıfı çeşitli eylem biçimlerine itti.

2013 yılı; Türkiye'nin birçok sanayi havzasında ve hatta kent merkezlerinde yaygın işçi direnişlerine, grevlere ve eylemlere sahne oldu. Bu tabloyu birçok sanayi havzasında artan yoğun bir örgütlenme eğilimi tamamladı. Farklı sektörlerden işçiler kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı sendikal örgütlenme yolunu seçtiler. Bu mücadelelerden pek çoğu sınıf hareketi adına ileriye yönelik önemli dersler bıraktı. İrili ufaklı tüm direniş ve grevlerin nasıl sonuçlandığına baktığımızda birçok direniş sürecinin fiili-meşru mücadeleyle kazandığını görebiliriz.

Yılın son haftalarındaki işçi eylemlerine baktığımızda dahi sınıf hareketinde yaşanan hareketliliği görebiliriz. Taban örgütlenmelerini kuran ve toplu sözleşme sürecine hazırlanan Greif işçileri, Yatağan'da enerji işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı eylemleri, 4. ayına yaklaşan Feniş direnişi yeni mücadele yılına girerken umut verdi.

İşçiler direniyor...

2014 yılına da direnişte giren **DHL Lojistik** işçileri, 2 yılı aşkın süredir devam ettirdikleri inatçı direnişleriyle Alman sermayeli DHL'ye geri adım attırdılar. Paravan sendika Öz Taşıma-İş'e karşı da kararlı bir mücadele veren TÜMTİS üyesi işçiler toplu sözleşme aşamasına gelen süreci tam bir kazanımla noktalamayı

hedefliyorlar. DHL işçilerinin yeni yılda sağlayacağı kazanımlar kargo ve taşımacılık işkolunda yeni kazanımları getirecek.

İlaç tekeli **Abdi İbrahim**'de sürekli hale getirilen işten atma saldırısına karşı işçiler direnişe çıktılar. Abdi İbrahim'deki işçi sömürsünü, hak gasplarını ve işten atma saldırılarını teşhir eden işçiler direnişleri boyunca bir dizi eylem gerçekleştirdiler. Direnişin basıncı fabrikadaki işten atma saldırılarının durdurulmasını sağladı.

Çalıştıkları **Hey Tekstil** fabrikasının kapatılmasının ardından sokağa atılan Hey Tekstil işçileri, hak arama mücadelelerini farklı araçlarla devam ettiriyorlar. İşçiler, 2 yılı aşkın süredir devam eden mücadelelerine destek bekliyorlar.

Zeytinburnu'nda kurulu **Punto Deri**'de çalışırken DERİTEKS Sendikası'nda örgütlenen işçiler sendika düşmanlığı ve işten atmalara karşı aylardır fabrika önündeki direnişlerine devam ediyorlar.

Sendikal örgütlülüğünden kaynaklı işten atılan ve aylardır direnişte olan **Standart Profil** işçilerinin Manisa Organize Sanayi Bölgesi'ndeki direnişi sürüyor. Kendilerini satarak sözleşmeye imza atan Petrol-İş Sendikası'na tepki gösteren işçiler şube binasını basmışlardır.

Avcılar **Ambarlı Limanı**'nda yaklaşık 1 yıldır sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten liman işçileri işten atmalara ve sendika düşmanlığına karşı eylemlere devam ediyor. Liman-İş üyesi işçiler sendikal haklarına saygı gösterilmesini istiyorlar.

Güvenceli işçiler hedefteydi

Direniş ve grev süreçlerinin yaşandığı alanlar daha çok güvencesiz işçileri kapsasa da geride kalan yılda sendikal örgütlülüğün bulunduğu işletmelerde de çeşitli saldırılara karşı direnişler yaşandı.

Gebze'deki **Şişecam** fabrikasından işten çıkarma yapılması üzerine vardiya çıkışında eylem yapılarak dayatmalara sessiz kalınmayacağı gösterildi. Çayırova'da kurulu Şişecam Cam Elyaf fabrikasında Kristal-İş

Sendikası üyesi Mustafa Güner'in hukuksuz biçimde işten atılmasına tepki gösteren işçiler eylemler gerçekleştirdiler.

Şişecam'ın İstanbul Topkapı'da kurulu fabrikasının kapatılması ve işçilerin daha düşük ücretlerle farklı fabrikalara sürgüne gönderilme girişimine karşı işçiler fabrikayı işgal etti. Günler süren işgal eyleminin ardından sendikal bürokrasi rolünü oynayarak süreci sona erdirdi.

İzmir Aliğa'da kurulu bulunan **PETKİM**'de iki işçi gerekçesiz olarak işten atıldı. Bu durumu kabul etmeyen Petrol-İş üyesi Petkim işçileri fabrikaya kapandılar.

Yaygın grevler...

2013 yılı farklı sektörlerde bir dizi greve tanıklık etti.

Türkiye'nin ilk AVM grevi olan **Leroy Merlin** grevi kazanımla sona erdi. Sendika hakkı için greve çıkan DISK/Sosyal-İş üyesi işçiler 16. günde imzalanan toplu sözleşme ile önemli haklar kazandılar.

Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'na üye **Darphane** işçilerinin, toplu sözleşme döneminde uzlaşma sağlanamaması üzerine çıktıkları grev, grevin 68. gününde anlaşmayla sonuçlandı.

2013 yılına grevle giren Hava-İş üyesi **THY işçileri**, sönümlenen grevlerini Hava-İş'te AKP'li listenin yönetimi kazanmasıyla sona erdirdiler. Genel kurulun hemen ardından Hava-İş yönetimiyle kapalı kapılar ardından yapılan pazarlıklar sonucu THY işçileri işlerine geri dönerken 24. Dönem Toplu İş Sözleşmesi metni işçilerden gizlendi.

Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu **Fokker Elmo Havacılık** işyerinde toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev başladı. İzmir Gaziemir'deki Ege Serbest Bölgesi'nde kurulu bulunan fabrikada grev 29 Ağustos günü sabah saatlerinden itibaren hayata geçirildi. Grev, 81. gününde TİS'in kabul edilmesiyle bitirildi.

Tekstil işkolunda 20 bin işçiyi kapsayan grup toplu iş sözleşmesi sürecinde **TEKSİF** Sendikası ülke genelinde 30 fabrikada greve çıktı. Gasp edilen haklarını geri alan tekstil işçileri taleplerini kabul ettirdi.

TÜMTİS, Bursa'da kurulu **Gülen Nakliyat**'ta toplu sözleşme sürecinde greve çıktı.

Esenyurt'ta kurulu **Jumbo Madeni Eşya A.Ş.** fabrikasında 27 Haziran 2013 tarihinde başlayan grev 11 Eylül'de sona erdi. Çelik-İş üyesi Jumbo işçileri, patronla imzalanan protokol sonucunda grevlerini sona erdirdiler.

İskenderun Demir Çelik Fabrikası (**İSDEMİR**) ile Çelik-İş Sendikası arasında sürdürülen 25. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde sonuç alınamaması nedeniyle 22 gün süren grev, tarafların anlaşması üzerine son buldu. İsdemir işçilerinin ardından, 19 Temmuz'dan itibaren greve çıkan **MMK Metalurji** işçilerinin grevi 6 Ağustos'ta sona erdi.

Çelik-İş Sendikası Ümraniye'de kurulu **GAMAK** fabrikasında greve çıktı. Grev, satış sözleşmesiyle sona erdi.

22 Nisan'da başlayıp, aynı gün sona eren **Çaykur grevi** ise hükümetin yaptığı ayak oyunları ile kırıdığı grev olarak akıllarda kaldı.

Toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin taleplerine kayıtsız kalınması üzerine **İpek Kağıt**'ta çalışan 190 işçi greve çıktı.

AKP iktidarının **Yatağan**, Yeniköy ve Kemerköy termik santrallerinin özelleştirilerek sermayenin hizmetine sunulmasına yönelik adımlarına karşı işçiler aylardır eylemdeler. Sendikal bürokrasinin hakim olduğu Tes-İş ve Maden-İş sendikalarına üye işçilerin özelleştirme karşıtı eylemleri yılın son günlerine girerken hızını kaybetmedi. İşçiler, AKP-cemaat koalisyonu arasındaki rant ve iktidar kavgasıyla birlikte ortaya saçılan rüşvet ve yolsuzlukları teşhir ederek AKP'yi protesto etmeleri, Haziran Direnişi'ni simgeleyen sloganları atmaları ayrıca anlamlı bir yerde duruyor.

Mersin Limanı'nda Toplu İş Sözleşmesi'de greve gidilen süreçte önce sendika üyesi 34 işçi işten atıldı. İşçiler, işten atılmaları karşı direnişe başladı. Vinçlerin tepesine çıkan işçiler iş durdurma eylemini sürdürürken, daha önce işten atılan ve dışarda bekleyen işçilere de polis saldırdı.

“Taşeron köleliğine hayır!”

İş güvencesinin olmadığı, taşeron köleliğine mahkum edilmek istenen taşeron işçileri geride kalan yıl boyunca farklı işletmelerde bir dizi direniş gerçekleştirdiler. Fiili-meşru mücadelenin temel alındığı direnişlerin kazanımla sonuçlananları taşeron köleliğine karşı mücadelede örnek oldu.

Teknopark İstanbul projesinde Uzunlar İnşaat bünyesinde taşeron olarak çalışan işçiler ayları bulan ücret alacakları için direnişe çıktı. Bir buçuk ay boyunca Teknopark İstanbul'un ana firması ve en büyük hissedarı İstanbul Ticaret Odası'nı hedef alan eylemli direniş süreci geliştirilmişti. İşçiler, yaptıkları merkezi eylemler, İTO önünde çadır direnişi ile tüm hak alacaklarını kazanmışlardı.

CHP'li Beşiktaş Belediyesi bünyesindeki **BELTAŞ A.Ş.**'de çalışan işçilerin iki aya yakın zamandır sürdürdükleri direnişi kazanımla sona erdi. İşçiler, direnişlerinin 48. gününde açlık grevine başlayarak, BELTAŞ firmasının işçilerin sendikalaşma hakkına yönelik açtığı davayı geri çekmesini istemişlerdi. BELTAŞ firması davayı geri çekti.

Dersim'de Enerji-Sen üyesi AKSA işçileri 17 Eylül'de başlattıkları fiili grevi kazanımlarla bitirdi. Enerji-Sen yöneticileri ve AKSA yetkilileri arasında yapılan görüşmede AKSA yönetimi, işçilerin tüm taleplerini kabul etti.

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 46 gün sürdürdükleri direnişlerini kazanımla sonuçlandıran taşeron işçileri fiili mücadeleleriyle hastane yönetimine geri adım attırdılar.

Antalya Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Şube Müdürlüğü'nde eylem yaptıkları gerekçesiyle işten atılan işçiler işe geri alındı. Ödenmeyen maaşları için iş bırakma eylemi yapan işçilerin talepleri karşılandı.

BEDAŞ'ta Enerji-Sen'e üye oldukları için işten çıkartılan 5 işçi, İstanbul Taksim'deki BEDAŞ Genel Müdürlük Binası önünde 35 günlük direnişin ardından işlerini geri kazandılar.

İzmir Gediz EDAŞ'ta işçiler, taleplerinin kabul edilmemesi nedeniyle üç gündür çadır eylemi gerçekleştirdi. İş bırakma ile birlikte 7 bölgede elektrik bakım onarım hizmeti verilemedi. İşçiler; “İşçi sağlığı ve iş güvenliği kuralları uygulansın”, “Yol ve yemek paraları ödensin”, “İnsanca çalışmak istiyoruz” talepleriyle iş bıraktılar.

Adana'da Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi **Balcalı Hastanesi**'nde uzun yıllardan bu yana taşeron köleliğine

karşı süren eylemler 2013 yılında da devam etti.

Devrimci Sağlık-İş üyeleri hukuk dışı ihalelerin iptal edilmesi ve taleplerinin kabul edilmesi için iş bırakma eylemi yaptı.

Karadeniz Teknik Üniversitesi'ne bağlı **Farabi Hastanesi**'nde taşeron işçilerin örgütlenme mücadelesi ayları bulan direnişle sürdürüldü. İşten atma saldırısına karşı başlayan direniş özel güvenlik saldırılarıyla bastırılmaya çalışıldı. Mahkemenin tüm işçilerin işe iadesine karar vermesiyle direniş bitirilmişti.

Artvin'in Murgul İlçesi'ndeki **Eti Bakır İşletmesi**'nde özelleştirmeden sonra şartları kötüleşen işçiler eyleme geçti. Murgul tesisindeki fiili grev ve fabrika işgali üzerine patron işçilerin taleplerine olumlu karşılık vermek zorunda kaldı.

Kartal Belediyesi'ne bağlı KARTURSAŞ, KARYAPSAN ve kadrolu işçiler toplu sözleşmeden doğan ve 2 yıldır ödenmeyen sosyal hakları için tekrar iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Çiğli Belediyesi'ne bağlı KAFESAN işçilerinin, geçmişten gelen toplu sözleşme farkı alacakları ödenmediği gerekçesiyle iş bırakmalarının ardından ilçede çöp dağları oluştu. Kent sokaklarında konteynırlar doldu, çöpler çevreye dağıldı.

Koç Üniversitesi taşeron işçilerinin, sözleşmeleri feshedilerek işten çıkarılmaları üzerine başlattığı direniş kazanımla sonuçlandı.

Örgütlenme eğilimi güçleniyor

Uzun çalışma saatleri, düşük ücretler ve kurlsız çalışma koşulları 2013 yılında birçok sanayi havzasında sendikal örgütlenme mücadelelerini de tetikledi.

Tuzla'da kurulu bulunan **COFLE TK Otomotiv**'de Birleşik Metal-İş örgütlendi.

Tuzla'da TAYSAD'da kurulu **Cavo Otomotiv**'de uzun süredir örgütlenme çalışması yürüten Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi, çoğunluğu sağlayarak yetki başvurusunda bulundu. Cavo Otomotiv'de örgütlenme süreci tamamen internet üzerinden sağlandı.

Pendik Kurtköy'de kurulu bulunan **Birgi&Mefar** ilaç fabrikasında Haziran ayında açığa çıkan örgütlenme sonucunda 2 işçi işten atılmıştı. Aradan geçen süre zarfında işçiler Petrol-İş 2 No'lu Şube'de örgütlenmeye devam ettiler ve mücadeleden geri durmadılar.

Düzce Gümüşova ve Gebze'de fabrikaları bulunan **İNTEK Kalıp İskele San. ve Tic. A.Ş.** işçileri Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendiler.

Eku'da Çelik-İş Sendikası'ndan istifa ederek, Birleşik Metal-İş'e geçen işçiler, patronun işten atma saldırısı ile karşılaşmış, bunun karşılığında direnişe başlamışlardı.

2012 yılında ihanetçi Türk Metal çetesini sırtlarından atmak için mücadeleye başlayan **Bosch** işçileri, Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçiş yapmışlardı. Bosch işçilerinin mücadelesine darbe vurmak amacıyla türlü ayakoyunlarına başvuran MESS ve Türk Metal'in bu çabaları büyük oranda sonuç verdi. 2 Nisan 2013 tarihinde Bosch Genel Müdürlüğü önünde direnişe başlayan öncü işçilerin bir süre devam eden direnişi süreci farklı araçlarla devam ettirmek üzere sona erdi.

Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmek isteyen fakat sendikal bürokrasinin engellerine takılan **KOROZO Ambalaj** işçileri, sendikal bürokrasi engelini teşhir eden açıklamalarıyla basın ve kamuoyunu bilgilendirdiler. İşçilerin mücadelesi devam ediyor.

Yurtiçi Kargo ve **MNG Kargo**'da sendikal örgütlenme mücadelesi başlatan DİSK/Nakliyat-İş Sendikası işten atmalara karşı aylar süren direnişler gerçekleştirdi.

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde, sendika ve işe iade hakları için direnen **İsmacco** işçilerinin direnişi sona

erdi.

Fabrikalardaki sendikal örgütlenme eğilimi pek çok fabrikada kendini gösterdi. Dinex, Arobus, Inductotherm İndiksiyon Sistemleri San. A.Ş., NBR, Tekersan Jant San. A.Ş., Plasko Plastik, PMR Kauçuk, Taral Makine, Teka Simeco, Tansel A.Ş. ve Balorman A.Ş. gibi birçok işyerinde işçiler sendikal örgütlenme mücadelesi verdi.

Taban iradesi güçleniyor!

2013 yılının şubat ayında örgütlenme mücadelesinin başladığı **Greif**'ta işçilerin söz, yetki, karar hakkı mücadelesi büyük kazanımlarla devam ediyor. Amerikan tekeli Greif'ta çalışırken DİSK/Tekstil Sendikası'nda örgütlenen işçiler yeni yılla beraber toplu sözleşme masasına oturacaklar. Fabrikadaki taşeron çalıştırmaya da son verme mücadelesi yürüten Greif işçileri, sendikal bürokrasiye karşı yürüttükleri çok yönlü mücadeleyle de sınıf kardeşlerine örnek oluyorlar.

Gebze'de kurulu bulunan ve uzun yıllardır Çelik-İş'in örgütlülüğün bulunduğu **Feniş Alüminyum** fabrikasında taban iradesinin güçlenmesinden korkan patron saldırılarını yoğunlaştırdı. Sürekli ücret hakkı gaspının yaşandığı fabrikada taban iradesini güçlendiren işçiler bir süre sonra kıdem tazminatları ve ücret alacakları ödenmeden fabrikanın kapatılması saldırısıyla karşılaştılar.

4. ayına yaklaşan direniş ve işgal eylemi boyunca birçok eylem gerçekleştirildi. Feniş patronuna karşı işgal eylemi başlatan işçilerin direnişi sürüyor.

Ağır koşullarda ve ölümle burun buruna çalışan maden işçileri üretimi durdurarak taleplerini istedi. Zonguldak'ta **Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) bağlı Üzmez Müessese Müdürlüğü**'nde işçiler ocaktan çıkmadı. 24.00-08.00 vardiyasında çalışan işçiler, ağır çalışma koşulları, iş elbisesi ve çizme verilmemesi, baskılar ve çalışma saatlerinde çıkış kapılarının kilitlenmesi nedeniyle ocakları terketmeme eylemine başladılar. Sabah vardiyasındaki işçilerin gelmesiyle eylem büyüdü. TTK Genel Müdürlüğü'nün talepleri kabul etmesiyle eylem sonlandırıldı. İşçilerin fiili-meşru eylemi sonuç getirirken GMİS Genel Başkanı Eyüp Alabaş'ın eylemin fazla uzatılmaması yönünde telkinde bulunduğu iddiaları işçilerin tepkisini çekti.

Manisa Soma'da bir maden işçisinin hayatını kaybetmesi üzerine işçiler denetim yapılamadık kadar işi bıraktılar. **Uyar Madencilik**'in işçi hayatını hiçe sayan tutumuna karşı Ekim 2012'de de işçiler, yaptıkları bir oylamanın ardından üretimi durdurmuştu. 700 maden işçisinin “bu madende iş güvenliği önlemleri alınana kadar üretim yapılmayacak” demesi üzerine 6 iş müfettişi madene gönderildi.

Şişli'de kurulu **Kazova Tekstil**'de çalışırken “iflas” gerekçesiyle kapı önüne konan ve tüm hakları gasp edilen işçiler 31 Ocak 2013 tarihinden itibaren bir dizi eyleme imza attılar. Hakları verilmeyen işçiler işyerindeki makinalara el koyarak kendileri üretmeye başladılar. Kazova işçileri kendilerinin üretmiş olduğu kıyafetleri destek için sattılar.

“Bürokratik-icazetçi sendikal çizgiyi aşmak için taban inisiyatiflerini yaratalım!”

Devrimci temellerde y KESK genel

“Dün olduğu gibi bugün de kamu emekçileri hareketinin temel sorunu önderlik sorunudur. Önderlik sorunu çözülmedikçe sendikalarımız ile emekçiler arasındaki mesafe daha da açılacak, KESK ve bağlı sendikalar güç kaybetmeye devam edecek, sermayenin saldırıları hayat bulacaktır. Önderlik sorunu ise yalnızca dar anlamı ile “sendika yönetimlerinin dönüştürülmesi-değiştirilmesi”ne indirgenemez. Özünde bu, işin belirleyici değil, tali yanıdır. Önderlik sorunu reformcu sendikal-siyasal gruplar tarafından bu dar kapsamı ile ele alınmakta, böyle olduğu ölçüde de ‘yönetim kademelerinde temsil edilme’ye indirgenmiş ve genel kurul süreçlerini de ‘yönetim belirleme aritmetiğine’ dönüştüren bir dar pratikçiliği bizlere dayatmaktadır. Önderlik sorunu her şeyden önce bir sendikal çizgi sorunudur. Geniş anlamı ile sendikal çizgi, sendikalarda bakışta, mücadele ve eylem biçimleri karşısındaki tutumda, sendika-siyaset ilişkisinin ele alınışında, düzen karşısındaki konumlanışta kendisini ortaya koyar. Önderlik sorununun bir başka boyutunu ise sendikal çizgi ile diyalektik bir bütünlük içinde sendikal işleyiş sorunu oluşturmaktadır. Sendikal işleyiş kavramı, üye-sendika ilişkisinde, yönetim ve karar mekanizmalarının işleyiş biçiminde ifadesini bulmaktadır.”

KESK ve bağlı sendikaların üç yıl önce gerçekleştirdikleri genel kurullar öncesinde, 2010 Kasım ayı içerisinde çıkarmış olduğumuz **“KESK’te Genel Kurullar Süreci ve Sosyalist Kamu Emekçileri’nin Temel Mücadele İlkeleri”** başlıklı broşürde dile getirdiğimiz tespitler bugün de

geçerliliğini koruyor. Bu üç yıllık dönem içerisinde KESK ve bağlı sendikaların güç kaybı durdurulamamış, sermaye iktidarının işçi sınıfı ve kamu emekçilerine dönük kapsamlı saldırıları hayat bulmaya devam etmiştir. Emekçi yığınların devrimci eylemi yerine parlamento zemininde siyaset üretmeyi; kitlelerin demokratik hak ve özgürlükler uğruna fiili mücadelesini örgütlemek yerine düzeni kendi içinde demokratikleştirmeyi bir çizgi haline getiren Türkiye solunun reformist kesimleri, hakim oldukları kitle örgütlerinde de bürokratik-icazetçi çizginin taşıyıcıları olmuşlardır. “Hak verilmez alınır” söyleminde ifadesini bulan fiili-meşru mücadele çizgisinin yerini, uzun yıllardır, reformist solun siyasal yönelimlerine paralel olarak, gününbirlik eylem biçimlerine dayalı protestocu, bürokratik ve icazetçi çizgi almış, son üç yıllık dönemde ise bu tablo değişmemiştir.

Geride bıraktığımız son üç yıllık döneme damgasını vuran ise 2013 yılının Mayıs ayı sonunda patlayan ve Haziran Direnişi olarak tarihe geçen halk hareketi oldu. Bu aynı dönem, bir yandan kapitalist dünya düzeninin gittikçe derinleşen bunalımlarına, emperyalist müdahalelere, emperyalist-kapitalist devletler arasındaki rekabetin büyümesine ve gerilimlere, sosyal yıkım saldırılarının büyümesine, ama öte yandan da, kitle hareketlerine, sosyal patlamalara ve ayaklanmalara sahne oldu. Bu ve burada sayamayacağımız bir dizi gelişme, emperyalist-kapitalist dünyanın “bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi” içerisinde olduğunu gösterdi. Gerek dünya ölçeğinde yaşanan gelişmeler ve gerekse de Haziran

Direnisi bu gerçeğe işaret ederken, bu tarihsel gelişimin tersine, dünya ve Türkiye solunun büyük bir bölümünü oluşturan reformcu sol hareketin “anayasalcı” ve “parlamentocu” siyasal çizgisi daha da derinleşti. Burjuva siyasal yaşamın içerisinde siyaset üreten, ümitlerini ve gelecek tezahürünü parlamenter yaşama endekslemiş, düzeni kendi içerisinde demokratikleştirmeyi(!) eksen alan bir siyasal strateji ile kitle hareketlerine önderlik edilemeyeceğini bizzat Haziran günleri, gündelik yaşamın acımasız pratiği ile bir kez daha gösterdi.

KESK’in ve reformist solun Haziran sınavı

Haziran Direnişi, onyıllardır uygulanan ve AKP’nin 11 yıllık iktidarı boyunca da pervasızca devam ettirdiği sosyal yıkım saldırılarından kent yaşamının hoyratça yağmalanmasına, Alevilerin ve kadınların aşağılanmasından gençliğin geleceksizliğe mahkum edilmesine, toplumun yaşam biçimine dönük kaba müdahalelerden dinsel yaşam dayatmalarına, hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasından polis devleti uygulamalarına kadar geniş bir yelpazede biriken tepki ve öfkenin açığa çıkmasıydı. Toplumun alt ve orta katmanlarında mayalanan tepki ve öfkeyi “AKP ve hükümet karşıtlığı” ekseninde buluşturan Haziran Direnişi, beklenmedik bir anda patlak verdi ve beklenmedik biçimde soluklu bir direniş olarak yaşandı.

Kendiliğinden bir patlama olarak gerçekleşen Haziran Direnişi, tepki ve öfkenin ötesine geçerek sınıfsal-sosyal taleplerle ve devrimci bir önderlikle buluşmadan geri çekildi. Milyonların katıldığı ve ülkeyi saran direniş, sol hareket açısından da turnusol işlevi gördü. Haziran Direnişi, Türkiye sol hareketinin emekçilere yakınlığını ve emekçilerin de -kendiliğinden gelişse bile- başkaldırı dönemlerinde sola yakınlığını gösterdi. Ama bu aynı direniş, reformist solun ufkunun sınırlarını göstermesi bakımından da önemli belirtiler sundu.

Milyonları kucaklayan halk hareketi, daha dün kadar kitleler gözünde meşru görülmeyen taş, sopa ve barikatı meşru birer mücadele araçları haline getirirken, hem çeşitli kanatlarıyla sol harekete ve hem de Kürt hareketine sosyal mücadeleler içerisinde emekçi kitlelerle buluşmanın olanaklarını sunuyordu. Ne var ki, her ne kadar tabandaki kadroları kitlelerin direnişinde belli ölçülerde geliştirici rol oynasalar da, reformist Kürt hareketi ve Türkiye solunun reformist kesimleri, merkezi politikaları bakımından, hareketle bağlarını devrimci bir zeminde kurma çabasından alabildiğine uzaktı. Denebilir ki milyonlar direnme gücü ve enerjisini, biriktirdikleri öfkeden ve düzenin “marjinal” diye damgalayıp hedef haline getirdiği devrimci hareketlerden alıyordu.

yenilenme ihtiyacı ve kurulları / 1

Kürt hareketi ilk başlarda hareketi “ulusalci” olarak damgalayıp yalpalayan tutumlar geliştirirken, reformist sol hareket ise onu “barışçıl” bir çizgide tutmaya ve “Türkiye’nin demokratikleştirilmesi” çizgisinin bir dayanağı haline getirmeye çalışıyordu. Reformist Kürt hareketi, düzenle girdiği sözde “barış” sürecinin darbeleneyeceğini düşünürken, Haziran Direnişi, Kürt sorununda gerçek çözümün ancak sosyal mücadeleler içerisinde sağlanabileceğini, farklı milliyetlerden emekçiler arasına örülen milliyetçi-şoven önyargıların bu mücadeleler içerisinde aşılabileceğini gösteriyordu. Kürt hareketinin “barış” çizgisindeki ısrarı sayesinde ki, AKP iktidarı, milyonların ayağa kalktığı bir dönemde bile “çözüm” adı altındaki -özünde Kürt hareketinin oyalanması ve tasfiyesini amaçlayan- politikasını sürdürebildi. Hareketin yüz binleri kucakladığı kentlerde Kürt emekçiler yüz binlerin arasında yerlerini alsalar da, Kürt hareketinin bütün bir tabanını harekete geçiren bir tutumdan özenle kaçınması, Kürt ve diğer milliyetlerden emekçilerin devrimci bir zeminde buluşmasının olanaklarını zayıflatan bir rol oynadı. Denebilir ki, bu tutumuyla reformist Kürt hareketi tarihsel bir fırsatı heba etmiş oldu.

Hareketin en temel zaafı, işçi sınıfının harekete, örgütlü bir sınıf olarak katılamamış olmasıydı. Bu durum hareketi “AKP karşıtlığı” sınırlarında tutuyor ve sosyal taleplerle bütünleşmesini engelliyordu. Hareket önderlikten yoksundu ve bir ölçüde bu ihtiyacı sol siyasal akımlarla çeşitli kitle örgütlerinin yer aldığı Taksim Dayanışması karşılıyordu. Ne var ki, reformist sol hareketin önemli bir bölümü hareketi sosyal-

sınıfsal taleplerle bütünleştirme çizgisinden alabildiğine uzak duruyor ve onu “barışçıl” bir çizgide tutma çabasına girişiyordu. Bazıları “hükümet istifa” dilekçe kampanyalarıyla hareketten düzen içi bir zeminde yararlanma çabasına yönelirken, bazıları da “biz de vurdulu kırdılı şeylere karşıyız” gibi açıklamalarla kitleler gözünde meşrulaşan mücadele araçlarının meşruluğunu sorgulamaya yöneliyordu. Reformist solun -birkaç istisna dışında- ortaklaştığı zemin ise Gezi Parkı’ndaki çadırların sökülmesi ve temsili düzeye indirilmesi oluyordu. Hareketin daha ilk günlerinde Taksim Dayanışması içerisinde bu türden geriletici tutumlar alan reformist sol parti ve örgütler, başbakanla yapılan görüşme sonrasında, Gezi Parkı’nda oluşturulan forumların almış olduğu direnme kararına rağmen çadırlarını söküyor ve bunu bir basın açıklaması ile deklare ediyorlardı. AKP iktidarı Gezi Parkı’nın boşaltılmasına dönük saldırı cesaretini, bir yandan kitlelerde oluşturulan beklentinin yarattığı rehavetten, öte yandan da reformist solun bu tutumundan alıyordu.

Kısacası çeşitli parti ve örgütlerde toplanan reformist solun önemli bir bölümünün ufku, Haziran Direnişi’ni “barışçıl” sınırlarda tutma, ondan parlamenter amaçlar doğrultusunda yararlanmanın ötesine geçmiyordu. 4-5 Haziran tarihlerinde grev ve eylemlerle Haziran Direnişi ile bütünleşme yönünde olumlu adımlar atan KESK ise yüz binlerin hala sokakları doldurduğu bir dönemde 17 Haziran’da yapmış olduğu eylemlerde, utanç verici bir tutumla polis barikatlarının önünde basın açıklamaları yaparak

eylem alanlarını terk etti.

Bugün KESK’te hakim anlayışlar bu süreci “KESK sınıfta kaldı” gibi söylemlerle tarif ediyorlar. “Sınıfta kalma” deyimini çok duyulan deyimlerden birisi ve çoğu kez “mazur görme” aracı olarak da kullanılıyor. “Haziran Direnişi’nde KESK sınıfta kalmıştır” dediğinizde hiç kimse itiraz etmeyecektir. Oysa bu sınıfta kalmaların istisnai olmadığını ve özünde KESK’e hakim olan anlayışların siyasal çizgilerinden ileri geldiğini söylediklerimizde, “koca” bir reformist bloğu karşınızda bulacağınızdan şüpheniz olmasın. Oysa gerçek tamı tamına budur. Siyasal yaşamda işçi sınıfının devrimci eylemi yerine “parlamentoyu”, “devrim” yerine “düzenin demokratikleştirilmesini” koyanlar, sendikal mücadele sahnesinde de fiili meşru mücadele çizgisi yerine protestoculuğu ve icazetçiliği koymaktadırlar.

İCAZETÇİ SENDİKAL ÇİZGİ, KÖKLEŞEN SENDİKAL BÜROKRASI VE ÖNDERLİK SORUNU

Kamu emekçileri hareketinin temel sorununun önderlik sorunu olduğunu, bu sorunun bir yanının sendikal çizgi sorunu olduğunu, öte yanının ise bununla bütünlük içerisinde sendikal işleyiş sorunu olduğunu söylemiştik. Son üç yıllık dönemde de KESK, kamu emekçileri hareketinin ihtiyaç duyduğu önderliği yaratamamış, KESK ile kamu emekçileri arasındaki bağlar zayıflamaya devam etmiştir. Bürokratik-icazetçi sendikal çizginin kamu emekçileri hareketinde yarattığı tahribatları görmek açısından son üç yıllık dönemi belli yönleriyle ele almak, izlenmesi gereken yolun belirlenmesi açısından önem taşımaktadır.

A- 2012-2013 toplu sözleşmeleri ve 23 Mayıs grevi

Son üç yıllık dönemde iki toplu sözleşme süreci yaşadık. Bunlardan ilki 2012 yılında gerçekleşti ve 2012-2013 yıllarını kapsadı. Hatırlanacağı gibi 2011 yılında KESK, toplu görüşmelerin yasa değişiklikleri sonrasında “toplular sözleşme” olarak yapılmasını kabul etmiş ve görüşmelerin yasa değişiklikleri sonrasına ertelenmesine onay vermişti. Böylece “toplular görüşme” adı ile gerçekleştirilen orta oyununun “toplular sözleşme” adıyla gerçekleştirilecek olması, KESK’e hakim icazetçi çizgi tarafından da kabul edilmişti. 11 Nisan 2012 tarihinde 4688 sayılı yasada değişiklikler yapılmış, toplu görüşme yerine grev hakkı içermeyen “toplular sözleşme” getirilmişti.

2012 Mayıs ayında yapılan toplu sözleşmelerde hükümetin sefalet zammı dayatması karşısında önemli bir tepki açığa çıkmış, Memur-Sen’in masadaki dilenci tutumu emekçiler nezdinde gözden düşmüş ve kamu

emekçileri gözünü KESK'e dikmişti. KESK tabandan gelen basıncın da etkisiyle 23 Mayıs'ta grev çağırısı yapmıştı. Sosyalist Kamu Emekçileri olarak 23 Mayıs grevi öncesinde yapmış olduğumuz ve kamuoyu ile paylaştığımız değerlendirmede şunları söylemiştik:

"23 Mayıs grevinin güçlü geçeceği bugünden söylenebilir. Öyle ki, belli bir mücadele deneyim ve birikimi olan sektörlerde, yoğun bir çalışma ve ön hazırlık süreci olmadan dahi güçlü bir katılımın ortaya çıkacağını söylemek abartı olmaz. Bunun en önemli belirtisi, KESK'in grev kararı sonrasında işyerlerinde oluşan olumlu havadır. Bir başka belirtisi ise hükümet ile karşı karşıya gelmemeyi bir çizgi haline getirmiş olan ve dahası bizzat AKP desteği ile palazlanan Memur-Sen'in basın açıklamaları yaparak tepki göstermek zorunda kalmış olmasıdır. Aynı durumu Kamu-Sen de yaşamış, 1 Mayıs'ta AKP karşıtı görünmeme adına – öteki gerekçeler olayın esasını oluşturmamaktadır – farklı mitingler yapma yolunu seçen bu konfederasyon, paçayı kurtarma telaşı ile miting kararını iptal ederek KESK'in 23 Mayıs grevini destekleyeceğini açıklamak durumunda kalmıştır." (**'23 Mayıs grevi, birlik sorunu ve görevler' - 20.05.2012**)

23 Mayıs grevi burada söylediklerimizi olduğu gibi doğrulamış, ülke tarihinin en geniş katılımlı grevlerinden biri olarak tarihe geçmiştir. Öyle ki, Memur-Sen'e bağlı kimi sendikalar dahi greve katılma yönünde kararlar almak zorunda kalmıştır (Grevi örgütleyen ise gerici kontra sendikalar değil, KESK ve bağlı sendikalar olmuştur). Yapmış olduğumuz bu değerlendirmede KESK'e önden bir uyarı yapmayı da gerekli görmüş ve değerlendirmenin sonunda şunları söylemiştik:

"Önümüzdeki süreçte en önemli risk bizzat KESK'in mücadele anlayışından ileri gelmektedir. Günümüzde, stratejik plan ve hedeflerden yoksun bir anlayış, doğaldır ki süreçlerin arkasından koşmayı beraberinde getirmektedir. Kuşkusuz süreçler değerlendirilmek ve gözetilmek zorundadır. Ancak emekçi yığınların beklentilerini bir günlük eylemlere sıkıştırmak ve kazanıma odaklanmış bir çizgi izlememek KESK'in kitleler içerisindeki gücünü zayıflatan bir rol oynamaktadır. Bu ise gerici odaklar tarafından beslenen 'ancak bu kadar olabiliyor' gibi bir düşüncenin kitleler içerisinde gelişmesi sonucunu doğurmakta, bilinç bulanıklığını beraberinde

getirmektedir. **Eğer KESK, kendi kuyusunu kazmak istemiyorsa, 23 Mayıs sonrası da planlamak ve Kamu-Sen'in getireceği sınırlamalara takılmadan yönünü çizmek zorundadır. Aksi bir durum kamu emekçilerinin beklentilerini ortada bırakmak anlamına gelecektir.**" (**Adı geçen yazı...**)

Ne var ki KESK'e hakim icazetçi anlayış bu uyarıyı ve tabandan gelen eleştirileri dikkate almamış, Kamu Sen ile birlikte yaptığı açıklama ile Memur-Sen'e 'hakem kuruluna katılmama' çağırısı yapmış, ancak bu çağrıya bizzat kendisi uymayarak, 23 Mayıs grevini ikinci bir grevle taçlandırmak yerine Kamu Hakem Kurulu'na katılmış ve Memur-Sen'in tutumuna yedeklenmiştir. 23 Mayıs grevi sonrası süreç, KESK'e hakim icazetçi-bürokratik ve reformist çizginin kamu emekçileri hareketini en uygun koşullar altında dahi kötürümleştiren bir rol oynayabileceğini göstermiştir.

"Kısacası KESK en uygun koşullarda 23 Mayıs grevine ve bu grevle özgüven kazanan kamu emekçilerinin mücadele dinamiklerine -ihanet etmiştir demiyoruz- sırtını dönmüş, hakem kurulunu yeni bir grevle karşılamak yerine, gerisin geri Memur-Sen'in kuyruğuna yedeklenmiştir." (**'KESK'e hakim çizginin iflası olarak toplu sözleşme süreci, Sosyalist Kamu Emekçileri broşürü, Ekim 2013, İşçi Bülteni Özel Sayı: 1046**)

Böylece KESK, kamu emekçilerinin kendisine yönelen ilgisini kaybetmiş ve emekçiler nezdinde gözden düşen Memur-Sen'e can simidi olmuştur. Ülke tarihine geçen 23 Mayıs grevi, KESK'e hakim reformist-icazetçi çizgi sayesinde ki, dönüp dolaşıp kamu emekçileri hareketini zayıflatan bir araca dönüşebilmiştir. 23 Mayıs grevi sonrasında bir yıl boyunca ise KESK neredeyse ortadan kaybolmuştur.

B- Bir iflas tablosu: 2014-2015 toplu sözleşmeleri

2014-2015 dönemini kapsayan toplu sözleşmeler, Memur-Sen'in ihanetçi kimliğinin emekçiler nezdinde açığa çıkmasını sağlarken, KESK'e hakim icazetçi çizginin de iflasını tescilleyen olgulardan biri olmuştur. Denilebilir ki KESK, yasada tarihi belli bir toplu sözleşme için, aylar öncesinden bir program çıkarmak yerine her zamanki alışkanlığı ile "yumurta kapıya dayanınca" bir tutum belirlemiştir. Saldırı yasalarının meclis gündemine gelmesini beklemeyi bir alışkanlık haline getiren KESK, toplu sözleşmeler söz konusu olduğunda ise görüşme sürecinin başlayacağı dönemleri beklemeyi tercih etmiştir. Bu koşullar altında KESK'in Ankara yürüyüşü çağırısına da kamu emekçileri bir yana öncü kadrolar dahi riayet etmemiştir. İlgili dönemde yapmış olduğumuz değerlendirmelerde şunları söylemiştik:

"Memur-Sen'in satış sözleşmesini imzalaması ve bunu arsızca "müjde" olarak sunması şaşırtıcı değil. Burada dikkate değer olan, Ağustos başında başlayan ve bir ay sürmesi beklenen görüşme sürecinin, bir haftada ve üstelik KESK ve Kamu Sen'in bypass edilerek bitirilmesidir. Sözleşmenin bayram öncesi bitirilmesi, AKP hükümetinin, kamu emekçilerinde gelişebilecek tepkileri eritme ve bayram süresince bu tepkileri çaresiz bir kabullenişe dönüştürme niyetiyle davrandığını ortaya koymaktadır. Bu durum, hükümetin, Haziran Direnişi sonrası yaşadığı panik ve korkuyu ortaya koyması bakımından anlamlıdır. KESK ve Kamu-Sen'in bypass edilmesinin de, hiç değilse

görüşme sürecinin kısa tutulması açısından hükümetin bu niyetiyle örtüştüğü söylenebilir.

Ne var ki, bu aynı tablo, KESK ve Kamu-Sen'in kamu emekçilerini harekete geçirebilecek bir konumdan uzak bulundugunun hükümet tarafından iyi algılandığına da işaret etmektedir." (**agy.**)

"2014-2015 Toplu İş Sözleşmeleri Memur-Sen'in ihanetçi kimliğini, KESK'in (ve bağlı sendikaların) ise bürokratik-reformist sendikal çizgisinin iflasını tescillemiştir. Kuşkusuz bu iflas yeni bir durum değil. Bu toplu sözleşme sürecinin ayırt edici yanı, KESK'e hakim icazetçi çizginin iflasını tescillemiş olması değil (ki bu, kaçınıcı tescil?), bu tescillemenin "kör gözün" görebileceği kadar açık biçimde gerçekleşmiş olmasıdır. Öyle ki, mevcut çizginin tabandaki dayanağını oluşturan ve reformist solun etrafında kümelenmiş kadrolar dahi süreçten duydukları

rahatsızlığı daha yüksek sesle dile getirir olmuştur. Zaten, değil kamu emekçilerinin geniş kitlesi, hakim çizginin dayandığı sendikal gruplar içerisinde yer alan kadrolar dahi, düne kadar tabandan gelen tepkilere kulak tıkayan KESK'in çağrılarına benzer şekilde yanıt vermiş ve kulak tıkamıştır. Kuşkusuz kadrolarda yaşanan 'umursamazlık' bir olumluluğa değil, icazetçi-bürokratik-reformist çizginin yarattığı tahribatın boyutlarına işaret etmesi bakımından önem taşımaktadır." (**agy.**)

Bu aynı değerlendirme içerisinde bütçe dönemini hedefleyen bir çalışmanın örgütlenmesinin gerekliliğine de vurgu yapılmıştır:

"Memur-Sen'in imzaladığı satış sözleşmesinin programlı bir mücadele ile yırtılması, Memur-Sen'in

etkili bir teşhirini de içeren “satış sözleşmesini tanımlıyoruz” eksenli bir kampanyanın örgütlenmesi bugün önemli bir ihtiyaç olarak durmaktadır. KESK ve bağlı sendikalar toplu sözleşme sonrası birakalım bir mücadele programı ortaya koymayı, Memur-Sen’in etkili bir teşhirine dahi yönelmemiş, ikide bir yapılan açıklamaların ötesine geçen bir tutum geliştirilmemiştir. Her ne kadar sefalet artışlarını öngören toplu sözleşme imzalanmış olsa da, kamu emekçilerinin yakıcı talepleri orta yerde duruyor. Her türlü ek ve yan ödemenin emekli keseneğine dahil edilmesinden iş güvencesine, insanca bir ücret ve ücret adaleti talebinden geçmiş kayıpların giderilmesi talebine kadar bir dizi talep ile kamu emekçilerini harekete geçirmek ve önümüzdeki bütçe dönemini bir mücadele sürecine dönüştürmek bugünün güncel görevleri olarak durmaktadır. ‘Yaz dönemi’nden şikayet edenlere ‘kış’ın geldiğini hatırlatmak ise öncü kamu emekçilerine düşmektedir.” (agy.)

Ne var ki, KESK ve bağlı sendikalar bütçe dönemi öncesini güçlü bir teşhir çalışmasına konu etmek ve programlı bir mücadele ile emekçileri bütçe dönemine hazırlamak yerine “sessiz sedasız” geçirmişlerdir. Çıkarılan birkaç bildirinin ötesinde bir çalışma yürütülmemiş, BES’in bütçe dönemi eylemlerini ve Eğitim-Sen’in 23 Kasım Ankara eylemini bir yana bırakırsak, neredeyse tümüyle sessiz geçirilen bir dönemin ardından 19 Aralık grevi ilan edilmiştir. Bütçe dönemi Kasım ayında başlamasına rağmen, KESK erken bir tarihte bölge toplantıları gerçekleştirip bir mücadele programı ortaya koymak yerine bir günlük uyarı grevi ilan ederek süreci geçiştirme yolunu tutmuştur.

19 Aralık grevi öncesi yapmış olduğumuz değerlendirmede “Tüm bu tablo 19 Aralık grevinin zorluklarını göstermesi bakımından önemli olsa da, sorun, 19 Aralık’ın örgütlenmesinin zorluklarından ibaret değildir. Aslıolan 19 Aralık sonrasında nasıl bir süreç örüleceğidir. Kamu emekçileri hareketinin içinde bulunduğu -daha doğrusu bizzat KESK’in çizgisi ile içine sürüklendiği- bugünkü tablo, 19 Aralık’ın hemen bir gün sonrasında bir grev daha örgütlemeyi neredeyse olanaksız kılıyor. Bu nedenle 19 Aralık grevini uzun soluklu bir mücadele programının bir parçası olarak

ele almak ve devamında, grevin talepleri doğrultusunda ayları bulan ve fiili kazanımı hedefleyen bir program oluşturmak büyük önem taşıyor.” (**‘Grev, soluklu bir mücadelenin parçası olarak değerlendirilmelidir’, Sosyalist Kamu Emekçileri broşürü, Aralık 2013, İşçi Bülteni Özel Sayı: 1074**) denilmektedir.

C- İşkolu eylemleri, gözaltı terörü ve reformist çizginin sonuçları

KESK’in son üç yıllık dönemde işkolu eylemleri karşısındaki tutumu da önceki dönemleri aratmamıştır. 21 Aralık 2011 tarihinde gerçekleştirilen “uyarı grevi”ne, kamu emekçileri önemli oranda katılım göstermiş ve onbinler alanlara çıkmıştı. 21 Aralık grevi, KESK’in grev kararı almasından çok, SES’in de içerisinde yer aldığı çeşitli sağlık örgütlerinin aldığı grev kararının yaygınlaştırılması niteliğindeydi. Bu ilgili dönem 2012 yılını kapsayan toplu görüşmelerin 4688 sayılı yasada yapılacak değişiklikler sonrasına ertelendiği, grev hakkı içermeyen yasa değişikliklerinin gündemde olduğu, bir gecede çıkartılan Kanun Hükmünde Kararnameler ile sağlık hizmetlerinin tasfiyesine dönük adımların atıldığı, performans sisteminin dayatıldığı, “eşit ücret” söylemi ile eşitsizliğin arttırıldığı ve kamu emekçilerinin gelir kayıplarına uğradığı bir dönemdi. Kısacası kamu emekçilerinde önemli bir tepkinin geliştiği bir döneme denk düşüyordu 21 Aralık grevi. Ne var ki KESK, yüz binlerin sahiplendiği grev sonrasında her zamanki tutumuyla günübirlik tepkilerin ötesine geçen bir mücadele programı ortaya koymamış, kamu emekçilerinde biriken tepkinin örgütlü ve birleşik bir mücadeleye yöneltilmesi yönünde bir tutum geliştirmemişti. Bu aynı dönem sağlık emekçilerinin yanı sıra büro işkolunda da 666 sayılı KHK karşısında tepkilerin büyüdüğü bir dönemdi.

Büro ve sağlık işkollarında özellikle metropol illerde yaygın eylemler gerçekleştirilmiş, farklı günlerde binlerce büro ve sağlık emekçisi Taksim’de kitlesel yürüyüşler örgütlemişti. Bu dönem tabanda gelişen tepkilerin örgütlü bir mücadelenin konusu haline getirilmek yerine, bizzat sendikalara hakim anlayışlar

tarafından eritildiği bir dönem olmuştur. Örneğin BES, 666 sayılı KHK nedeniyle tabanda gelişen yoğun mücadele dinamiklerine ve grev beklentilerine rağmen 21 Aralık sonrasında bu beklentilere yanıt vermemiş, tepki ve mücadele dinamikleri geri çekildikten sonra şubelerin genel kurul süreçlerini yaşadığı bir dönemde (Maliye Bakanlığı bünyesindeki vergi dairelerinde sınırlı olmak üzere) 22 Şubat 2012 tarihine grev kararı almıştır. Gerek işkollarına dönük sendikaların geliştirdiği mücadele çizgisinin ve gerekse de KESK bütünlüğünde geliştirilen mücadele çizgisinin ortak özelliği, taban dinamiklerini geliştiren değil eriten, programsız, günübirlik ve kazanıma yönelik bir bakış açısından uzak “protestocu” bir tarza sahip olmasıdır.

Dönem içerisinde öne çıkan eylemlerden biri de Eğitim Sen’in “kademeli ve 4+4+4 eğitim sistemi”ne karşı 28-29 Mart 2012 tarihli iki günlük grev kararı ve merkezi eylemi olmuştur. 4688 değişikliklerinin de sonuna yaklaştığı bu dönemde KESK, 28-29 Mart grev çağrısını genelleştirmek yerine onu Ankara merkezli bir kadro eylemine dönüştüren bir çağrıya yönelmiş, Eğitim Sen de “grev” çağrısının altını boşaltırcasına “sevk, vizite vb.” biçimler önererek grevi özünde merkezi bir alan eylemine dönüştürmüştür. Hizmet üretimini durdurmaya dönük bir yönelim geliştirilmemiş olsa da, 28-29 Mart’ta azgın polis şiddeti ve eğitim emekçilerinin bu şiddet karşısında gösterdiği direnç kamu emekçilerinde önemli bir tepkinin gelişmesine yol açmıştır. Ancak yine KESK bu atmosferden yararlanıp işkollarının bütününe kucaklayan bir tutum geliştirme yolunu tutmamış, KESK’e bağlı sendikalar da gerici eğitim sistemi dayatmaları karşısında tutumsuz kalmıştır. Sağlık alanının tasfiyesi ve 4+4+4 gerici eğitim sistemine karşı mücadele yine bu alanda örgütlü emekçilerin ve sendikaların sırtına yıkılmış ve bu sendikalar yalnız bırakılmıştır. Benzer bir durum hemen her dönemde tüm işkollarında yaşanmış, 2013 yılında büro, sağlık, haberleşme, ulaşım vb. işkollarında yapılan grevlerde de aynı tablo yaşanmıştır.

Geride bırakılan üç yıllık dönem KESK’e dönük gözaltı ve tutuklama terörünün ardı ardına yaşandığı bir dönem olmuştur. AKP iktidarının kamuda tasfiye politikalarına tutuklama terörü eşlik etmiş, KESK ve bağlı sendikaların gözaltı ve tutuklama terörü karşısında gösterdiği tutum basın açıklamaları ve mahkeme önlerinde yapılan eylemlerin ötesine geçmemiştir. Oysa KESK’e yönelen baskı ve tutuklamalar özünde kamu emekçilerine dönük saldırıların bir parçası olmasına rağmen, tutuklama terörü karşısında kamu emekçilerinin mücadeleye sevk edilmesi yönünde hiçbir tutum geliştirilmemiştir. İşyerlerini eksen alan ve kamu emekçilerinde sahiplenmeyi geliştirecek hiçbir kampanya örgütlenmemiş, merkezi noktalarda yapılan basın açıklamaları ve mahkeme önü eylemleri dışında öncü kadroların ötesine geçen bir mücadele çizgisi geliştirilmemiş, denebilir ki tutuklama terörünü kamu emekçilerine dönük bir çalışmanın parçası yapmaktan özenle kaçınılmıştır.

Özetle son üç yıllık dönemde reformist-icazetçi çizginin sonuçları işyeri örgütlülüklerinin alabildiğine zayıflaması, KESK ve sendikalar ile kamu emekçileri arasındaki bağın “sırat köprüsü” kadar incilmesi, kamu emekçilerinin KESK’e duyduğu güvenin daha da zayıflaması, kamu emekçileri hareketinin kötüleştirilmesi olmuştur. 19 Aralık grevi ile bu gerçeklik, pratikte bir kez daha sınanmıştır.

(Devam edecek...)

Sosyalist Kamu Emekçileri

Zaman, devrimci seferberliği büyütme zamanıdır!

Bu bataklık kurutulmadan kapitalist yoğun sömürünün, yağmanın, en rezilinden yolsuzluk ve rüşvetin sonu da gelmeyecektir. Söz konusu olan bir çürüyen düzen ve tükenen burjuva cumhuriyet gerçeğidir.

Kapitalizm, bir sömürü, yağma ve rant düzenidir. Bir yolsuzluk ve rüşvet bataklığıdır. Sermaye adına işbaşına gelen her hükümet, şu veya bu düzeyde bu bataklığa saplanır. Zira burjuvazi ve onun siyasi arenadaki temsilcileri, işçi sınıfının ürettiği toplumsal servetten daha çok pay almak için, her zaman kıran kırana bir tepişme içindedirler. Tam da bundan dolayıdır ki, tümünün yolu yolsuzluk ve rüşvet bataklığından geçer.

Dinci-Amerikancı AKP iktidarı ve onun arkasındaki sermaye grupları da, yıllardır bu bataklıktan besleniyordu. Önceki hükümetlerin yaptığı gibi, AKP ve onun etrafındaki asalaklar da işçi sınıfının ürettiği zenginliklerin yağmalanmasından önemli bir pay aldılar. Ancak diğerlerinden farklı olarak, dinci-Amerikancılar oldukça açgözlüydüler, aceleleri vardı ve bir an önce kasalarını tıkabasa doldurmak istiyorlardı. İş iifrata vardırıdılar. T. Erdoğan, bu yağma sayesinde 11 yıl içinde dünyanın en zengin 13. başbakanı haline geldi.

AKP bir şemsiye partiydi. Dinsel-gericilikle ırkçı-gericilik AKP’de toplanmıştı. Tümü birden AKP denen “şemsiye parti” şahsında bir iktidar tekeli oluşturmuşlardı. Bunu kimseyle paylaşmak istemiyorlardı. Önceleri uyumluydular, fakat iktidarı ele geçirince, paylaşım kavgası onları böldü. İktidarın tek hakimi olmak ve bu sayede sömürüden ve yağmadan daha fazla pay kapmak temelinde kıyasıya bir kavganın içine girdiler.

Bu daha başlangıç; çatlak büyüyecek, kavgaya kızışacak

Kavganın ilk belirtileri Haziran günlerinde görülmeye başladı. Şöyle ki, Haziran Direnişi dinci-gerici iktidara ağır bir politik ve moral darbe vurdu. Dinsel gericiliğin sömürüye ve yağmaya dayalı iktidar

çarkı, ilk kez Haziran günlerinde teklemeye başladı. Dahası var; dinci-Amerikancı iktidarın küstah başbakanı T. Erdoğan’ın kimyası bozuldu. Sadece içerde değil, Ortadoğu’da ve dünyadaki, şişirilmiş imajı bir anda yerle bir oldu. Hem AKP iktidarı ve hem de onun küstah başbakanı hızlı bir yıpranma sürecine girdi. Bu ise onu ve müritlerini daha bir saldırganlaştırdı.

Büyük halk hareketi dinsel-gericiliği derinden sarsmış, hakim kılmaya çalıştığı boğucu atmosferi bir parça dağıtmış, bu anlamda yeni bir dönemin önünü açmıştı. Deyim uygunsa, dinsel gericilik yolun sonuna yaklaşmış, doruktan aşağı düşüşe geçmişti.

Pek çok belirti bu düşüşün süreceğini ve giderek hızlanacağını gösteriyordu. Haziran’da yaşanan, henüz bir ilk sarsıntıydı; oysa fay hatlarında sürekli enerji birikiyordu. Demek oluyor ki, yeni kırılmalar ve daha büyük sarsıntılar kaçınılmazdı.

Dinsel gericiliğin önemli ve etkili bir ayağı olan F. Gülen ve cemaati Haziran Direnişi ile birlikte tehlikeyi sezdi. Tehlikeyi sezdiği içindir ki, kendisini geri çekti, AKP ve T. Erdoğan’la araya mesafe koydu. Onun tek başına hedef olmasına göz yumdu. Hatta tek başına hedef haline gelmesi için özel bir çaba gösterdi.

Hiç kuşkusuz F. Gülen ve cemaati de kapitalizm denen bataklıkta üremiş, bu bataklıktan besleniyor ve on milyarlarca dolara ulaşan bir servet biriktirmiştir. Bu ahlaksız din bezirgani, siyasetin de doğrudan içinde yer alıyor. Buna dayanarak Haziran Direnişi’ni fırsata dönüştürmek istiyordu. AKP ve T. Erdoğan’ın Gezi Direnişi ile birlikte yıpranmasından yararlanarak, pazarlık gücünü arttırmak ve ranttan daha fazla pay almak istiyordu. Bu talep karşılık bulmadığı gibi, Tayyip Erdoğan ve müritleri, cemaate karşı saldırıya geçti.

Dershaneleri ele geçirme hamlesi bunun dışı vurumu oldu. İşte fırtına bundan sonra koptu. Karşılıklı olarak kılıçlar çekildi, kanlı ve kirli tüm çamaşırlar ortaya

döküldü. Daha ilk kapışmayla, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en rezil yolsuzluk ve rüşvet skandalı patlak verdi.

Türkiye günlerdir bu rezil yolsuzluk ve rüşvet skandalıyla çalkalanıyor. O kadar ki, her gün ve her yerde, pislik fişkırıyor. Nedir ki, bu daha başlangıç. Yolsuzluk ve rüşvet dinci-gerici iktidarın her kanadının icraatıdır. Daha ilk vuruşmada, bizzat dinci-gerici iktidarın küstah başbakanı ve oğlunun, hükümetin en önemli bakanları ve çocukları başta olmak üzere, etrafında kümelenen asalak takımı ve belediye başkanlarının, boylu boyunca pisliğe bulaştığı ortaya çıkmıştır. İktidar kavgası büyüdükçe, çatlaklar derinleştikçe -ki öyle olma ihtimali yüksektir- çürümenin ve kokuşmanın sanılandan da büyük olduğu açığa çıkacaktır.

Sonuç olarak, ortaya çıkan pisliğin bu kadarı bile, bir iktidarın meşruiyetini yitirmesi için yeterlidir. AKP iktidarı ve onun küstah başbakanı da meşruiyetini yitirmiştir. Deyim yerindeyse, dinci-gerici iktidar için ölüm çanları çalınmaya başlamıştır. Bunu T. Erdoğan da biliyor. Onun bugünlerdeki agresifliğinin gerisinde de bu vardır. Ama nafiye!

Emperyalizm, sermaye devleti ve alternatifsizlik çıkmazı

Yolsuzluk ve rüşvet skandalı, ilke ve ahlak yoksunluğunun AKP iktidarının temel özelliklerinden biri olduğunu göstermiştir. Bunu, “Sultanlık” olarak ifade edilen diktatörlük hırsı ve hevesi tamamlıyor. En küçük bir karşı çıkışı sınırsız bir devlet şiddetiyle ezmeye çalışan bu iktidar Kürt halkına sınırsız bir düşmanlık besliyor, Alevi emekçilerinin eşitlik istemini duymazdan geliyor, kısıcası yandaşları dışında herkese saldırıyor. Bununla da yetinmeyen dinci-Amerikancılar, dış politikada maceracı ve saldırgan bir politika izliyor, özellikle kardeş bölge halklarına karşı, iflası tescil edilen rezil politikada halen ısrar ediyor.

Dinci-Amerikancı AKP iktidarının ölçsüz saldırganlığı, yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanması, emperyalist efendiler nezdindeki önemini darbeledi. Kendi tabanını kandırmak için kimi zaman emperyalistlere dil uzatması, efendilerini de kızdırmaya başladı. Zaman zaman emperyalist efendileri tarafından yapılan uyarıları duymazdan gelecek denli, hesapsız bir pervasızlık örneği sergilemiştir açıkçası. Haziran günlerinde emperyalist cephenin, şüphesiz ki, sistemin bekası için, yaptığı uyarıları dinlemeyip, hatta direnişin bizzat onlar tarafından kışkırtıldığını dillendirmesi, emperyalist merkezler nezdinde “kabak tadı” vermeye başladı. Bundan dolayı bir yandan AKP ve T. Erdoğan’a ayar çekmeye çalışırken, öte yandan yeni arayışların içine girmişlerdir.

İktidar bloku içindeki bölünme ciddidir. Sömürü ve yağmadan daha fazla pay kapma savaşı adeta geri dönülmez boyutlar kazanmaya başlamıştır. Toplum her

gün yeni bir skandala tanık oluyor. Gerçekten de devletin her katını kapsayan bir yolsuzluk, rüşvet ve yağmalama durumu var. Hükümetin ve arkasındaki sermaye guruplarının her yerinden pislik akıyor. Emperyalist cephe bunun için mesaidedir; yeni alternatif ya da alternatifler yaratabilmek için çok yoğun bir çalışma yürütmektedir.

Haziran'da patlak veren büyük halk hareketi yenilmedi, zorunlu olarak geri çekildi. Elbette ki ruhunu koruyarak... Haziran'ın ruhu şimdi yine sokaklarda hissedilmeye başladı. Haziran Direnişi'ne sahne olan hemen her yerde, ortak atılan "Her yer yolsuzluk, her yer rüşvet!" sloganı ile kitleler alanlara çıkıyorlar ve Türkiye tarihinin en rezil yolsuzluk ve rüşvet skandalını protesto ediyor, dinci-gerici AKP iktidarını ve küstah başbakanını istifaya çağırıyolar. Protestolar giderek sermaye düzeni ve devletine, şu veya bu düzeyde sistemin kendisine yöneliyor. Kimi yerlerde "Pisliği halk temizler!", kimi yerlerde ise, "Pisliği devrim temizler!" sloganları haykırılıyor.

Süreci izleyen emperyalistler ve işbirlikçileri, işçi sınıfıyla emekçiler sistem dışı çözüm arayışına yönelmeden, önlerine sahte alternatifler koymak istiyorlar. Ne var ki, bu konuda adeta bir açmazın içindeler. Deyim uygunsa, hiç değilse şimdilik, AKP alternatifinden başka hazır bir alternatifleri bulunmamaktadır. Şöyle ki; burjuvazi 12 Eylül'de askeri-faşist darbeyi devreye soktu. Arkasından azgın bir sağ dalganın damgasını vurduğu neo-liberal Özal dönemi var. Onu, Çiller-Güreş dönemi, içinde sosyal-demokratların da yer aldığı, en iğrencinden bir şovenizm dalgası izledi. Kürdistan'da gelmiş geçmiş en kanlı ve en kirli savaş bu dönemde gerçekleşti. Sivas Katliamı bunu tamamladı. 11 yıldır ise, dinsel gerici iktidarda. Diğerleri kendini toparlamadan, gericiğin en ilkel hali olan AKP iktidarı da yıpranıyor.

Hala bir belirsizlik var

AKP emperyalist-kapitalist sistemin özellikle Ortadoğu'daki çıkarları, ihtiyaçları, yönelimleri ve tercihleri gözetilerek işbaşına getirildi. O dönem en uygunu AKP idi ve o tercih edildi. Sol cenahı da kapsayan yanılsamalara karşın, AKP de kendisini önceleyen sermaye hükümetleri gibi, hatta onlardan da beter bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olarak iş gördü. Dinsel gerici Türkiye'de hep anti-komünizmin koçbaşı olmuştur. Din ve dinsel gerici her dönem sınıf mücadelesine karşı bir dalgakıran olarak devreye sokulmuştur. Bayar-Menderes döneminde olduğu gibi, şimdi de dinsel gerici sistemin bir parçasıdır ve uşakça bir sadakatle de ona hizmet etmiştir/etmektedir.

Türk burjuvazisinin siyasal temsilcileri, 60 yıldan beri Amerikancıdır. Bununla birlikte AKP, gelmiş geçmiş en Amerikancı iktidardır. Başından itibaren sisteme itirazsız uyum göstermiş, özellikle ABD'nin bir dediğini iki etmemiştir. Böyle davrandığı için ABD tarafından hep desteklenmiş, korunmuş ve kollanmıştır. Yukarıda da belirtildiği üzere, geline yerde AKP, emperyalistler nezdinde, cazibesini önemli ölçüde yitirmiştir. Efendilerine yeterince hizmet etti ve onu başa geçirenler, ondan vazgeçtikleri zaman, çöplüğü boylayacaktır.

Burjuvazi ve emperyalistler, kendileriyle tam uyum içinde çalışacak bir alternatif hazırlamaya çalışıyorlar. İşte burada, yine bir düzen partisi olan CHP akla geldi. CHP'nin başkanı Kemal Kılıçdaroğlu apar topar Amerika'ya çağırıldı. Bir tür görücüye çıkarıldı. ABD, AB ve İsrail adına Yahudi lobisine sına tabi

tutuldu. En temel hususlara ilişkin sorular sordular. Hepsine de istedikleri cevabı aldılar. Kılıçdaroğlu bu arada bir de F. Gülen cemaati ile de görüştürüldü.

CHP ve Kılıçdaroğlu için, Cumhuriyet yaşasındı yeter. AKP bu cumhuriyet için büyük tehlikeydi. K. Kılıçdaroğlu, AKP'nin gitmesi için ABD başta olmak üzere herkesle, şeytanla bile işbirliğine hazır olduklarını dile getirerek geri döndü. Görünen o ki, Kılıçdaroğlu CHP'sini bir alternatif olarak hazırlamaya çalışıyorlar.

Ancak AKP ve şefi T. Erdoğan, kurdukları rüşvet, yolsuzluk ve yağma saltanatını korumak için her yola başvuracaklardır. Nitekim gırtlığına kadar çirkef içine batmasına rağmen devlet aygıtını arsızca kullanıyorlar. Burjuvazinin önemli bir kesimi ve yordakçı medya, halen kokuşmuş iktidarı destekliyor. Dinci-gericiliğin kemikleştirdiği toplumun bir kesimi halen AKP'nin güdümündedir. Fakat burada asıl önemli olan, tüm rahatsızlıklarına karşın, ABD'nin henüz AKP'nin ipini çekmemiş olmasıdır. Bunu yapması için, alternatif hazırlama işinin başarıya ulaşmasını bekliyor olsa gerek. Bu durum, devam eden süreçteki gelişmelerle açıklık kazanacaktır.

Düzene karşı devrim: Bu pisliği ancak devrim temizler!

Tüm gelişmeler bugünkü haliyle dahi ayrıştırıcı olmaktadır. Sorun AKP ve cemaat karşıtlığına hapsedilemez. Sorun bundan ötedir, mücadele bunu aşan bir mahiyete sahiptir.

CHP bu düzenin partisidir. Onun solculuğu düzen solculuğudur. Avrupa'da ve dünyadaki örneklerinde tanık olduğumuz evrimi bu parti de yaşamaktadır. Her geçen gün biraz daha sağ bir çizgiye kaymaktadır. Bu parti her şeyi AKP iktidarına mal etmekte, AKP ile cemaat arasındaki kavganın sermaye düzenine zarar vermemesi için çabalamaktadır. Bu çerçevede sömürüye, yağmaya, yolsuzluğa ve rüşvete karşı sokaklara çıkan emekçi yığınları, o uğursuz itfaiyeciler rolünü oynayarak, sakinleştirmeye, bu rezaletlerin kaynağı olan kapitalist düzene bağlamaya çalışmaktadır.

CHP'nin arkasından, reformist sol gelmektedir. Ufku kapitalizmi aşamayan, devrim ve sosyalizm mücadelesinden uzak olan reformistler, dinci-gericiliğin iki kanadı arasındaki it dalaşını, düzen içindeki konumlarını sağlamlaştırmanın olanağı olarak ele alıyor. Geleceğini burjuva parlamentarizmine bağlayan politika ve pratiği ile reformistler, gerçekte düzene soldan destek olmaktadır.

Ulusal cephe de, mevcut durumdan yaralanmak istemektedir. Tümüyle AKP ve cemaat karşıtlığına yoğunlaşan, sokaklara çıkan emekçileri, burjuva

cumhuriyetin kazanımlarını yok ettiği gerekçesiyle dinci-gerici koalisyona karşı, Ulusal Cumhuriyet'i savunmaya çağırmaktadır. Bu amaçla durmadan "Milli Hükümet" safatasını öne çıkartmaktadır.

Kürt hareketine gelince, bir kez daha, nereden bakılırsa bakılsın bu hareket bir "çözüm sendromu"nın içindedir. Gelişmelere hep bu pencereden bakmakta, ciddi ciddi CHP, cemaat ve ulusal solun AKP'yi yıpratma stratejisi izlediklerini, verili kavgayı bunun imkanı olarak değerlendirdiklerini ve bundan güç alarak "çözüm süreci"ni baltadıklarını ileri sürmektedir. Bu tutum, Kürt hareketinin Haziran Direnişi sırasındaki önyargılarını, güvensizliklerini tekrarlayacağı ve olası bir yeni halk hareketine karşı da mesafeli duracağına işaret ediyor. Bu tutum, çirkefe batmış dinci-gerici AKP'yi kurtarır mı belli değil, ama Kürt halkına ve Kürt özgürlük mücadelesine hiçbir yararı olmayacak, dahası zararı olacaktır.

Ortaya saçılan pisliklerin bugün için muhatapları AKP iktidarı ve onun dünkü yol arkadaşları cemaatçilerdir. Ne var ki, bu türden pisliklerin asıl kaynağı sömürü, aşırı kâr ve rant üzerine kurulu kapitalist düzendir. AKP de cemaat de bu bataklıkta üremiş, buradan beslenmiş ve büyük bir güç haline gelmişlerdir. Bu bataklık kurutulmadan kapitalist yoğun sömürünün, yağmanın, en rezilinden yolsuzluk ve rüşvetin sonu da gelmeyecektir.

Söz konusu olan bir çürüyen düzen ve tükenen burjuva cumhuriyet gerçeğidir. Ortaya saçılan pislikler bir kez daha bu gerçeği gözler önüne sermiştir. Şimdi gün bu gerçeği yılmadan, yorulmadan işçi sınıfına, emekçilere, özgürlük ve eşitlik kavgası veren kardeş Kürt halkına, eşitlik uğruna mücadele eden Alevi emekçilere anlatma günüdür. Ne dinci-gerici cumhuriyet, ne ulusal cumhuriyet ve ne de dayanaksız bir hayalden başka bir şey olmayan demokratik cumhuriyet... Adı farklı olsa da, burjuva cumhuriyetin devamı anlamına gelen bunların hiçbirisi çözüm değildir. Hiçbiri bu pisliği kalıcı ve köklü olarak temizleyemez. Pisliği ancak ve ancak devrim temizler; sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti ise bunu kalıcı hale getirir.

Vurgulamalıyız ki, dönem olağan dönemlerin davranış kalıplarını kırmak, ileri atılmak, inisiyatif almak; olağan dönemlerin alışkanlığı ile bir propagandacı değil, eylem adamı olmak ve eylemli önderlik yapmak dönemidir. Dönemin yarattığı devrimci imkanlardan yaratıcı biçimde yararlanmak ve bunları sınıf ve kitle hareketini geliştirmenin dayanaklarına dönüştürmek zamanıdır.

Zaman, ülkede ve yurtdışında "Pisliği devrim temizler!" şiarı ile devrimci seferberliği büyütmek zamanıdır.

(Enternasyonal-Info sitesinden alınmıştır...)

Dünya basınında yolsuzluk ve rüşvet operasyonu

Türkiye’yi sarsan AKP-Gülen Cemaati arasındaki gerilim ve hükümeti hedef alan yolsuzluk operasyonları dış basında da geniş yer buldu.

Avrupa ve ABD medyası konuyu gündemlerinin ilk sırasından işlediler. Dış basındaki değerlendirmeler ağırlıklı olarak AKP’nin sonunun geldiği, ancak onun yerine geçecek alternatif bir yapının olmadığı şeklinde. Dünya basınında konuyla ilgili olarak İran ile olan ticari ilişkiler, Erdoğanlar’ın malvarlığı, kırılgan ekonomi ve Türkiye’nin geleceğine ilişkin soru işaretleri dile getiriliyor.

Dünya medyasının konuya ilişkin tavrı elbette emperyalistlerin AKP’ye bakışlarından bağımsız değil. Belli bir zamana kadar medya ve Batılı emperyalistler tarafından alkışlanan AKP iktidarı ve “Türk modeli” için şimdi “sonu mu geldi?” sorusu soruluyor.

Financial Times, “Başbakanın yargının bağımsızlığının kesin olmaması gerektiğini ima ettiğini” yazıyor ve “oğlu Bilal dahil hükümete yakın isimleri ifadeye çağıran Savcı Muammer Akkaş’ı tehdit eder gibi görüldüğünü” belirtiyor. Daha sonra da “Bu nasıl savcı? Başsavcı ondan dosyayı istiyor diye, feryad ediyor! Dur bakalım seninle daha işimiz var” diyor Erdoğan’ın pervasızlığına vurgu yapıyor. Ayrıca Ortadoğu’daki ABD-Türkiye ilişkilerinin yaşamsal önemde olduğunu belirterek bazı uzmanların skandal için “Amerika için büyük bir problem” değerlendirmesi yaptığını aktarıyor.

Times gazetesinden Piotr Zalewsky, sürecin Erdoğan’ın “geleceğini tehdit ettiğini” söylüyor ve ardından şunları dile getiriyor:

“Listedeki bir isim ise dikkat çekici: Başbakan’ın oğlu Bilal Erdoğan. Öğrenci yurtları inşa eden TÜRGEV’in yerel yetkililerin aracılığıyla yasadışı arazi devirlerinden kâr ettiği iddia ediliyor. Savcılar, Başbakan’ın oğlunun normalde 1 milyar dolar değerindeki bir araziye 460 milyon dolara ihalesiz satın

alan bir şirketle bağı olup olmadığına bakıyor.”

Sunday Telegraph yolsuzluk ve rüşvet skandalının “Erdoğan’ın imparatorluğunu” tehdit ettiğini yazıyor. Gazete skandalı şu şekilde değerlendiriyor:

“Mart’ta yerel seçimler var. AKP’nin başarısız olması Suriye’ye yabancı para ve savaşçıların girmesine ve dolayısıyla El Kaide’nin güçlenmesine ve Batı yanlısı ilimlilerin zayıflamasına neden olduğu için dışarıda itibarı zedelenen Erdoğan’ın konumuna ağır bir darbe indirecek. Erdoğan’ın açıklamalarını kabul eden birçok kişi var. Diğerleri ise alternatif bulamıyor. Laik siyaset Sağ ve Sol olarak bölünmüş durumda ve bu partiler İslamcılara karşı tutarlı bir muhalefet sergileyemedi. Fakat çevik kuvvet Cuma günü sokaklarda ‘Hırsız var’ diye bağırarak protestocularla karşı karşıya gelirken Erdoğan’ın tedirgin olduğuna şüphe yok.”

Guardian Türkiye tarihinin zaten karanlıklarla örüldü olduğuna dikkat çekiyor: “Birçok yerde, normal kurumların görünen yüzünün arkasında birbiriyle mücadele eden, hükümetin normal işleyişini sekteye uğratan karanlık güçlerin varlığı, siyasetin bir parçası olarak kabul edilir. Fakat Osmanlı zamanından bu yana komploların, gerçek veya hayali gizli ya da yarı gizli şebekelerin önemli bir rol oynadığı Türkiye için durum özellikle böyledir.”

ABD’de yayınlanan **Foreign Policy** dergisinde yazar Jonathan Schanzer ve Mark Dubowitz’in ortak yazısında şunlar ifade ediliyor: “Erdoğan, ABD’nin Ankara Büyükelçisi Francis Ricciardone’yi bile sınırdışı edebileceklerini ima etti. Ancak soruşturmada adı geçen bu sağlam bağlantılı kişiler hakkındaki suçlamalar sabitleşirse, bu durumda AKP’nin kendinden başka kimseyi suçlamaması gerekir. İran ve

Türkiye arasındaki altın karşılığı doğalgaz ticareti, ABD Kongresi Temmuz ayında bu uygulamaya bir son vermeden öncesine kadar hukuki sayılabilir. Ama bu ticaret, aynı zamanda Türk siyasi elitini İran’ın geniş yeraltı dünyasına maruz bırakmışa benziyor.”

New Yorker’dan Dexter Filkins “Kendilerini yıkılmaz gören ve siyaset üretirken kurumsal kısıtlamalardan özgür olan liderler, iktidarı kendi istekleriyle terk etmez. Buna demokratik seçimle işbaşına gelen liderler de dahildir. Kendilerine karşı çıkanlardan korunmak ve mevkilerini korumak amacıyla siyasi kurumları zayıflatırlar. Türkiye’deki siyasi kurumlara verilen tahribat Erdoğan’ın ayakta kalıp kalmamasından daha önemlidir. Bu da güçlü bir Türkiye’ye bağımlı olan Amerika’nın Ortadoğu’daki çıkarları açısından önemli bir tehdit oluşturuyor” değerlendirmesini yapıyor.

Neue Osnabrücker Zeitung Erdoğan için “Onun tek derdi siyasi geleceğini kurtarmak. Önümüzdeki yıl cumhurbaşkanlığına seçilme hedefine kilitlenmiş olan Erdoğan yolsuzluk skandalının siyasi sonunu getirebileceğini biliyor. Eski bakanlarından biri yolsuzluk ve sahtekârlıkla ilişkilendirilen marifetlerden başbakanın da haberdar olduğunu söylemişti” diyor.

İsviçre’den **Neue Zürcher Zeitung** Türk ekonomisinin risk içerisinde olduğuna dikkat çekiyor: “Hükümete yakın 50’den fazla kişi ve şirket hakkındaki yolsuzluk soruşturmasına yaz başındaki Gezi protestolarına verdiği tepkinin aynısını veriyor: Yabancı ülkelere sövüp sayıyor, tehlikeli komplo teorileri yayıyor ve büyükelçilerin sınır dışı edilmesi tehdidini savuruyor. Bu otoriter kasılma demokratik siyaset açısından hayal kırıklığı yaratmakla kalmıyor. Ekonomik açıdan da riskli. Türk ekonomisi büyük bir sırça köşke o kadar benziyor ki. Kırılganlık evvela yüksek cari işlemler açığından kaynaklanıyor. Bu açığın yüzde 80’i yurtdışından gelen kısa vadeli portföy yatırımlarıyla finanse ediliyor. Bu ‘sıcak para’ Türkiye’ye ne kadar kolay akabiliyorsa, uluslararası yatırımcıların Türkiye’ye güvenini kaybetmesi halinde aynı hızda da geri çekilebiliyor.”

Fransa’dan **Le Monde**’un değerlendirmesi ise şu şekilde: “Birçok Arap ülkesine örnek oldu ve uzun dönem Batılılara güven verdi. Ne diktatöryal ve Batı düşmanı İran modeli gibiydi, ne de İslamist zehirin yayıcısı gibi Suudi Arabistan modeli. “Türk modeli”, demokrasi ile kapitalizmin birlikte işleyişi idi; kendisine güvenen ve ABD’ye yakın İslamcı-muhafazakâr bir partinin yönetiminde gerçekleşiyordu. Arap-Müslüman dünyasında modernleşmenin yolunu temsil ediyordu. AVM ile camiiyi, daha önce görülmemiş bir şekilde birleştirebiliyor ve Türkiye’nin sürekli ekonomik ve diplomatik olarak büyümesinin yolunu açıyordu (75 milyonluk bir nüfus, dünyanın 17. ekonomisi, NATO üyesi ve AB’ye üye aday). Elbette, ölmeden gömmemek gerek, ama ‘Türk modeli’nin yazdan bu yana soluğu kesildi. Ve son günlerde ise duraksıyor.”

2013: Kriz, çatışma, savaş, direniş...

Kapitalist/emperyalizm savaşları kışkırtmakla kalmıyor, işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal, siyasal, demokratik kazanımlarına da saldırıyor. İşçiler, emekçiler, gençler, ezilen halklar ise, bu saldırganlığa karşı direniyor.

Kapitalist/emperyalist sistem, 2013 yılında da uğursuz yıkıcılığını dünyanın farklı bölgelerinde gösterdi. Ekonomik kriz ve neo liberal saldırı dalgaları emekçileri ve genç kuşakları vurmaya devam etti. Çatışma ve savaşlar sona ermek bir yana daha da yayıldı. Dünyada açlık ve yoksulluktan acı çeken milyarlarca insan varken, akıl almaz boyutlara varan silahlanma yarışına, trilyonlarca dolar harlandı. Fosil yakıt tüketimi artmaya devam etti, atmosfere salınan karbondioksit oranının azaltılması için hiçbir çaba harcanmadı, dolayısıyla küresel ısınma ve buna bağlı olarak ekolojik dengenin bozulması süreci hızla ilerlemeye devam etti.

Altıncı yılına giren küresel ekonomik krizi hafifletmek için bölgesel savaşları kışkırtan kapitalist/emperyalist sistem, bunu başaramadığı gibi, bir hegemonya kriziyle de karşı karşıya bulunuyor. Ekonomik krizin sarstığı ABD emperyalizmi, dünya jandarması rolünü oynamakta zorlanıyor. Buna karşın dünyada bu rolü oynayabilecek bir gücün ortaya çıkamamış olması, 2013'te belirgin bir hal almaya başlayan ve farklı olasılıklara açık olan hegemonya krizinin de derinleşme olasılığını yükseltiyor.

Krizleri ve açmazları derinleşen sistemin saldırılarına maruz kalan işçi sınıfı, emekçiler, genç kuşaklar ve ezilenler ise, hakları ve gelecekleri uğruna mücadeleye devam ettiler. Ekonomik/demokratik, sosyal/siyasal kazanımlarını koruyup geliştirmek için 2013 yılı boyunca dünyanın dört bir yanında direnişi yükselttiler.

Geride kalan yılın tablosu, sistemin açmazlarının derinleştiğini, her geçen gün hoşnutsuzluğu artan işçi ve emekçilerin bu pervasızlığa tepkili olduklarını, henüz somut olarak bilince çıkarılmamış olsa bile, kapitalist/emperyalist sistemden kurtulma eğiliminin güçlenmekte olduğunu gösteriyor.

Ekonomik krizin sarsıntıları

2008'de doruğa çıkan kapitalizmin küresel krizinin sarsıcı dalgaları, geride bıraktığımız yılda da şiddetli etkisini hissettirdi. AB ülkeleri ve ABD, krizin belirgin bir şekilde hissedildiği bölgeler oldu. Trilyonlarca dolar akıtarak altı yıldır çöküşü önleyebiliyorlar, ancak krizi aşamıyorlar ve çöküş riski baki kalıyor.

Yunanistan, AB'nin halen çöküşe en yakın ülkesidir. Fakat yalnız değildir. Zira Güney Kıbrıs, İspanya, İtalya, Portekiz ve belli ölçüde Fransa krizin girdabından kurtulamayan diğer ülkelerdir. Bu arada AB'ye iltihak eden Doğu Avrupa ve bazı eski Sovyet Cumhuriyetleri de, krizin dalgalarına maruz kalıyor ve faturayı emekçilere ödebilmek için, yol arıyorlar. Grev ve kitle eylemlerinin bu ülkelerde de daha sık yaşanması, emekçilerin krizin faturasını ödemeyi reddetmelerinin dolaysız sonuçlarıdır.

Ekonomik krizin sarsıcı etkilerini hissetmeye devam eden ABD emperyalizmi ise, bundan dolayı dünya

jandarmalığı rolünü eskisi gibi oynama gücünden yoksun kaldı. Haftalar boyunca Federal Hükümet'in kepenk kapatmasına yol açan kriz, yoksul Amerikalıların yaşamına yıkıcı bir şekilde yansıyor. İflasını ilan eden kentlerin sayısı artarken işsizlik, yoksulluk, eğitim ve sağlık hakkından mahrum bırakılan on milyonlarca Amerikalı'ya yenileri ekleniyor.

Artık sistemin efendileri de, krizi aşmanın mümkün olmadığını kabul ediyorlar. Çatışmaların, savaşların, grev ve kitle hareketlerinin yayılması, sistemin krizinin dolaysız sonuçları olarak ortaya çıkıyor. Kriz uzadıkça, çatışmalar da şiddetleniyor. Öte yandan işçilerin, emekçilerin ve geleceksizliğe mahkum edilmek istenen gençliğin öfkesi de artıyor ve bu öfke grevleri, kitle eylemlerini ve isyanları tetikliyor.

Yıkıcı savaşlarda yeni cepheler

Kapitalist/emperyalist sistemin yarattığı musibetlerin en acımasız, yıkıcı savaşlardır. Ezilen halkların ağır bedeller ödemesine yol açan savaşlar Suriye, Afganistan ve Mali'de devam ediyor. Irak, Libya, Pakistan, Yemen, Sudan ve bazı başka Afrika ülkeleri, emperyalistlerle işbirlikçilerinin müdahaleleri sonucu çatışmalara sahne olmaktadır.

Emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçileri, Suriye'deki yıkıcı savaşı yıl boyunca körüklediler. Savaş tehdidi savuran ABD, bunu gerçekleştirme gücünü kendinde bulamasa da, tetikçi muhalefete silah akışı devam etti. Devşirilen binlerce tetikçi eğitilip Suriye'ye gönderildi.

Ülkenin yarısını enkaza çeviren, on binlerce kişinin hayatına mal olan, milyonları yerinden yurdundan eden savaş halen devam ediyor.

2001'den beri emperyalist orduların işgali altında bulunan Afganistan'da da savaş sürüyor. Afganistan halkı 12 yıldır vahşi işgalin faturasını öderken, ABD savaşı Pakistan'a da taşıdı. Amerikan ordusunun İnsansız Hava Araçları'yla düzenlediği saldırılarda, yüzlerce Pakistanlı sivil de katledildi. Çatışmaların devam ettiği ülkelere biri de Libya'dır. Yedi ay süren NATO bombardımanıyla Kaddafi yönetiminin devrilmesiyle ülke, savaş ağaları tarafından parcellendi. Başkent Trablusgarp dahil, çeteler savaşı ülkenin farklı bölgelerinde halen devam ediyor.

On yıl süren ve 1.5 milyon kişinin hayatına mal olan emperyalist işgalin ardından, Irak'ta da kitlesel katliamlar devam ediyor. ABD'nin bölgedeki Suudi Arabistan, Türkiye, Katar gibi işbirlikçileri tarafından desteklenen El Kaide'nin uzantısı cihatçı katiller, neredeyse her gün sivil halkı hedef alan intihar saldırıları gerçekleştiriyorlar. Yine bu güçler, son aylarda Yemen'de benzer saldırılar düzenlemeye başladılar.

Geçen yıl savaşa maruz kalan ülkelere biri de, Mali oldu. Fransız emperyalizminin saldırısına maruz kalan bu Afrika ülkesinin halkı, yıkım ve kıyımlara uğradı. El Kaide'ye karşı savaşmak bahanesiyle Mali'ye saldıran Fransa, diğer emperyalist devletler tarafından da desteklendi. Oysa bu aynı Fransa, Suriye'deki El Kaide uzantıları olan cihatçı katillerin önde gelen destekçilerinden biridir.

Tüm bu çatışma ve savaşlar, kapitalist/emperyalist sistemin halkların başına sardığı, bedeli ağır belalardır. Bu savaşları kışkırtan kapitalizm bir şiddet, savaş ve yıkım düzeni olduğunu, döne döne kanıtlamaktadır.

Genel grev, direniş, isyan

Hem işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi hem emperyalistlerle ezilen halklar arasındaki çatışmayı şiddetlendiren kapitalist/emperyalist sistem, kaçınılmaz olarak karşıtlarını da harekete geçiriyor. Nitekim 2013 yılında gerçekleşen sayısız grev, genel grev, kitle hareketi ve isyanlar, sistemin küresel çapta izlediği saldırgan politikalara karşı biriken öfkenin dışa vurumu oldu.

Açmazları derinleşen kapitalist/emperyalizm savaşları kışkırtmakla kalmıyor, işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal, siyasal, demokratik kazanımlarına da saldırıyor. İşçiler, emekçiler, gençler, ezilen halklar ise, bu saldırganlığa karşı direnerek, kazanımlarını savunma çabası içindeler.

Mısır'da, Tunus'ta, Türkiye'de, Brezilya'da, Tayland'da, Sudan'da, Bangladeş'te gerçekleşen kitlesel direniş ve isyanlar, orta kuşak kapitalist ülkelerde sınıf çelişkilerinin giderek keskinleştiğine işaret ediyor. Halk isyanının muazzam bir boyuta ulaştığı Mısır'da, on milyonlarca işçi, emekçi ve genç, dinci-gerici Müslüman Kardeşler yönetimini, birinci yılında alaşağı etti. Son dönemde geçici bir durulma döneminde bulunsun da, adını andığımız diğer ülkelerde de görkemli kitle hareketleri yaşandı.

Tunus, Güney Afrika Cumhuriyeti, Güney Kore ve Yunanistan başta olmak üzere bazı AB ülkeleri, etkili genel grevlere sahne oldu; grevlere militan kitle gösterileri de eşlik etti. Bunların yanı sıra, 2013 yılı boyunca Doğu Avrupa'dan Latin Amerika'ya, Asya'dan Afrika'ya pek çok ülkede sayısız grev, gösteri, direniş ve çatışmalar yaşandı. Pek çok yerde işçi ve emekçiler, yeni yılı grev veya direnişle karşıladılar.

2014'te mücadele güçlenerek devam edecek

Genel grevleri, kitle gösterilerini, direnişleri ve isyanları tetikleyen sorunları her gün yeniden üreten kapitalist sistem, mezar kazıcılarını da güçlendirmeye mahkumdur. Zira bu sistemin yapısal sorunları uzlaşmaz sınıf çelişkilerini çözmek bir yana, daha da keskinleştiriyor. Halk isyanları boyutuna varan tepkiler, bu uzlaşmaz çelişkinin görünümülerinden biridir.

2013 yılında mücadele eden milyonlar, belli kazanımlara ulaşırsalar da, temel sorunları yerli yerinde duruyor. Zira ekonomik-demokratik, sosyal-siyasal sorunların kapitalist/emperyalist sistemde çözülmesi olası değil. Bu da genel grevlerin, direnişlerin ve isyanların önümüzdeki dönemde de devam etmesinin kaçınılmaz olduğuna işaret ediyor. Artık ne militan kitle eylemleri gerçekleştiren milyonlarca kişi taleplerinden vazgeçebilir ne de egemen sınıf konumundaki burjuvazi bu talepleri karşılayabilir. Diğer bir ifadeyle, yeni yılda da burjuvazi saldırmaya, emekçi kitleler ise direnmeye devam edecektir.

Krizler, çatışmalar, savaşlar ve bunlara karşı gelişen genel grev, kitlesel direniş ve isyanlar döneminde işçi sınıfıyla müttefiklerinin en temel ihtiyacı, devrimci sınıf partisi önderliği altında birleşerek mücadeleyi büyütmektir. Sınıfın devrimci öncüsünün oynayacağı rol, hem güncel planda kazanımları koruyup geliştirmek hem sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmle nihai hesaplaşmaya hazırlanmak için hayati bir önem

Seçim dönemi ve reformizmle mücadele

Yeni bir seçim dönemi içerisine girildi. Seçim dönemine nasıl bir Türkiye ve nasıl bir dünya tablosu üzerinden girildiğine göz atmakta fayda var.

Tunus'ta ve Mısır'da ayaklanmalar yaşanıyor, hükümetler istifa etmek zorunda kalıyor. Bir sene sonra yine ayaklanma yaşanıyor, halk "yeni" gelen yöneticileri de istifa ettiriyor. Kuzey Afrika'daki gibi kısmi başarılar üretmese de Avrupa yaygın ve kitlesel eylemlerle sarsılıyor. Emekçiler hükümet binalarını kuşatıyor. En olmaz denilebilecek yerlerde, Amerika'da işgal eylemleri yapılıyor. Kısacası dünya yeni bir eylem dalgası ile sarsılırken çok geçmeden Türkiye'den buna kitlesel bir yanıt geliyor: Haziran Direnişi. Kitleler, eylemlerinin "daha başlangıç" olduğunu ilan ederek mücadeleye devam edileceğini bildiriyor. Komünist İşçi Partisi bu gelişmeleri şu şekilde ögörüyor: ... *"Bu dönemin özgünlüğü, dünyada ve Türkiye'de bir siyasal gericilik, bir sosyal durgunluk dönemi olmasıdır. Şimdilerde bunun aşılmakta olduğu bir geçiş evresindeyiz. Dünyanın ve Türkiye'nin geleceğinde büyük toplumsal sarsıntılar, toplumsal devrimlere doğru büyüyecek büyük birikimler var."* (TKİP IV. Kongre Bildirisi)

Türkiye'de yaşanan Haziran Direnişi birçok ülkede selamlandı. Emekçilerin direnişi dostu umut, düşmana korku saldı. Bu direniş, "her şeyin bittiğini" söyleyenlere "bu halktan bir şey olmaz" diyenlere tok bir yanıt oldu. Daha dün kadar düşman cephesinde "devrimler bitmiştir, kapitalizm bakidir" sözleri yankılanırken içerisinden geçtiğimiz dönem, siyahı siyah, beyazı beyaz kadar netleştirdi.

Gelin görün ki yaşanan gelişmeler düşmanın korkularını büyütürken "dostlar hala alış-verişte"... Yaşanan eylemler, ayaklanmalar, ödenen bedeller, devletin katliamcı yüzü, bu sistemin daha fazla teşhir olmasını sağlarken, son yaşanan hırsızlık-yolsuzluk operasyonu, kapitalist düzenin, kitleler nezdinde itibarını yerlerde süründürürken, bu gelişmelerden sanki hiçbir şey anlamıyormuş gibi, "dostlar", yani reformist güçler hala umudu yerel seçimlere bağlama derdinde. Düzen solu, düzen sağ ve reformistler aralarında anlaşmışlar gibi, hepsi de "AKP'den hesap sormak için" kitleleri, kendi dünyaları gibi dar olan sandıkların içine hapsedmeye çalışıyorlar.

"Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. dek, herhangi bir parlamenter ülkeyi

düşününüz; asıl 'devlet' işleri hep kulislere görülür; bu işler devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca 'saf halk'ı aldatma ereğiyle gevezelikten başka bir şey yapılmaz."

Bu alıntı Lenin'in "Devlet ve Devrim"inden... Lenin her ne kadar bunu parlamento seçimleri için söylese de aslında düzen ve kurumlarına bakış itibarıyla, bu cümlelerin bu günlerde reformist akımlara da hatırlatılması gerekiyor. Açarsak... Sömürü düzeni burjuvazi tarafından yönetiliyor. Ve onların gölgesinde, burjuvalaşmış devlet bürokrasisi tarafından... Tam da içinden geçtiğimiz dönemde "devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurullar" trilyonları götürüyor. Ve bu durumun kendisi, kapitalist düzeni teşhir etmek için bir malzeme... Aslında pislikleri ortalığa saçılırken sistem kendi kendini teşhir ediyor. Kitleler "Bu pisliği devrim temizler!" sloganını atarken reformist akımlar (BDP, HDP, TKP, Halkevi, ÖDP vb.) ne yapıyor? Kitleleri seçime, seçim bilincine hazırlıyor. Yani "bize oy verin bu pisliği temizleyelim" diyorlar. Devrim nerede? Kitleleri iktidar bilinci ile kuşatmak varken, işçi ve emekçileri tam da kendi ideolojileri etrafında, devrim ve sosyalizmin programı altında kenetlendirmek varken bu imkanları heba ediyorlar. Yani özetle, Lenin'in deyimi ile "saf halk"ı aldatıyorlar. Bu yönleri ile reformist akımlar aslında devrimin önünde ciddi bir engeldirler.

Tarihte de hep böyle olmadı mı zaten? Devrimlerin olanaklarının gün gibi ortada durduğu her zaman diliminde, reformizm bir akım olarak hep olmuştur. Her ülkede, her mücadele alanında.... Eylemi, süreci ve imkanları hep geriye çekmişlerdir. Fakat toplumsal mücadele böylesi tutum ve akımları tarihin bir kenarına itmesini de bilmiştir.

Bu ülkenin komünistlerine çok önemli görevler düşmektedir. İçinden geçtiğimiz bu dönemde devrim ve sosyalizm propagandasını her zamankinden daha etkili ve güçlü yapmak gerekiyor. Öte yandan mevcut atmosfer sistemin daha da teşhir olmasını sağlıyor. Bu şu demektir ki, reformizmin önüne daha güçlü bir şekilde çıkmak son derece önem kazanmış bulunuyor. Seçim dönemi reformizmin teşhiri açısından önemli bir fırsattır aynı zamanda.

Eğitim piyasalaşırken...

Mezun olduktan sonra, bize sunulan yaşam; üniversitelerin işlevi, yapılanması, bahsettiğim doğrultuda, sömüren ya da sömürülen ikilemi içerisindeki sisteme öğrenciyi entegre etme tesisi olarak dönüştürülmüştür.

Geçenlerde bir kısa filmde oynadım. Yan rollerden biri, hatta, işte bildiğin figüran diyebileceğiniz bir roldü bu. Filmin konusu şeker hastalığı üzerine bir farkındalık yaratma ya da 'nedir bu hastalık?' üzerineydi. Aslında ne olduğu hayati önemde değil. Neden çekildiği ve bu filme neyin kaynaklık ettiğine bakmamız daha doğru olacak.

'10 Şeker Yönetmen Aranıyor' adı altında düzenlenen bir kısa film, ya da reklam filmi çekme kampanyasıydı projenin özü. Her yere afişleri asılıp, internet portallarından duyurusu yapılan, Anadolu Üniversitesi'nin kaynak sunduğu, öğrencilere; tecrübe ve eğer yarışmayı kazanırlarsa bir miktar para kazanma şansı tanıdığı proje geçen haftalarda son buldu. Buraya kadar her şey 'üniversite-öğrenci desteği' konusunda güzel görünüyordu. Ancak şunu öğrendim ki, yarışma üniversite tarafından değil bir ilaç firması tarafından düzenlenmiş ve kaynağı karşılanmış.

Bunu öğrendiğimde aklıma birkaç soru ve sorun geldi. Bunlardan birkaçı şunlar: Bir ilaç firması üniversiteye neden böyle bir proje ile geldi? İlaç firmasının konumu ve düzen içindeki temsiliyeti nedir? Üniversiteden beklentisi nedir? Üniversitenin tutumu nedir? Öğrencilerin buna bakışı nedir? Eğitim neye hizmet etmektedir ve bu eğitimden geçen öğrenciler genel bir bakış olarak bilimi, sanatı kim için kullanmaktadır? Şunu öncelikle söylemem gerek, bu ve bunun gibi birçok konu bir gerçeklik teşkil ettiğinden tamamen reddetmemiz mümkün değildir. Katılabiliriz, kendi sözümüzü söyleyebiliriz, ancak bunu yaparken nerede ve ne bakışla duruyoruz? Bence asıl önemli olan şey budur.

Eğitimde ticarileşmenin boyutu gittikçe artıyor

Üniversitelerde, bilginin metalaşma süreci ve özellikle 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında 'bilgi

toplumu' olma üzerinden yürütülen politikalar, rekabete dayalı bir sistemi oluşturmuş ('en iyi bilgi üretim yolu rekabettir' diyen sözde naif düşünce ile) ve bu kurumlar bilginin mülkiyeti üzerinden kendini yapılandırmıştır. Son dönemlerde ise neoliberal politikalar doğrultusunda üniversitenin alacağı konum ve işlev nasıl olmalıdır konusuna yoğunlaşmıştır. (Bologna sürecinin ciddi etkilerini görmekteyiz.) Bu konuda yapılan ve yapılacak olan uygulamalar üniversitelerde gerek yönetim gerekse eğitim personeli olarak benimsenmiştir. Bu doğrultuda; araştırmacı profesör, çalışan öğrenci, kariyer kulüpleri, şirket pazarlama ve reklam kampanyaları gibi uygulamalar somut birer örnek olarak verilebilir.

Üniversitelerde okutulan, öğretilen ya da deneyimlediğimiz bütün alanlarda ne varsa, ilerideki emeğimizin ve düşüncelerimizin nitelikli olması içindir. Buraya kadar yine sıkıntı yok gibi. Ancak mezun olduktan sonra, bize sunulan yaşam; 'insanı değil, sermayeyi yeniden nasıl üretebilirsin?' olduğu için, üniversitelerin işlevi, yapılanması, bahsettiğim doğrultuda, sömüren ya da sömürülen ikilemi içerisindeki sisteme öğrenciyi entegre etme tesisi olarak dönüştürülmüştür. Üniversite denetimini ve yönetimini sağlayan, işlev ve içerik belirleyici yapılar ve kişiler (YÖK, MEB, rektörler) bu dönüşümün içinde yerlerini sabitlemiş ve içinde bulunduğumuz kapitalist sömürü düzeninin birer temsilcisi durumda varlıklarını devam ettirmektedirler.

Böyle bir düzen içerisinde üniversiteye şirketlerin ortak olması, firmaların, bankaların birer şubesinin açılması, dekanların birer şirket sahibi ya da ortağı olması, eğitimcilerin de sermayeye ters düşecek sunumları ve hayatı benimsememesi ya da benimsese dahi bunu dillendirmemesi, dillendirdiği anda yaptırımlara maruz kalması kaçınılmaz bir durumdur. Hal böyle iken üniversitede bilim ve sanat üzerine yapılan eğitim, üretim ve uygulamalar da sermayeye

hizmet etmek durumundadır. Toplum ve ihtiyaç için değil, tüketime yeni ve para kazandıracak ürünlerin, fikirlerin öğrenciler tarafından eğitim süresi boyunca olabildiğince üretilmesi veya tasarlanması bu doğrultuda doğal bir süreçmişcesine gelişir.

Gelen ilaç firması da bu sömürü düzeni içinde sömüren taraflardan biridir. Nasıl ki, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, fabrika sahipleriyle işbirliği yaparak çalışan kadın istihdamını azaltmak için yoktan hastalık var edip, kadınları işten çıkartmanın yolunu açmışlar, sattıkları ilaçlarla, hem kendi ceplerini doldurup hem de fabrika sahiplerini rahatlatmışlarsa; bugün de aynı görevi üstlenmektedirler. Üniversitelere gelmeleri ise elbette reklamlarını kolayca yaptırıp, kâr oranlarını arttırma amacının bir ürünüdür.

Buradan yola çıkıp genelleyecek olursak; öğrenciler büyük şirketler, holdingler ve fabrika sahipleri için muhteşem bir üretim kaynağı sunar. Hem öğrenci hem deneyimsiz olduğu için reklamlar, araştırma ve geliştirmeler, büyük projeler ücretsiz bir biçimde yaptırılabilir. Durumun kendisi öğrenciye bir fırsatmış gibi gösterilir, çünkü mezun olan kişi yaşamını devam ettirmek zorundadır, bunun için paraya ihtiyacı vardır ve onlara muhtaç kalacaktır. Öğrenci de 'ben daha iyi sömürüleceğim'in yarışına başlar. Bazıları bu yarışta sadece sömürülen olup, işçi ve emekçi sınıfına dahil olurken, bazıları ise istisnai bir durum sergileyerek deneyimini arttırıp sınıf atlayabilir ve sömüren sınıf, yani burjuva durumuna geçebilir.

Üniversiteler, sözde, 'toplum inşasında en önemli yerlerden biri ve nitelikli meslek elemanı yetiştirme' kurumlarıdır. Ancak her öğrencinin gelecek kaygısı yaşaması boşuna değildir. Adaletin gücünün adaleti, eğitimin parası olanın eğitimi olduğu, ezilenin yanında olan bir ÇHD'li avukatın hapis edildiği, derste sorgulamayı öğreten eğitimciye soruşturma açıldığı, sağlığa gereken yatırım yapılmadığı için sağlıkçıların uzun saatler çalışmak zorunda bırakıldığı, sanatçıların sermayedarlarla birlikte iş yapmadığı zaman tutunamadığı her parçası çürümüş bu sistemde, geleceksizlik genel bir hal almış durumdadır.

Yukarıda bahsettiğim baskı ve şekillendirme mekanizmaları açıkça görülebilecek şeyler olmasına rağmen sürekli pompalanan bireycilik ve yapay olarak ustaca sunulan 'fırsat eşitliği' düşüncesi bu noktada işlevini eksiksiz görmektedir. Yapılan işler ve düşünceler de zorlamayla itaat değil, "özgürlük" ve "birey iradesi" olarak kendini bulmaktadır.

Toplumsal değiştirici dönüştürücü etkisi çok yüksek olan üniversite ve gençlik ise bu sistemin içinde siyaseti gündelik bir yaşam biçimi haline getirmede için sorunları görmezden gelmekte, yapılan yolsuzlukları, katliamları ve sistem içindeki tüm adaletsiz uygulamaları unutmaktadır.

Bizlere düşen görev ise; çözümün bu sistem içinde gerçekleşemeyeceği bilinci ile, sınıfsız, sömürsüz bir toplum inşasında, üniversitelerden başlayarak, dinamik, örgütlü, militan bir gençlik hareketini örmek ve mücadeleyi büyütmektir.

Eskişehir'den bir Ekim Gençliği okuru

İÜ’de mücadele etkinliklerle sürüyor

Gençlik devrimci faaliyeti sürdürerek katliamlara, soruşturmalara mücadele ile yanıt veriyor.

Geçtiğimiz hafta İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin biraraya gelmesiyle oluşan Van ile Dayanışma Komisyonu’nun depremzedelerle dayanışma amacıyla düzenlediği faaliyetler devam ediyor.

Komisyon toplantısında kararı alınan dayanışma kermesi 26 Aralık’ta başladı. İki gün süren kermesin ilk gününde öğrencilerin evlerinde hazırlayıp getirdiği yiyecek ve içeceklerle takılar yer aldı.

Masalar hemen hemen hiç boş kalmazken, öğrenciler yemekhanede yemek yerine kermesten yiyecek temin ederken faaliyet çerçevesinde maddi yardımda bulundular. Faaliyeti öğrenen birçok öğrenci de faaliyetlere eşya yardımı yaparak katkıda bulunmak istediklerini söylediler. Bütün gün açık kalan kermeste bin lirayı aşkın maddi yardım toplandı.

Aynı zamanda Ocak ayının ikinci haftası yapılması düşünülen dayanışma konseri için çalışmalar da sürüyor.

Soruşturmalarla, baskılara ve gericiliğe karşı devrimci faaliyet sürüyor

Dönemin başından itibaren afiş asmaktan sinevizyon göstermeye, “sesli konuşarak eğitim öğretime engel olmaya” kadar bir dizi temelsiz ve dayanaksız suçlamayla yüzlerce öğrencinin soruşturulmasına karşı faaliyetler devam ediyor. En son, Ekim Gençliği’nin düzenlediği ve Fen-İş işçilerinin

katıldığı etkinlikten dolayı gerek Ekim Gençliği okurları olsun gerek diğer devrimci, ilerici gençlik örgütünden öğrencilere olsun onlarca kişiye soruşturma açılmıştı. Çarşamba günü soruşturmalarla ilgili savunma isteyen üniversite yönetimine cevap olarak öğrenciler ortak hareket ederek savunma vermediler. Soruşturmaya neden olan sözde suçların ne zaman, nerede gerçekleştiği, ne olduğu dahi yazmazken onlarca öğrenciye soruşturma açılmasını kabul etmeyen öğrenciler yazılı savunmalarında soruşturmaları hukuksuz olduğunu yazıp verdiklerinde dilekçeleri kabul etmeyen soruşturma komisyonuna bu keyfi tutumu ve hukuksuz soruşturmaları kabul etmediklerini ve bu halde savunma vermeyeceklerini ifade ettiler. Üniversiteler açıldığı günden bugüne çeşitli olay ve gündemler üzerinden şu an İstanbul Üniversitesi’nde kimi öğrencilere sayısı onu bulan soruşturma açılmış durumda.

Roboski için belgesel gösterimi

DEM-YÖM üniversite içerisinde belgesel gösterimi düzenledi. Şırnak Barosu’nun hazırladığı katliamı anlatan belgesel Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı’nda gösterildi. Belgesel gösterimi öncesinde şiir de okunurken atılan sloganlarla da hesap sorulacağı vurgulandı. Etkinlikte Roboski Katliamı’nda ölenler anıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul Üniversitesi

Üç Fidan Gençlik Kültür Evi açıldı!

Kartal’da bir süredir çalışması yürütülen Üç Fidan Gençlik Kültür Evi 28 Aralık’ta gerçekleştirilen toplantı ile açıldı.

Üç Fidan Gençlik Kültür Evi adına yapılan konuşmada, bu coğrafyanın bir devrim toprağı olduğu, devrimci dinamiğin ve mirasın çok güçlü olduğu ve bunun önemli ayağının gençlik mücadelesi olduğu vurgulandı. Denizler’in, İbolar’ın, Mahirler’in ‘71 devrimci çıkışı ile taçlandırdıkları sürece ve devrimci hareketin tarihine değinerek işçi sınıfının kızıl bayrağını gençlik içerisinde dalgalandırmanın önemine vurgu yapıldı. Üç Fidan Gençlik Kültür Evi’nin bu mirasın taşıyıcısı olduğu ve Kartal’da da bunu temsil edeceği ifade edildi.

Ardından toplantıya katılanlar söz alarak düşüncelerini ifade etti.

Ekim Gençliği temsilcisi, üniversitelerdeki süreci özetleyerek baskıların arttığı bir dönemde hayata geçirilen “diren, örgütlen” kampanyasını anlattı. Sistemin her yerde aynı baskıyı uyguladığını ve buna karşılık örgütlenmek gerektiğini anlatarak Üç Fidan Gençlik Kültür Evi’nin açılışını selamladı.

Toplantının devamında yapılan tartışmalarda Haziran Direnişi ve gençliğin direnişteki rolü tartışılarak gençlik kitlelerine ulaşmak için yapılması gerekenler konuşuldu.

Son söz olarak Üç Fidan Gençlik Kültür Evi’ni işçi sınıfının yolunda, sosyalizm mücadelesi için büyütmek gerektiği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Siirt’te yurtta kalan öğrenciler yol kesti

Siirt Kredi Yurtlar Kurumu Erkek Öğrenci Yurdu’nda kalan 100’ü aşkın öğrenci 29 Aralık gecesi 2 saat boyunca Siirt-Kurtalan anayolunu kesti. Öğrenciler geçen yıl taşındıkları yurtta sürekli sorunlarla karşılaştıklarını, son üç aydır da su ve ısınma sorunu yaşadıklarını ifade ettiler. Öğrenciler yol kesme eyleminde şu açıklamayı yaptılar: “*Siirt Kezer yerleşkesindeki yurtta yaklaşık 230 öğrenci kalıyor. Kış ortasındayız ama kaloriferler yanmıyor. İhtiyacımızı giderecek su da bulamıyoruz. Final haftasına girmemize rağmen bu sorunlarla karşı karşıya kalmamız derslerimizi etkiliyor. Defalarca yurt yönetimi ve ilgili birimlere şikayetlerimizi aktarmamıza rağmen bir türlü çözüm üretilmedi. Biz de Siirt-Kurtalan karayolunu trafiğe kapatarak sesimizi duyurmaya çalışıyoruz*”.

Yolda yığınak yapan polis ise öğrencilerden eylemlerini bitirmelerini istedi. Öğrenciler 2 saatlik eylemlerinin ardından yolu trafiğe açtılar. Öğrenciler, bu sorunların devam etmesi halinde eylemlerine devam edeceklerini vurguladı.

Eylemin basıncıyla sorumlular adım atmamak zorunda kaldı. Yurt-Kur Diyarbakır Bölge Müdürü Metin Yılmaz ise yaptığı açıklamada suçu yüklenici firmaya attı. Siirt Valisi Ahmet Aydın da resmi Twitter hesabından hemen açıklama yaparak sorunun giderileceğini belirtti.

Roboski için yaygın eylemler

Roboski Katliamı, 2. yılında yapılan yaygın eylemlerle protesto edilerek, sermaye devletinin katliamcı yüzü teşhir edildi.

Katliamın ikinci yıldönümünde Roboski’de anma düzenlendi. Kürdistan’dan anma için gelen binler, katillerin korunmasını protesto etti.

Mezarlıktaki anmanın ardından binler, Roboskili ailelerle birlikte anmanın yapılacağı alana yürüdü. Anma töreninde konuşan Selahattin Demirtaş; “Roboski Katliamı’nın emrini Başbakan Recep Tayyip Erdoğan verdi” diyerek sorumluluğun AKP hükümetinde olduğunu ifade etti. Demirtaş, Erdoğan’ın telefonla bilgilendirildiğini, “Riskli bir operasyondur” denildiğini ve Erdoğan’ın “Vurun” emrini verdiğini aktardı.

Ankara’da Roboski Katliamı birçok eylem yapılarak lanetlendi. BDP Kadın İl Meclisi’nin çağrısıyla yapılan Güvenpark’ta eylem yapıldı. Yine aynı yerde KESK, DİSK, TMMOB ve TTB’nin çağrıcılığını yaptığı bir eylem gerçekleştirildi. HDK Ankara İl Meclisi de akşam saatlerinde parkın içinde bir eylem yaptı. Eylemde Roboski’de katledilenler için dilek fenerleri uçuruldu

ve Gezi Direnişi şehitlerinden Ethem Sarısülük’ün polis tarafından vurulduğu noktaya karanfil bırakıldı.

Gebze’de Moda Giyim önünde bir araya gelen kitle yürüyüşe başladı. Roboski Katliamı’nın resminin olduğu pankartların açıldığı eylemde sloganlarla Kent Meydanı’na doğru yüründü. Öcalan ve KCK bayraklarının açılması sonucunda eylemde gerilimler yaşanmaya başladı. Basın açıklamasının okunduğu sırada bir grup ülkücü eyleme doğru yöneldi. Ancak polis ülkücü gruba engel oldu. Basın açıklamasında, Maraş’tan Roboski’ye devletin katliamcı geleneğinin sürdüğü vurgulandı.

BDP İstanbul İl Örgütü Saraçhane’den Aksaray’a gerçekleştirdiği yürüyüşle Roboski’de katledilenleri andı. Saraçhane Parkı’nda buluşan yüzlerce kişi Aksaray Metro İstasyonu önüne yapılan yürüyüşün ardından Roboski için saygı duruşunda bulundu.

Saygı duruşunun ardından BDP İstanbul İl Eş Başkanı Emrullah Bingöl “çözüm sürecinin nitelikli bir

müzakereye evrilmemesi sebebiyle” katliamların devam ettiğini söyledi.

Galatasaray Lisesi önünde DİSK, KESK, TTB ve TMMOB’nin çağrısıyla biraraya gelen kitle, Roboski’de katledilen 34 kişiyi temsilen 34 dakikalık oturma eylemi yaptı. Roboski’de katledilenlerin fotoğraflarını taşıyan kitle yere karanfil ve mumlar koydu. Oturma eylemi sırasında, Roboski Katliamı’nı ve katledilenleri konu alan, şiirsel bir sunum gerçekleştirildi. Kürtçe yakılan ağıtla eylem sürdürüldü.

İHD İstanbul Şubesi de Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla Roboski’de katledilenleri andı.

Bursa’da DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, katliamın ikinci yılında, katliamı gerçekleştirenlerden hesap sormak için yürüyüş yaptı. Kent Meydanı’nda toplanan kitle buradan Fomara Meydanı’na yürüdü. Eyleme BDSP ve birçok devrimci ve ilerici kurum destek verdi.

Adana’da katliamın yıl dönümünde iki eylem yapıldı. İlk olarak, Beşocak Meydanı’nda biraraya gelen BDP üyeleri İnönü Parkı’na yürümek istedi. Yolun trafiğe kapatılmasını gerekçe gösteren polis, ilk önce yürüyüşün yapılmasına izin vermeyeceğini söyledi. Polis ile yapılan görüşmelerin ardından İnönü Parkı’na yüründü.

Diğer bir eylem ise İnönü Parkı’nda KESK, DİSK, TMMOB ve Adana Tabip Odası tarafından yapıldı.

İzmir’de Roboski Katliamı’nı lanetlemek için BDP’nin çağrısıyla 28 Aralık günü Basmane Fuar Kapısı’nda toplanan kitle slogan ve ajitasyonlarla yapılan yürüyüşün ardından Sümerbank önüne geldi. Burada Türkçe ve Kürtçe olarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylem bittikten sonra ESP Saat Kulesi önünde Roboski Katliamı ile ilgili basın açıklaması yapmak istedi. Polis ESP’lilere saldırdı ve birçok kişiyi gözaltına aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Gebze-Adana-İzmir-Bursa-Ankara

Gezi Tutsak Aileleri Roboski’yi unutmadı!

İstanbul’da Galatasaray Lisesi önünde buluşan Gezi Tutsak Aileleri bu haftaki eylemlerinde Roboski’de katledilenleri andı.

Eylemde ilk olarak Gezi tutsağı Diren Saygılı’nın Babası Kamber Saygılı konuştu. Saygılı, Maraş, Çorum, Sivas ve Roboski katliamlarını hatırlatarak “katil devlet olunca bulunmuyor” dedi. Gezi tutsakları için yargıdan birşey beklemediklerini ifade ederek yolsuzlukları teşhir etti ve yolsuzluğa karşı yapılan eylemlere saldıran polisi kınadı.

Berfu Canbey ise “Gezi tutsaklarının daha iddianameleri bile hazırlanmamışken, neyle yargılandıkları bile bilinmiyorken, bize hukuktan adaletten bahsetmesinler” diyerek adaletten bahsedilebilmesi için bütün siyasi tutsakların serbest bırakılmaları gerektiğini ifade etti.

İzmir’de Gezi Tutsak Aileleri evlatlarını sahip çıkarak, mücadelelerini haykırmaya devam ediyor.

Aileler adına okunan basın açıklamasında şunlar ifade edildi: “Sizlere soruyoruz bugüne kadar devletin aynı kurumlari, farklı farklı hükümetleri işçi ve emekçileri açlığa ve yoksulluğa, geleceksizliğe iterken işbirliği yapmadılar mı? Dersim’de, Gazi’de, Sivas’ta, 19 Aralık Katliamı’nda, Roboski’de ve Gezi’de aynı düzen güçleri işbirliği halinde insanların üzerine gaz bombaları, panzerlerle saldırmadılar mı?”

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

28 Aralık 2013 / İstanbul

“Yargılanan değil, yargılayan olduk!”

ÇHD’ye yönelik operasyon sonucunda tutuklanan ve yaklaşık bir yıl sonra çıkarıldıkları ilk mahkemede serbest bırakılan Av. Güçlü Sevimli ile konuştuk...

- ÇHD’ye yönelik operasyon ve tutuklama saldırısının nedenlerini kısaca anlatır mısınız?

- Tutuklanmamızın en temel nedeni, mevcut avukatlık pratiğimiz ve üyesi ve yöneticisi olduğumuz Çağdaş Hukukçular Derneği olarak özellikle son 2 yıllık süreçte ortaya koyduğumuz pratiktir. Artan işkence uygulamaları karşısındaki ‘İmdat Polis Hattı’ olarak bilinen ve İstanbul Barosu ile ortak yürüttüğümüz ‘İşkenceye Karşı Mücadele Komisyonu’ çalışması, insanlara gözaltında hangi haklara sahip olduklarına ilişkin seminer çalışmamız ‘olağan şüpheliler’, İstanbul Siyasi Şube Müdürü Sedat Selim Ay (SS Ay) hakkında yürüttüğümüz çalışmalar kolluğu ciddi anlamda rahatsız etti ve derneğimiz hedef olarak görüldü.

Öte yandan, 12 Eylül referandumu ile AKP yargıyı kendi istediği şekilde organize etme işini bitirmiş, avukatlar ise bu noktada hukuk alanında tek muhalif unsur olarak kalmıştı. Böylesi bir durumda sıra avukatlara geldiyse ilk saldırıya uğrayacakların başında ÇHD’nin gelmesi zaten ‘beklenendir.’

- Tutuklanmanızın üzerinden yaklaşık bir yıl geçtikten sonra ilk duruşma görüldü. Yargı sürecini, iddianamede yer alan ithamlar ve mahkeme

üzerinden anlatır mısınız?

- İddianame hukuksal bir metin değildi zaten. Kelimenin tam anlamıyla siyasal bir metindi. Bize yönelik özel politik saikler hukuk metni kılıfına sokulmuştu denebilir rahatlıkla. Tarafımıza yönelik iddiaların tamamı avukatlık faaliyetlerimizle ilgilidir. Duruşma ise genelde tam istediğimiz tarzda geçti diyebiliriz. İyi bir politik savunma yaptığımızı düşünüyorum. Yargılanan değil, yargılayan olduk mahkemede. Biz savunmamızda bu yönüyle iddianamedeki hiçbir iddiaya cevap vermedik. Derneğimiz ÇHD’yi ve avukatlık anlayışımızı anlattık.

- Yargı süreci henüz sona ermiş değil. Hala tutuklu arkadaşlarınız var. Bundan sonraki süreç hakkındaki düşüncelerinizi paylaşır mısınız?

- Evet 4 kişi tahliye olduk ve 5 arkadaşımız halen tutsak. Bu duruşmada ortaya konan pratik ve meslektaşlarımızın bizleri sahiplenmesi üst seviyedeydi. Tarihi bir gündü aslında yaşanan. Rekor sayıda avukat katılımı gerçekleşti. Bu güç çok önemli. Bizler tutsak arkadaşlarımızı alacağımızdan eminiz. Mücadelemize devam edecek ve tutsak arkadaşlarımızı söküp alacağız.

Teşekkür...

Artvin’den Uşak’a, İstanbul’dan Adana’ya, Şırnak’tan Edirne’ye, İzmir’den, Diyarbakır’a, Ankara’dan Roma’ya, Paris’e, Köln’e ve daha nicelerine... Türkiye’de ve Dünya’da savunmanın tarihine silinmeyecek izler bırakan meslektaşlarımızın, mücadele ve başarısını selamlıyoruz.

Meslektaşlarımıza, Arkadaşlarımıza, Dostlarımıza; ÇHD’li tutsak avukatların duruşmaları yaklaşırken bir dönemece yaklaştığımızı ifade ettik. Silivri’de başlayacak davaya hukuk ve toplum açısından tarihsel değer attettik. Arkadaşlarımız nezdinde bir avukatlık tarzının mahkûm edilmek istendiğine dikkat çektik. Savunma mesleğine yönelik kuşatmayı ancak dayanışma ile aşarız dedik.

Duruşma 24, 25, 26 Aralık günlerinde görüldü. Daha 24 Aralık sabah saatlerinden itibaren, Silivri’de duruşma salonunda, yüzlerce meslektaşımızın katılımı ile “sanık avukat” ile “avukat” arasındaki sınır, dolayısı ile kuşatma aşıldı, anlamsızlaştı. Devasa salonda kendilerine ayrılan yüzlerce koltuğa sığmayan avukatlar, sanık sandalyelerine taştilar. Toplamda bine yakın meslektaşımız duruşmayı takip etti.

Arkadaşlarımız yıllarca, müvekkillerini olağanüstü mahkemelerin ürettiği hukuksuzluğa karşı korumaya çalıştılar, bu haksızlıkları teşhir ettiler, yargılanma sırası kendilerine geldiğinde:

Eğilip bükülmeden, dosdoğru lafın ortasından, hukukun sınıflı toplumdaki yerini ve işlevini, mahkemenin tarihsel olarak nerede durduğunu, savunmanın tarihsel olarak nerede durduğunu anlattılar. Sömürülen işçi sınıfının, ezilen halkların hak, hukuk mücadelesini, onların hukukla ilişkisini ortaya koydular. Örgütlü hukuk mücadelesinin, ÇHD’nin mücadelesinin önemini bir kere daha açığa çıkarttılar. Yargılanan devrimci avukatlığı duruşma salonunda tekrar tekrar pratikleştirdiler. Hepimiz meslek ve mücadele yaşamımız boyunca dönüp dönüp bakacağımız dersler aldık.

Tecrübelisinden gencine, yüzlerce meslektaş ortak bir duygu ile üç gün boyunca, dinledik, konuştuk, tartıştık, yoldaşlaştık. Şimdilik dört arkadaşımızı zindandan söküp aldık. Tüm ağırlığımızla bu zorlu dönemeci savrulmadan geçtik.

24, 25, 26 Aralık’ta biz bunları yaparken, hırsızlar polise sığındı, jandarma savcıyı dinlemedi, savcılar savcıları yalanladı, HSYK tatile kaçtı, başbakan yeni dizayn ettiği HSYK’yı ihbar etti...

Biz ise durduğumuz yerle onur duyduk.

Artvin’den Uşak’a, İstanbul’dan Adana’ya, Şırnak’tan Edirne’ye, İzmir’den, Diyarbakır’a, Ankara’dan, Roma’ya, Paris’e, Köln’e ve daha nicelerine... Türkiye’de ve Dünya’da savunmanın tarihine silinmeyecek izler bırakan meslektaşlarımızın, mücadele ve başarısını selamlıyoruz.

Biz bir arada olduğumuzda, şehirden ve adliyesinden onlarca kilometre uzakta kurulmuş “duruşma salonlarında” dahi tecridi boşa çıkartacağımızı gördük.

Dayanışmamızın sürekli ve yüksek olması dileği ile bu tarihi süreçte yerini alan tüm üyelerimize, meslektaşlarımıza, kurumlara ve dostlarımıza teşekkür ederiz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

Çağdaş Hukukçular Derneği

Devlet Maraş’ta katlettiklerinin mezarlarını saklıyor!

Cumartesi Anneleri, bu yılın son haftasında yaptıkları eylemde Maraş Katliamı’nda ölenlerin kaybedilen mezarlarını gündemine aldı.

Bu haftaki oturma eyleminde ilk sözleri Maraş Katliamı ile ilgilenen yazar Aziz Tunç ve Avukat Seyit Dönmez aldı. Dönmez şehitleri olan ailelerin kendilerine ve insan hakları örgütlerine başvuruda bulunmalarını istedi ve “Maraş’ı unuttuk, Sivas oldu, Sivas’ı unuttuk Roboski oldu” şeklinde konuştu.

Daha sonra Maraş Katliamı’nda öldürülerek mezarları kaybedilen Ergönül ailesinin mektubu paylaşıldı. Roboskili aileler adına Ferhat Encü’nün kaleme aldığı mektubun paylaşılmasının ardından basın açıklamasını Pınar Aydınlar okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Özgürlük ve eşitlik yürüyüşümüz sürüyor

Emekçi kadınların düzene karşı öfkesini bilemek, onları sınıfsal zeminlerde örgütlemek bir ihtiyaç olarak kendini belirgin bir şekilde öne çıkartıyorken, kadın sorununa ve örgütlenmesine bakıştaki zaafiyetin derinleştiği bir süreç yaşandı.

2013 yılı, işçi sınıfı, emekçiler, gençler için olduğu gibi kadınlar için de çok yönlü saldırıların yaşandığı bir yıl olarak geride kaldı. Sermaye sınıfının uyguladığı sosyal yıkım politikalarından kadınlar da çok yönlü olarak etkilendi.

AKP iktidarının sermaye sınıfının yönelimleri doğrultusunda işgücü piyasalarının yeniden düzenlenmesi çerçevesinde izlediği politikalarda olduğu kadar, yaşamın her alanına müdahale eden muhafazakar politikalarında da kadınlar doğrudan hedefteydi.

Geçtiğimiz yılın sonlarında gündeme gelen, bu eğitim döneminde ilk adımları atılan, 4+4+4 eğitim sistemi ile kamuoyunda sıklıkla ifade edilen biçimiyle çocuk işçilik ve çocuk gelinliğin önü açıldı. Böylelikle, sermaye sınıfının ucuz ve nitelikli işgücü ihtiyacının karşılanması hedeflenirken, aynı zamanda işgücü piyasasının içine giremeyen kız çocuklarının ise eve kapatılması, çocuk yaşta evliliğin önünün açılması yasalaştırıldı.

Aynı zihniyet, iktidar tarafından yapılan her hamlede kendini gösterdi. Kürtaj tartışmaları, 3-5 çocuk doğurulması teşvikleri, ardından aylardır kamuoyuna sunulan Kadın İstihdam Paketi de aynı bakışın ürünü olarak piyasaya sürüldü. Bir yandan kadınların çocuk doğurmaları sermayenin orta vadeli ucuz işgücü ihtiyaçları gözetilerek teşvik edilirken, öbür yandan ise kuralızsız, güvencesiz çalışma sistemi ile kadın emeğinin fütursuzca sömürsü hedeflendi.

AKP iktidarı 11 yıl boyunca sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda hareket ederken, aynı zamanda gerici ve muhafazakar politikaları hayata geçirmek için adımlar attı. Kuşkusuz bunlardan öncelikli olarak kadınlar etkilendi. Kadını yok sayan, hiçleştiren gerici, toplumun üzerine ağır bir tortu olarak çöktü. Kamuda türban serbestliğinin getirilmesinde olduğu gibi, siyasal gericiğin "kadınların özgürlüğü" söylemleriyle topluma yedirilmesi, kadınların eteklerinin boylarının belirlenmesi, hamile kadınların sokaklarda dolaşmasının günah sayılması ve kızlı-erkekli evlerde kalınmasının engellenmesi vb. tartışma ve uygulamalarla kadın üzerindeki gerici kuşatma derinleştirildi.

Tüm bu uygulamalar sözde kadınları korumak adına gerçekleşirken, 2013 yılı kadına yönelik şiddetin, tacizlerin, tecavüzlerin, cinayetlerin artmaya devam ettiği bir yıl oldu. Öyle ki, 2013'ün ilk 9 ayında sadece Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na uğradığı şiddet nedeniyle başvuran kadın sayısının 5774 olması, 4210 kadın hakkında geçici koruma verilmesi kadına yönelik şiddetin boyutu konusunda bir fikir vermektedir.

Kadınların öfkesi Haziran'da sokakla buluştu

Yıllara dayanan sosyal ve toplumsal hoşnutsuzluğun sonucu olarak gerçekleşen ve tüm ülkeye yayılan Haziran Direnişi'nde emekçi kadınlar da

başta sosyal sorunlar olmak üzere kadına yönelik baskı, hakaret ve gerici saldırılar karşısında kitlesel bir şekilde alanlara çıktılar. Kadınlar, bilinç düzeyleri ölçüsünde direnişte yerlerini aldılar. Yeri geldi kent meydanlarında çatışmalarda, barikatlarda, yeri geldi emekçi semtlerinde ellerinde tencere tava ile direnişe katıldılar. Yıllardır dört duvar arasına hapsedilmek istenen kadınlar, öfkelerini, tepkilerini dile getirdiler. Yaşamın yarısını var eden kadınlar, direnişin yarısını oluşturdular. Süreç içinde yapılan araştırmalara göre direnişe katılanların %52'sini kadınların oluşturması, bu gerçeği gösterir niteliktedir.

Haziran Direnişi bir başka açıdan kadınların üzerindeki değiştirici-dönüştürücü etkisi ile anılmaya değer. Direniş kadınların özgürleşmesinin, kabuklarını kırmasının bir adımı olmuş, kadınların taşıdıkları devrimci enerji açığa çıktığı koşullarda nasıl bir güç olduklarını da (tarihsel deneyimlerde olduğu gibi) bir kez daha göstermiştir.

Kadın mücadelesindeki zaafiyetin derinleştiği bir yıl

Emekçi kadınların düzene karşı öfkesini bilemek, onları sınıfsal zeminlerde örgütlemek bir ihtiyaç olarak kendini belirgin bir şekilde öne çıkartıyorken, 2013 yılında kadın sorununa ve kadınların örgütlenmesine bakıştaki zaafiyetin daha da derinleştiği bir süreç yaşandı.

Türkiye'deki dünün devrimci örgütlerinin reformist saflara kayması ile birlikte, sol hareket açısından ayrışma ve saflaşma daha da netleşti. Kadın mücadelesi açısından ise reformizmden ayrı ele alınamayacak şekilde feminist etki daha da belirginleşti. Emekçi kadınların çifte ezilmişlik, baskı ve eşitsizlik karşısında büyüyen öfke ve tepkileri düzene değil, cinsiyet eşitsizliği temelinde erkeğe yöneltildiği reformist-feminist bakış açısı süreç içindeki tüm gelişmelerde kendini somut olarak gösterdi. Emekçi kadın mücadelesinin en belirgin simgelerinden biri olan 8 Mart, bu yıl reformist-feminist etkinin daha da güçlendiği, bu açıdan saflaşmanın artık tümüyle

belirginleştiği, sol açısından sınıfsal tutumun daha da zayıfladığı eylemlere sahne oldu. Keza, kadına yönelik yaşanan saldırılar karşısında verilen tepkiler de bu ekseninde gelişti. Son olarak geçtiğimiz ay 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesi ile gelişen eylemler de bu bakışın ürünü olarak erkek egemenliğine karşı ve cinsler arası eşitsizlik ekseninde şekillendi. Kadın-erkek omuz omuza verilen mücadeleye dair kendi içinde muazzam deneyim bırakan Haziran Direnişi'nin kolektif irade ve tablosu, bu zihniyetin değişmesine katkı sağlamamıştır. Zira reformist solun tutumunu belirleyen şey sistem karşısında konumlanışıdır.

Kadın sorununa bakıştaki çarpıklığa, kadın sorununun sınıfsal ve tarihsel özünden kopartılarak sınıflar üstü görülmesine, kadın mücadelesini erkeğe karşı ele alan feminist-reformist anlayışa karşı devrimci bir bayrak yükselten komünistler ise, 2013 yılının şubat ayında Devrimci Kadın Kurultayı gerçekleştirmişler, kadın sorunu üzerinden solda estirilen liberal cereyana karşı devrimci tutumu ortaya koymuşlardır. Aynı zamanda emekçi kadınları devrimci sınıf mücadelesine yöneltmek ve sınıf mücadelesine kazanmak için geçmiş deneyimlerin ve özellikle Haziran Direnişi'nin deneyimleri ışığında mütevazı ancak kararlı adımlarla yürüyüşlerini sürdürmektedirler.

Mücadeleyi büyütmek, geleceği kucaklamak için...

Toplum genelindeki dinci-gerici saldırıların ve kadın hareketi ekseninde reformist-feminist anlayışın panzehiri ise tüm diğer sorunlarda olduğu gibi Haziran Direnişi ile birlikte ortaya çıkmıştır. Geleceğin yeni sosyal mücadeleleri, kadını ucuz işgücü ve evin kölesi olarak gören egemenlere olduğu kadar onun mücadelesini burjuvazinin sığ sularında yüzdürmeye çalışan reformist-feminist akımlara da yanıt olacaktır. Komünistler, yaşamın yarısı olan kadınların kavganın da yarısı olarak ön plana çıkabilmeleri için mücadeleyi büyütme devam edecekler.

EKK'dan yeni yıl mesajı...

Kutulardan para saçılıyor, yolsuzluk saklanamıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları, gönderdiği yeni yıl mesajında mücadeleyi büyütme ve haramilerin saltanatını yıkma çağrısı yaptı. EKK'nın mesajını yayınlıyoruz...

Bizleri yoksullaştırıp saltanat sürenlerden hesap soralım, 2014'ü mücadele yılı yapalım!

Bizleri her geçen gün daha da yoksullaştıranlar, açlığa mahkum edenler, sömürüyü, yağmayı, yolsuzluğu arttırarak zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Ve gözleri doymayan haramiler her gün iliklerimize kadar kanımızı emmekle yetinmiyor, yolsuzluk ve rüşvet üzerinden milyon dolarları kutu kutu götürüyorlar.

İnsanca yaşamayı hak eden bizlere açlığı ve yoksulluğu dayatan haramiler saltanatlarından vazgeçmiyorlar. Haramiler saltanatlarını sürüyorlar, bizler akşam eve götüreceğimiz ekmeği, pişireceğimiz yemeği düşünüyoruz. Haramiler saltanatlarını sürüyorlar, Konya'da yeni doğmuş bir bebek soğuktan ölüyor. Haramiler saltanatlarını sürüyorlar, depremde evlerin yıkıldığı Van'da yıllardır insanların barınma sorunu çözülüyor. Haramiler saltanatlarını sürüyorlar, alınmayan önlemlerden dolayı yaşanan iş cinayetlerinin sayısı her ay artıyor. Haramiler saltanatlarını sürüyorlar, biz işçi ve emekçilerin %3-5 zam eklenen asgari ücretle yaşamamız isteniyor. Haramiler saltanatlarını sürüyorlar, kıdem

tazminatının fona devredilmesi planlanarak elimizdeki son kalan haklara da göz dikiliyor. Haramiler saltanatlarını sürüyorlar, kadın istihdamı paketi denilerek aslında doğuma teşvik ediliyor, esnek çalışma dayatılıyor, çifte sömürü boyutlandırılıyor.

Haramiler saltanatlarından vazgeçmiyorlar ve bir yandan da 2013'ün sonuna yaklaşırken çıkarları çatıştığından karşı karşıya geldiler ve pisliklerini ortalıklara saçıyorlar. Ortaya saçılanlardan bir kez daha gördük çürümüşler, sonları yaklaşmış. Artık beklemenin zamanı değil! Şimdi vakit işçi ve emekçi kadınların direnişi büyütme, hesap sorma zamanıdır!

Bugün 2013'ün son günü, yarın itibarıyla 2013 bizim için eski bir yıl olacak. 2013 ile birlikte sorunlarımızı, alışkanlıklarımızı geride bırakalım. 2013'ün içinde Haziran Direnişi ile biriktirdiğimiz mücadele deneyimini daha da ileriye taşımak için yeni yıla taşıyalım ve 2014 bizim kazandığımız bir yıl olsun. Milyonları soyup soğana çeviren, paylaşamayınca birbirlerine giren haramilerin saltanatını yıkmak için ayağa kalkalım. Sömürüye ve talana karşı kadın-erkek birlikte örgütlü gücümüzü ortaya koyalım, haramilerin saltanatını yıkalım!

Emekçi Kadın Komisyonları

31 Aralık 2013

İstanbul ve Sakarya'da kadın cinayetleri

Kadın cinayetleri hız kesmeden sürüyor. Sermaye devleti ise kadın katliamlarına 'iyi halli' teşviğe devam ediyor. Devlet destekli erkek vahşeti nedeniyle yaklaşık 200 kadının cinayete kurban gittiği 2013 yılının son haftasında da kadın cinayetleri yaşandı.

İstanbul: Zeytinburnu Telsiz Mahallesi Balıklı Yol Sokak'ta 27 Aralık sabah saat 07.30 sıralarında bir kadının silahlı saldırıya uğradığı ihbarı üzerine olay yerine çok sayıda polis ve sağlık ekibi gönderildi. Sağlık ekiplerinin tüm çabalarına rağmen Evrim Aktuğ (31) isimli kadın olay yerinde hayatını kaybetti.

Evrim Aktuğ'un vücudunun 4 yerinde kurşun yarası olduğu belirtildi.

Görgü şahitleri silah seslerinin ardından evlerinden çıktıklarını ve yerde yatan kadını gördüklerini söyledi.

Sakarya: Acil Servis'te ambulans şoförlüğü yapan Hüseyin A. isimli şahıs, 29 Aralık'ta sabah saatlerinde eşi Fatma A.'ya bıçakla saldırdı. Dört çocuk annesi olan Fatma A. kendini korumaya çalışsa da, birçok yerinden aldığı bıçak darbeleri ile hayatını kaybetti.

Kadınlar yolsuzluklara karşı

İstanbul Kadın Dayanışması, 29 Aralık'ta Şişli'de Cevahir AVM önünde buluşarak bir süre burada yaptıkları teşhir konuşmalarının ardından sloganlarla AKP Şişli İlçe Başkanlığı önüne yürüdüler.

Eylemde "Emeğimizden, bedenimizden, hayatımızdan çalan hükümet istifa" pankartı açan kadınlar, "Hırsız AKP hesap verecek!", "Yaşamak için rüşvet mi gerek!", "Her yer rüşvet her yer yolsuzluk!" sloganlarını attılar.

AKP önünde ise içlerinde cinayete kurban giden kadınların resimlerinin, fatura ve sebzelerin bulunduğu ayakkabı kutuları yere bırakıldı. Ardından bir grup kadın "Yuh yuh" şarkısını söyledi. Şarkının ardından eylemciler hep birlikte AKP'yi ve polisi yuhaladılar.

Basın açıklamasını okuyan Fikriye Yılmaz şunları söyledi: "Son günlerdeki yolsuzluk ve rüşvet operasyonları bir kez daha AKP'nin dolandırıcı ve kirli yüzünü ortaya çıkardı. AKP'li bakanların zengin iş adamları ile yaptığı yolsuzluklar bir bir gözler önüne serildi. Bizleri asgari ücretle yaşamaya zorunlu bırakan, '800 TL büyük para niye geçinilmesin' diyen hırsız bakanların bu halkın cebinden çaldıklarını ayakkabı kutularına istifleyenlerin pislikleri saçıldı."

Daha sonra AKP'nin kadın düşmanı politikalarından bahseden Yılmaz, Kadın İstihdam Paketi'yle kadınlara esnek, güvencesiz ve ucuz çalışmanın dayatılacağını ifade etti. Açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Kızlı-erkekli" baskısı can aldı

Trakya Üniversitesi Temel Bilimler Meslek Yüksekokulu Elektronik Bölümü birinci sınıf öğrencisi Hasan Özdemir ve arkadaşı Fuat Y., okuldan arkadaşları Dilek İ.'nin evine gitti. 20 yaşındaki Hasan Özdemir, Fuat Y., Tuğçe E. ve Dilek İ.'nin evde olduğu sırada komşuları "gürültü yaptıkları" iddiasıyla polisi aradı.

Polis kapıyı çaldığında, "kızlı-erkekli" tartışmaları nedeniyle telaşa kapılan Hasan Özdemir ve Fuat Y., önce evin yatak odasına saklandı. Hasan Özdemir daha sonra 4. katta balkondan bir alt katın balkonuna inmek istedi. Ancak ayağının kayması sonucu zemine çakıldı.

Ambulansla önce Edirne Devlet Hastanesi'ne, oradan da Trakya Üniversitesi Edirne Tıp Fakültesi'ne kaldırılan Hasan Özdemir, 10 gün sonra yaşamını yitirdi.

Hasan Özdemir'in cenazesini almak için morga gelen amcası Mustafa Özdemir, olayın "kızlı-erkekli" tartışmalarının yarattığı korku nedeniyle meydana geldiğini söyleyerek bu gerici baskı nedeniyle öğrencilerin panik durumunda olduğunu ifade etti.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu kuruldu

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu, 29 Aralık Pazar günü Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde yaptığı etkinlikle kuruluşunu ilan etti.

Emekçi kadınlar toplantıda Kadın İstihdam Paketi'nden Haziran Direnişi'ne kadar bir dizi sorun hakkında tartışarak bunlara dair mücadele planı ortaya koydu.

“Emekçi kadınların sesi olmak için toplandık”

Etkinlik “Anlatılan senin hikâyendir!” şiarlı ozalitin olduğu sahnede, etkinlik kapsamında dünyada ve Türkiye’de ezilen, sömürülen, tacize, tecavüze, şiddete uğrayan kadınların yaşamlarından örnekler verilerek kim olup-olunmadığı ve niçin toplandığına dair bir anlatımla başladı.

Açılışın ardından, kadın emeği üzerindeki sömürüyü anlamanın insanlık tarihini anlamakla eşdeğer olduğu söylenerek bu tarihi anlatmak üzere emekçi bir kadın sahneye çağrıldı. Söz alan emekçi kadın ilkel komünal dönemden köleciler topluma, feodal sistemden günümüz kapitalizmine kadar insanlık tarihini ve kadının rolünü kısa ve özlü bir biçimde sundu. Bu çerçevede günümüzde kadına biçilen misyonun kader olmadığını ifade ederek mücadele çağrısı yaptı.

Konuşma sonrasında Emekçi Kadın Komisyonu’nun hazırlamış olduğu “Gezi Direnişi ve Kadınlar” isimli sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon ilgi ile izlenerek sonlandırıldı.

Roboski’li ailelerden Miram Encü’nün katliamın yıldönümünde vefat etmesi ve Mehmet Ayvalıtaş’ın annesinin ölümünde sorumlunun sermaye devleti olduğu hatırlatıldı. Emekçi Kadın Komisyonu adına, UİS ve Kadın İstihdam Paketi’nin amaçlarına ve neler getireceğine dair bir sunum gerçekleştirilerek Emekçi Kadın Komisyonları’nda örgütlenme çağrısı yapıldı.

Cözüm mücadelede!

Bu bölümde söz alan Avukat Zeycan Balcı Şimşek, her yerde kadınların %50 olmasına rağmen temsiliyetin genelde erkeklerde olduğunu söyledi. Kadın İstihdam Paketi ile kadınların yasal haklarını anlatan Şimşek, kırıntı düzeyinde olan yasal hakların dahi bugün uygulanmadığından hatta kadının yedek işgücü olarak kullanıldığından ve eve kapatılmaya çalışıldığından söz etti. Kadın İstihdam Paketi üzerine sunumdan sonra yasal olarak emekçi kadınların haklarına değinen Şimşek, çözüm yolu olarak mücadeleyi gösterdi.

“Kadın-erkek elele mücadeleye!”

Verilen aranın ardından serbest kürsü bölümü ile etkinlik devam etti. Serbest kürsü ve soru-cevap bölümüyle katılımcıların soruları yanıtlandı ve Kartal’da neler yapılacağı üzerine konuşuldu.

Üç Fidan Gençlik Kültür Evi adına da bir konuşma gerçekleştirildi. Kadın sorununun kapsamına dair kısaca değinilen konuşma toplumsal olan bir sorunun toplumsal çözümle yani devrimle ve sosyalizmle mümkün olduğu söylendi. Kadın-erkek mücadelesinin ortaklığına dikkat çekildi.

Kadının kurtuluş mücadelesinin işçilerin kurtuluş mücadelesinden bağımsız olmadığı ve sosyalizm mücadelesi ile birleştirilemediği sürece kadının kurtuluşunun mümkün olamayacağı belirtildi.

Birçok işçi, emekçi, kadın, erkek ve gencin söz aldığı bu bölüm de yapılan planlamalarla ve “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı mücadele çağrısı

Gebze’de Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) ve Gebze İşçilerin Birliği Derneği İşçi Kadın Komisyonu kadınların yaşadıkları sorunlara dair çalışmalarını sürdürüyor.

Kadın İstihdam Paketi ile ilgili bilgilendirme, paketin getireceği hak gasplarına ve güvencesiz çalışmaya karşı mücadele çağrısı işçi ve emekçi kadınlarla yapılan birebir görüşmelerle başlatıldı. Kadınlara, Gebze İşçilerin Birliği Derneği İşçi Kadın Komisyonu’nun hazırladığı “Kadın İstihdamı Yasa Tasarısı çifte sömürüyü boyutlandırıyor! Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye!” şiarlı broşürler ulaştırıldı.

29 Aralık günü açılan standda EKK olarak işçi ve emekçilere seslenildi. EKK imzalı “Kutulardan paralar saçılıyor, yolsuzluk artık saklanamıyor! Bizleri yoksullaştırıp saltanat sürenlerden hesap soracağız!” başlıklı bildirinin dağıtımı yapıldı. Standda sohbet edilenlere Kadın İstihdam Paketi ile ilgili hazırlanan broşür ve Emekçi Kadın Bülteni verildi. Ayrıca standda *Kızıl Bayrak* gazetesinin dağıtımı da gerçekleştirildi.

Bildiri dağıtımı boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı. Kutulardan milyon dolarlar çıkarılan artık pisliklerini, yolsuzluklarını saklayamadığının belirtildiği konuşmalarda, haramilerin saltanat sürerken işçi ve emekçilere açlık ve yoksulluğun reva görüldüğü, fabrikalarda sömürünün her gün daha da arttırıldığı belirtildi. Sömürü ve yolsuzluğa karşı artık hesap sorma zamanının geldiği, örgütlü mücadelenin büyütülmesinin yakıcılığına vurgu yapıldı. Dağıtım sırasında birçok işçi ile sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/01 * 03 Ocak 2014
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezi Özman Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Devrimci tutsaklardan yeni yıl mesajları

F tipi hapishanelerden tutsakların gazetemize gönderdiği yeni yıl mesajlarını okurlarımızla paylaşıyoruz...

Merhaba yoldaşlar

Diktatörlerin halk tarafından devrildiği, dünyanın her yerinde işçilerin-emekçilerin, öğrencilerin grevleriyle, eylemleriyle yankılandığı ve topraklarımızda Haziran Direnişi'yle halkımızın 'yeter' dediği bir yılı geride bırakırken, 2014 yılının sınıf mücadelesinin yükseldiği bir yıl olması dileğiyle ve bu sınıf mücadelesini devrimle taçlandırmak için devrime hazırlanan tüm sınıf devrimcilerine selam ve sevgilerle...

Sınıfsız, sömürsüz, özgür günlerde buluşmak dileğiyle...

İyi seneler yoldaşlar...

Soner İnanç

**Kırıklar 1 No'lu F Tipi Cezaevi
B-49 Buca / İzmir**

Sevgili Kızıl Bayrak emekçileri,
2013 yılı, Haziran Direnişi'yle sınıf mücadelesi tarihine önemli bir kazanım kaydederek sona eriyor.

Yeni yılın-yılların işçi sınıfı merkezli yeni ve daha ileri Haziran Direnişleri'ne sahne olması umuduyla, yeni yılınızı kutlar mücadelenizde başarılar dilerim. Sevgilerimle...

Kemal Toka

04 Aralık 2013

**1 No'lu F Tipi Cezaevi
C-13-56 PTT Adalet Şube
İzmit / Kocaeli**

Sevgili dostlar merhaba;

Özlemine duyumsadığımız güzel yarınlar inancıyla, öncelikle sizlere selam ve sevgilerimizi gönderiyor, iyi olmanızı temenni ediyoruz...

Özelde ülkemiz ve dünya emekçi halklarına karşı her türden baskı ve sömürü politikalarının halklara dayatıldığı bir yılı daha geride bırakırken, yeni bir mücadele yılına başlarken, yerleşik olanın yıkıldığı ve direnişler tarihlerinin örüldüğü, yaratan öznelere daha çok gereksinimimizin olduğu bir mücadele yılına daha başlıyoruz. Acılarımız derin olsa da azmimiz-öfkemiz daha da büyüktür.

Başta siz dostlarımızın ve sevdası güzel yarınlara vurgun halklarımızın yeni mücadele yılınızı en içten duygu yoğunluğumuzla kutluyoruz. Yeni yılın sağlık ve başarı getirmesi umuduyla...

Yeni yılınız kutlu olsun! Kendinize iyi bakın.

Edirne Tutsak Partizanlar

Zeynel Firik

**F Tipi Hapishane
C-102**

Merhaba dostlar,

Duvarların ardından hepinize selamlarımızı gönderiyoruz.

Gezi Direnişi ve Rojava devriminin coşkusuyla yeni mücadele yılınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Hoşçakalın.

15 Aralık 2013

Mustafa Kocatürk

E Tipi Hapishane

B-10 / Giresun

'Kapital iktidarda kaldıkça;
değil yalnızca toprak, değil yalnızca insan emeği,
değil yalnızca insan kişiliği, değil yalnız bilim, her şey,
her şey alınıp satılacaktır.' **V.İ.Lenin**

Sevgili dostlar,

Öncelikle siz Kızıl Bayrak gazetesi çalışanlarının yeni mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyor ve selamlıyorum.

2014 yılının, başta Rojava olmak üzere tüm Ortadoğu ve dünyada anti-sömürgeci, anti-emperyalist ve anti kapitalist talan ve sömürüye karşı mücadele veren sosyalist ve ezilen halkların başarı ve zaferine tanık olmasını diliyor, bu mücadele saflarındaki tüm yoldaşların yeni yılını kutluyor ve selamlıyorum. Devrimci selam ve sevgilerle...

Ali Şimşek

1 No'lu F Tipi Hapishane

C-68 Sincan / Ankara

Merhaba yürek dostlarım!

Sevgili yürek dostlarım bir yılı daha geride bırakarak yeni bir yıla merhaba diyoruz.

Sermaye düzeni her yıl olduğu gibi 2013 yılında da kendi yaşam gıdası olan sömürü, baskı, kan ve gözyaşıyla ömrünü biraz daha uzatmaya çalışmıştır. Bu barbar sisteme karşı "yeni bir yaşam mümkündür" idealiyle başta Gezi Direnişi olmakla birlikte, coğrafyamızın dört bir yanına yayılan direniş geleneği gerçek anlamda sermayedar haydutları tedirgin etmiştir.

2008 yılında dünya genelinde gelişen ekonomik kriz sancıları günümüze kadar sürüp gelmiştir. Bu ekonomik kriz sancılarının emperyalizmin, kapitalizmin can çekişme sancıları olduğu bir gerçektir. ABD'de derinleşen bütçe krizi de bu gerçeğin bir yansımasıdır.

Tüm doğanın ve insanların bu kokuşmuş sistemden tek kurtuluş yolu devrim ve sosyalizmdir. Başka da kurtuluş yolu yoktur.

2014 yılı devrim ve sosyalizm yılı olsun. Biz devrimci sosyalist tutsaklar olarak bu inançla siz yürek dostlarımız olan Kızıl Bayrak-Eksen'in tüm emekçilerinin şahsında, işçilerin, emekçilerin ve ezilen dünya halklarının yeni mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyoruz. O proleter yüreğinizi selamlıyoruz. 09 Aralık 2013

Mehmet Yamaç

1 No'lu F Tipi Hapishanesi

C/84 / Tekirdağ

